

Darai Lajos (Kápolnásnyék): **Isten és természet**

A régi barátok jobban emlékeznek rád, mint te magad, talán mert kívülről látnak és láttak mindig, nem a lelkedre, de a fizimiskádra vonatkozik tudásuk, s főként a tetteidre. Nyomot hagytaál bennük, ami benned mint emlék már megkopott, a kölcsönösség sem százszázalékos, kinek melyik időszak volt jelentős, arra és szereplőire pontosabban összpontosított.

Mert nem volt kötelező, magátólértetődő valamilyen eszmeközösségnek képződni ott, akkor közöttetek, különösen ha csoportot alkottatok, most előjön a több szem többet lát. Illetve látott, és évtizedek múltán is egymást kiegészítve jön a beszámoló, mert ami akkor történt, a fiatalság hevületében, örök élmény marad, különösen visszanézve.

Fényképekkel megerősítve, de a mozgókép készítés akkor még nem volt olyan kézreálló módon jelen, mint manapság, így aztán sikere van a színes beszámolónak, s ki cifrázza is. Hogy milyen jó a memóriája, gondold te, de ő meg más meglátásodon csodálkozik, így aztán meglevenedik a múltatok, s ha már nincs róla több, előjöhet az életút is.

Van, aki tényleg bejárta a Földet, meg tudja mondani, csupán mely országokban nem volt, mások egyéb teljesítménnyel kápráztatnak, vagy ha rossz történt velük, azt is legyőzték, büszkén mesélik. Érdekes lenne ilyen közösségekhez kérdést intézni még ifjúkorban, hogy képzelik jövőjüket, aztán majd tisztes korukban azt összevetni megvalósulttal, sokat mondana.

És elgondolkodhatunk fontossági sorrenden, melyik életszakaszi társaságunk mennyit ér, kikkel maradt meg a kapcsolat és miért, s kikkel szakadt meg annyira, hogy azóta sem láttuk őket. Pedig hát minden találkozásunk értékes volt, jószerint ez tette ki az életünk nagyobb részét, munka kötelesség persze szükséges, hivatást betöltő, de közben maradunk végig diákok.

NYITNEM KELL A SZÖVEGET. NYITNEM KELL A SZÖVEGET. NYITNEM KELL A SZÖVEGET

Jó, nagyra értékelni a saját tehetséged, legalább akkorára, amilyen, különben kishitűség uralkodik el rajtad, s nem tetszik, amilyen vagy, hibát, kákán is csomót keresel. Ne hasonlítsd magadat másokhoz egy az egyben, mert egyformára még az ikrek sem születnek, az egyediség mindenkinek előnyös jellege, sőt kiemelkedővé csak általa lehetünk.

Azon a lovon, testen kell lovagolni, ami jutott nekünk, több nemzedékre visszamenőleg öröklődő tulajdonságokat birtoklunk, de azért változtathatunk is rajta, jó irányban. És személyiségünk igazi meghatározónk, a lelkünk tükröződik testi megjelenésben, sok-sok elsajátított gondolat az arcunkon, mindez ezért saját teljesítményünké válik.

Cselekedet és tett csak ezután következik megítélésünkben a sorban, kiválasztást kell javunkra megnyerni előbb, hogy legyen alkalmunk bizonyítani megnyilvánulásunk erejét. Legyen az a munkálkodás terén ígéret, vagy a családi élet megteremtése felé tett lépés, előzetesen is meg kell felelni, és aztán bizonyítani állhatatosságunkat.

Művészet és tudomány még többet követel meg felkészülésben, hosszú az út növendékének, megismerni a korábbi eredményeket, hogy ismételni tud, vagy éppen újjal jelentkezni.

Kisebb körben ismert nagy többségünk, akik élünk, tágabb népszerűséghez nagyobb kiválóság kell, lehetőleg állandóan bizonyítani, mert tömegimádat hamar letaszít világtrónról.

Ennek a pajzsra emelésnek tehát veszélyes követelményei s következményei vannak, már nem élethalálharcban légy vezérük, viszont igen fontos számukra, hogy csodás eszményt jelents. Inkább persze csak álmodozni lehet e szerep betöltéséről, mai eszközök felnagyítják összetevő elemeit, de valódi siker, időtálló érték ritka, mint a fehér holló.

Mégpedig egyetemesség kíváncsiom miatt, nem egyedül a környezetnek kell megfelelni, egész világ ügye nehezen kiszolgálható, minduntalan eszmefalba ütközik kísérlet. És a rossz irányok is lelepleződnek, napi érdek, divat kiszolgálása, ne csodálkozz hát, ha nehezen tudsz ilyen magasra felérni, de alább nem adhatod a szándékot, mert visszaüt.

Neked már a középserűség is kudarc lenne, ezt jól gondold, de a befogadó közeget mégis vedd számításba, az ő mérlegelésük akár idegen is lehet tőled, mégis ható. Ezek után azzal biztathatod magad, hogy a jó mellé szegődik a szerencse, a szerep, mit képes vagy betölteni az emberek javára, önálló életet él, csak isten ítéli meg.

AKARAT ÉS TEENDŐ AZ EMBER LÉNYEGÉNEK SZÁMÍT, LÁTSZATRA LEGALÁBBIS, HA KISZORÍT MÁS SZEMPONTOT AZ ÉLETFOLYAMATBÓL, VAGYIS MINDENT ALÁ AKAR RENDELNI A MEGVALÓSÍTÁSNAK.

Akarat és teendő az ember lényegének számít, látszatra legalábbis, ha kiszorít más szempontot az életfolyamatból, vagyis mindent alá akar rendelni a megvalósításnak. De egyénileg az akarat háttérbe szorul, hiszen azt tapasztaljuk, hogy anélkül cselekszünk, jobbik esetben persze, önkéntelen a mozgás, tesszük a dolgunk, és ez rendben van, azt gondoljuk.

Külön elhatározást magunk számára nem kell elővezetnünk, érezzük irány helyességét, magunkban rövidre zárunk ilyen „megbeszélést”, egyetértünk magunkkal, és baj akkor van, ha nem. Ha az lappang bennünk, hogy nem vagyunk a helyünkön, nem való nekünk, amit folytatunk, kényszerűnek érezzük, ébredezik akaratunk, változást sürgetne, ha nem nyomnák el, mert kényelmesebb úgy.

Aztán kiderül, hogy nem mehet tovább, harcot is vállalunk akár az újért, jobb életünkért, az akarat diadalt arat, ha sikerül célunkat teljesíteni és megnyugodhatunk. Ám a társas élet egészen más természetű, abban egyeztetett akaratmegnyilvánulást szabadna csak elfogadni, kiváló esetben így is van, nehézséget különbözőségünk nyújt.

Hozzáállásunk a másik emberhez, többiek érdekének és érvelésének megfelelő elfogadása, avagy semmibevétele, mi jöhet tudatlanságból éppúgy, mint erőszakos természetű lévén, elnyomandónak látja az eltérőt attól, amit ő akar, így aztán e nehézség körül felborulhat a rend, amiben addig éltek, békétlenség támadhat.

Összeegyeztetés művészetéről beszélnek, különösen az igen nagy méretű közösség akarata hasonlóval találkozásakor, meg is történik gyakran, szerződésalkötés által. Kölcsönös előnyökért, de mivel emberek kötik, nagy a kísértés, hogy mégiscsak az erőt tekintsék szabályozónak, mint tévedt egyének, ezért harccá válik a bélés együttműködés.

Itt tartunk most is, vélik és mondják világfelszínt kapargatók, mert megtévesztettek vagyunk, csak azt látjuk, amit szemünk elé tárnak és abból van bőven elrettentő, félelemkeltő esemény.

Viszont gondolkodással lehet valós ismeret birtokába jutni, erről a területről is, tudni róla, az emberiség túlnyomó része nem erőből s akaratból él, de képességből.

NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET

Díjeső nem akárcikre hull, nem lehet alá állni csak úgy magad szerkesztette érdemekkel, így hiába gondold, hogy neked is járna már egy kis elismerés, nem kaphatod meg egykönnyen. Sőt, eltelhet egész munkás életed úgy, hogy nem a sikeres oldalra kerülsz, nem felkapják a teljesítményed, hanem elkerülik, még csak nem is beszélnek róla, és ha kell, akadályozzák

a terjesztését, mert más támogatnak, versenytársra pedig nincs szükség azokban az esetekben, ha a támogató nem nagyon ért ama dologhoz, csak érzékeli, hogy ki tolja az ő szekert. És itt nagy léptékű áttételek vannak élet terepadottságon túllépve eszmemezőre, elegendő, ha jellegében olyan a kedvenc, hogy tetszik, nem kell megmagyarázni az ízlését.

Évszázadok alatt meggyőződéssé válhatott a múltnak még ránk erőltetett mozzanata is, nemhogy az, amiben féligazság van, hát, minek is feszegetni azt a másik felet?! Amúgy is luxusnak számít valamennyire a jóslás mellett múltidézés is, bizonytalannak tekintett, hinni kell hogy van valós tartalma, hitében viszont senkit nem szabad korlátozni.

Azt sem, aki a mennyországot célozza mai életével, hisz a legjobb törvények szerint él, de azt sem, aki a múltból vesz követendő mintát, eszményképe emelkedett történelmi nagyság, személy, vagy tett, eljárás, teljesítmény, mit lehet utánozni, lovon vagy gyalog célba löni, de nem távcsöves puskával, ami könnyű, hanem régi eljárással készült csodás visszacsapó íjjal.

Mást is felsorolhatnánk, van elég, gondoljunk a várjátékokra, de most állítsuk szembe ezzel a szótárkészítést például, aligha látványos, használatára pedig kevesen vállalkoznak. Pedig ha meg szeretnénk érteni régik korok emberét, életmódja mellett szellemiségét, eszközök, tevékenység mellé beszédét is kell tanulmányozni, és szavait lefordítani.

Ám utóbb e terület mostohasorsra jutott, mert a történelmi folytonosság kérdése a nyelvben mutatkozik meg leginkább, van kapcsolat, míg régészeti tárgyaktól már eltávolodtunk. Hacsak a közelmúlt emberöltőit nézzük, hogy mekkora változás következett be az egyes használati eszközünkben, megértjük a régmúlt ilyenén téren való nagy jellegtávolságát.

Viszont a nyelv őrzi régiségeit, sőt mennél messzebb tekintünk, annál több egyezés mutatja kevesebb ember kisebb helyről való sikeres szétterjedésének nyelvi azonosság nyomát. Ilyen összefüggésben pedig előtérbe lép a közlésmaradványok tartalma, hiedelem szóval jellemzett lett a szellemiségé, míg az eszközök közül a fegyvert vették előtérbe.

Ennek oka a mindenkori hatalmi érdek érvényesítése, amennyiben fenntartása megkíván lelkeség hozzáigazítást éppúgy, mint kényszerítő erő biztos kézbentartását. Így hinni a bizonytalan nyelvi kapcsolatban szinte tilos, nemhogy művelőit kitüntetnék, a fegyverfolytonosság annál kívánatosabb, hiszen rámutat a fennálló rend mélységére.

NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET

Halomba gyűlnek felhalmozott emlékeink, a velünk történt összekeveredik a világ eseményeivel, csak a fontosabb marad meg, tudjuk, mégis kezelhetetlenül sokat látunk. Szortírozni, válogatni kellene belőlük, legalább a javát valamilyen rendbe rakni, de ellenállnak a legkisebbek is, helyük van a nagy tömegben, nekünk mindegyik egyenrangú.

A lélektan mesterei mást mondanak, nekik mi olyan lenyomatok vagyunk, mintázatunkat sorsdöntő benyomások nyomán kell elviselnünk, sőt viselkedésünket is onnan származtatják. No, ez ellen már régen fellázkodtunk, hamisnak látjuk az érvelést, mert ami szép volt, igaz s jó, vagy félelmetes és veszélyes, mind kívülről jött, nem elménk szülötte, kiállunk a valóságért.

Az átlagember nem tud róla, hogy irányított lenne körülmények s színvonaluk által, gyerek korban fittyet hányunk meghatározottságokra, életünk kiváltja rajtunk kívülik választát. Cselekvésünk vagy játékunk belőlünk fakadó, de a természetet önmagában is szeretjük, a többiek meg társaknak tekintve használjuk, s tudjuk, együttműködő közösségünk többre megy.

Mindennapjainkhoz annyira hozzászoktunk már, a lendület felváltva, hol onnan, hol belőlünk fakad, igazi értékekhez akarunk jutni, akkor az valódi ünnep, nem üres ünneplés. Azért nehéz a múltat felidézni, mert hiszen eltakarnak mindent a jelen pillanatai, megállunk mögéjük nézni egy kis időre, majd folytatjuk megszakíthatatlan létezésünket.

Igyekszünk megnevezni úgy érzéseinket, mint tárgyakat, történeteket és az értelmet, hidat képez elménk ezek felé és hozzánk, ezt idézzük, elevenítjük fel múltunkhoz kapocsként. De mivel egy perccel előbbi is elmúlt már, a jelenben élünk, kitágítva hátra kezdetig, mert volt olyan, és előre a végig, mert lesz olyan, közte lévőben lubickolunk inkább, mint fájunk.

NYELVMI ÉRTÉKELÉS A SZÓKÉPZÉSEK SZEMPONTJÁBÓL

Ahogy a házat minden téglát tartja, alsók és a legfelső is, a nyelvünk rétegzettségén szintén lemegy az alapokig, de a legelső kifejezéseket szinte lehetetlen látni. Olyan beleélés kell hozzá, mi életmódot képzel el belülről, hogy mihez van szükség szókra, s mennyi mindent mozdulat, arcrándulás mutathat, amikor együtt teszünk valamit közös céllal.

De nem szeretünk ezzel foglalkozni, százéves szövegtől idegenkedünk, furcsának találjuk, ahogy a sajtó beszámolt, költemény, regény, csak ha művészi magasságú, érdekes. Olyan meg ritkaság, gondoljuk helytelenül, már lemondunk a világirodalom műveiről, a mai olvasnivalók kedvéért, sőt inkább képi közlés kedvelt, mozgó, hangalámondással.

A nyelvet összetevő elemeknek azonban valamikor létre kellett jönni, egészének kialakulni, bár a teremtető isten beszélt, megnevezve alkotott, – utólag visszanevezte. Ha valóban ellátnánk addig, tudjuk, nem lehet, mégis hiszünk benne rendületlenül, vallási és mindennapi életben, mert nincs más fogódzónk, különösen mivel a tudomány tévedésszerű.

Úgy megy előre, hogy megcáfolja az előző elméletet a magyarázatban, bizonytalan részekre rámutat, fehér foltokat elismer, s olyant, amit esetleg sohasem fogunk tudni. Ilyen a nyelv viszonya ahhoz, amit úgy mondunk, hogy leképezett, előbb van-e a kép a fejben, vagy azt a kiejtett hangsorhoz kötjük, önálló szellemvilág vesz körül, vagy azt mi hozzuk létre?

Nem létezéséről van szó, mert azt tapasztaljuk, múltmesélés, jövő ígérvény bizonyítja, de megjelenése forrásáról, fennmaradás fenntartójáról, közöttünk csak, vagy önállóan? Amely kérdést aztán magával a világ örök létezésével összekötve találunk nekünk, mi messze túlmutatni látszik a nyelv szerepén, beszédünk így fokozódik le, istenével együtt.

Ezért lett csak oly későn vizsgálat tárgya a nyelv, helyette tartalma keltett fel érdeklődést, az eszme, melyet a lelkünkben eredeztetek ős eleink, és utánuk jövők az istenségből. E két út közötti kísérletnek tekinthetjük, világlélek működése kitapogatását, miként árad ki és bele az anyagiságba, azaz belénk is, mi sok akadályba ütközünk.

Lényege, hogy nem vagyunk önállóak, de akkor a felelősség sem a miénk tetteinkért, mit úgy oldottak fel, hogy felelőtlenek által kell vezetve legyünk, ők bőszen vállalkoztak erre. Sosem bizonyítva, mint lettek beavatva az irányítói tudásba, de erővel léptek fel e szerepre, s tettek róla, hogy kérdéssé ne váljon felhatalmazásuk és képességük.

Ebben a közegben csak mostohagyermek lehet a nyelvtudomány, ha lényegig akar hatolni, mi megrendíthetné a hatalom alapkövét tehát, mert odáig terjednek következménye. Minek tehát? Hogy a nyelvünk belőlünk fakad, nem szorulunk elkülönült forrásbirtokló kegyre, egészünket nem magunk, az emberiség nyújtja nemzeteink alakjában, nyelvileg boldogulva.

És amint le tudunk fordítani mondatokat, az egyetemességet is elérhetjük, mindent felölelőt, szellemiségként a nyelvbe öltve, istentől és a természettől táplálva tehát.

ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ • ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ • ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ

Ne azt kérdezd, mitől értelmes az ember, hanem miként, hogyan képes túlnőni ösztönén, melyet az állatok csúcstudásaként látunk már igen régóta meglenni, de nem szárnyalják túl. A szerszámkészítést mondják következő foknak, amit megugrottunk, de azt következménynek is lehet tekinteni, előbb lettünk eszesek és alakítottunk felhasználhatóvá tárgyakat.

Bár alkalmi eszközt madaraknál is láthatunk használatba venni, a csőrükbe, és kipiszkálnak vele valahonnan valamit, nálunk egészen másról van szó, nem csupán feladatmegoldásról. Nem talált tárgy odaillő észrevevéséről, hanem megmunkálásról, kövek pattintásáról, majd csiszolásáról, a szerszámkészítő szerszámok alkalmazásáról, majd a fémművességről.

Következtetési láncolatokról, amikkel a kíváncsiságteljesítés szükséges lépését felfedeztük, egyáltalán hogy mihez kell az az eszköz, mi az az eredmény, ami majd létrejön. Jó meglátás kellett tehát, s abból aztán sok volt, próbálkozás is létrehozásához, amikor azt célként fejben kellett tartani, létrejött a tőlünk elkülönült gondolati tényező.

S megkülönböztetése a környezettől, vágyakozni lehetett rá, például melege a barlangban tűzrakás nyomán, közben magunkat már régen kiemeltük a többi létezőből. Azokat egyre inkább számunkra valóként, vagy ellenünkre lévőként tekintve, társainkat védve, tettekkel szeretve, gondoskodással, és erre neveléssel, hogy folytatólagos legyünk.

Észrevétlen átmenet volt ez az értelmesség kialakulás, isteni terv beteljesítés, öntudatra ébredés kellett hozzá először, az éntudat nyitotta meg a szellemi kaput.

Nem mellőzhető ebben tehát a világ maga, amiből lettünk, s amivé leszünk, a föld pora, saját érdemünket viszont ne túlozzuk el, ne játsszunk istent, előre csak ő tudott rólunk.

ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ • ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ • ҮЗІРҒИՃҮ АՆ ԾՋԻԱԴ

Csak bámulunk és ámulunk, mily sok lehetőség nyílik ki a világban, különösen távolabb, mikről hírekben hallunk és a hirdetésekben, békétlen eszközökről ott, békésekről meg itt. Ez az itt alkotja még a többséget, nagyobb részt, s akik új találmányoktól közvetlen szenvednek, vagy alkalmazzák azokat, vagy áldozatává válnak, miközben maga az igazság pusztul el.

Annak lényege, veleje lenne, ha lehetne, hogy mindenki javára fordítja az emberi erőt, származzon bár elmésségből, szorgalomból, egyéni teljesítményből, vagy közösségből. Ahogy volt kezdetben, és ez a paradicsomi állapot sokkal tovább tartott, millió évig vagy tovább, míg kárunkra megváltozott csak féltucat ezer éve dül rajtunk korlátlanul.

Kegyetlenséggel terhes szabadságát főként az adja, hogy a világ teremtésének idejét éppen ennyivel ezelőttre teszik Istennek tulajdonítva az ő önkéntes helytartói. Elterelve a figyelmet felhatalmazásuk érvényéről éppen a felfoghatatlan nagyság nevében, akinek törvényeit őrzik híven, bár azokat szintén ők foglalják törvénykönyvbe.

Felülről terjesztik ki, rá a népeiségre, de kiderült, hogy tőlük vették, hámozták ki élet tapasztalatából, a népmesékben szereplő tanulságokból, jelképes egyszerűségekből. Mert az ember minden korban fel tudta találni az akkor szükséges megoldásokat, készített és díszített eszközöket igény és tudás szerint, hogy figyelmeztessen tényleges eredetükre.

Ez pedig legfeljebb a csillagos égre fellőtt ismeretegyüttes visszaolvasható fényes történetét rögzítette, de abban embernek befogadó jelleg jut, természetfölötti nem. Ha igen, az meghamisítja létezésünket, amint gyilkoló eszközökre használt eszeség, ezért örülünk határtalanul békességnek, s akarunk lenni mindnyájan isten gyermekei.

YHWHNBY AS JBYAT - YHWHNBY AS JBYAT - YHWHNBY AS JBYAT

Szerkezetkész állapotban kapjuk-e életünk, és nekünk kell befejezni az építkezést és berendezéssel ellátni lakásunk, csak azért sem jó kérdés, mert nem tudjuk, mire vonatkozik. Testünkre-e, vagy lelkünkre, holott mindkettőnek változását látjuk, testi növekedést, lélek gazdagodását, vagy a kettő egységének az egyre erősödését, személyiség kibomlást.

Illetve tehát inkább azt érezzük, hogy teljes fegyverzetben jöttünk világra, mindenünk megvolt mindig, ami abban az életszakaszban kellett, ahol épp jártunk, illetve a továbblépéshez. Sőt, a kapcsolatainkból azt a visszajelzést kaptuk, hogy kedvelnek minket, teljesítményünkért is szeretnek, nemcsak pusztán létünk miatt, hasznosságunkért szépségünk és jóságunk mellett.

Szülők, testvérek ilyen hozzáállása maradt aztán a fogódzónk minden nehéz helyzetben, még ha csak gondolatban is, de tevőlegességet szintén tapasztalhattunk tőlük minden esetben, amikor képesek voltak javításra, avagy figyelmeztettek, együttéreztek velünk, sosem ellenünkre, erről meggyőződhattunk, míg mások már vegyesen voltak mellettünk, vagy ellenünkre.

De legalább mi magunk nem váltunk sosem saját magunk ellenségévé, nem kérdőjeleztük meg képességünket, tehetségünket, még ha nem is volt elég valamilyen cél teljesítéséhez. Akkor a szándékunkat kellett elfordítani a lehetetlen irányból, ne menjünk fejfel a falnak, de ez a belátás sosem volt tragikus, mert határainkat nem korlátként fogtuk fel.

Így volt ez sokáig, mígnem behatolt a hamis felismerés, megtévesztő szózat, hogy annyira nem vagyunk tökéletesek, rendszerint pokollá teszi életünket a kilátástalanságunk,

hogy lényegünket elérjük, felnőjünk kijelölt feladatunkhoz, mi elviselhetetlen teher, mert az élet rövid, semmire sem jut idő, és sorsunk nem tőlünk függő, hanem körülményektől.

Ám ez kishitűség ránk eröltetése, sőt az elnyomásunk adottságként elfogadásának megágyazás azzal, hogy tökéletes mivoltunk tagadása, kiút s megoldás találás nélkül.

Hiszen, mondja, mikor felfogjuk, hogy döntenünk kell a sorsunkról, e kényszer agyonnyomhat, mert vagy nem vagyunk készek, képesek, vagy már lekéstünk róla, a bizonytalanság átka megfojt, jól döntünk-e.

Ám e rosszindulatú gondolatépítménynek leleplezője az elvont folyamattá tenni akart eleven élet, mely örömtelien tud megnyilvánulni nehéz helyzetekben ugyanúgy, mint könnyedebb sikerben, minthogy erejét feltárva nemcsak túljut akadályokon, de elégedett is lehet magával, sőt még jobban, mintha kevesebb lett volna elég tőle, s gyarapodik lélekben.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ

Nagy divat lett a fényről szónokolni, többet tulajdonítani neki, mint amiről tudunk, meg- és felvilágosodással jellemezték mozgalmukat a haladást erőszakkal hozók. Mintha azonosítani lehetett volna a megváltást hozót az érkezését jelző fényvel, a lámpagyújtást a gondolkodás erejével, s hogy a fény természetes szabadon érvényesül.

Bevilágít minden addig előlünk elrejtett zugba, ismeretlenség homályába, reményt ad, a megismerés munkáját megkönnyítő módon ténykedik közöttünk, felettünk, mindenkinek szól. Számolatlanul szórja sugarait, viszonzást nem kíván, biztosan örül, hogy segíteni tud, már-már megszemélyesítették, istennek nézték az emberek, hogy majd helyettük megold mindent.

Ám nem ez történt, igaz, bajokra rávilágít szomorúan, de ragyogni csak sikerek tudnak, attól fényes az élet, ha mibennünk gyúl a fény, általunk történik velünk jóra változás. Igen könnyű a fény és a haladás útjába akadályt tenni, szekér elé sziklát gördítve megállítani jobbító szándékot, folyamatot, betömni fényforrás nyílását, elfűjni gyertyát.

És mindig voltak ilyenek, kerékkötők, akik nem közösség rosszgyerekeikén ténykedtek, de kívülről, onnan szóltak bele, akarattal fékeztek őket, ha kellett, rontást küldtek rájuk. Néha sokáig tartott a sötétség, korszakos rombolást is átélünk eleget, nem jött a fény, nem áradt egyformán mindenkire, gyászfekete lett a táj is, nemcsak az emberek vérző lelke.

De akkor is a fény szépségét hirdették nekünk az arra felbéreltek, és reményeltették az arra hivatottak, s hittünk, mert hinni kell mindig, minden körülményben, hogy a fény kiszabadul majd. S ha ez igazán megtörténik, csodát tesz velünk, leszámol múltunkkal és kifényesíti jövőnk, bearanyozza az áldozatok emléksobrát, valósággá teszi az elképzelt fényvilágot.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ

Látomásos napra virradt karácsonyi hajnal, előre néz, aki józan ésszel tervez jövőt, mert a fény most bevilágít, mutatja az utat, oda, hova csak a vágy mer irányt venni néha. Lélek mélyén rejtelmesen rejlik a gondolat, megelőlegez szép sikert, alátámasztani legféltebb hitünket emberi nemzetünkben, részévé válhatunk és részesülünk belőle.

Kitölti a szívünket most adott-kapott szeretet, testvérként szomszédolásba kezdünk, legközelebb lévőkhöz hozzánk, s nincs idegenítő távolság ismeretlenek közt sem, jóleső ez az érzés.

Ennek nyomait meglátni bármennyire ritka leletekben, megtévesztésre szolgálók mögött, kétely csiráinkat bizonyítékká növesztve rámutatni jogos jobb önértékelésünkre. Hogy már a régmúltat alkotók is mi voltunk itt, sokkal nagyobb területen és hosszabb időn át, mint amit megengednek nekünk újat alkotást később magunknak haladásként elkönyveltetők.

Akik a fejlődést szétterítették földrészi nagyságú területre, hosszú időléptékre, holott minden új alkalmazkodás egyetlen fejben szüli gondolatát, kis helyen terjed szét aztán. Ennek érdemét kell megtalálnunk hely és idő szerint, hogy tényleg visszavezethető legyen az eredetére, folyik is már párhuzamosan ennek feltárása, de az ellentábor még erősebb.

ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ

Ha nem a történetével akarsz jellemezni valamit, nehéz dolgod lesz, mert a külső, felszín bár elég beszédes, keveset ad vissza igaz lényegből, csalóka lehet vakító tündöklés, Színházban, cirkuszban a rivaldafény fokozza a varázslatot, de a valós életben nem ez a cél, nem az ámulat, hanem érvényes képet kapni, még ha csalódás lesz is a nemvárt ára.

Ehhez az írottak is közelebb vihetnek, a költészet, bár hasonlatokkal, de közelít a teljességhez, és ezt a szintet jó regény szintén elérheti, de most a szembejövőről van szó. Az eleven életről, amiben megítélendő a számunkra helyes és káros, elfogadható és elutasítandó, szépnek és jónak tartott, valamint a rút, visszataszítót észrevenni.

Könnyebb eset, ha tekintély övezi a látványt, ha kitüntette magát valamiben, másban is feltételezzük, hogy képes nagyot alkotni és megelőlegezett bizalommal tekintünk rá. Nehéz viszont fiatalon a kortársakat jól értékelni, kiben bújik meg tehetség és ki lesz kigyótozás, aztán az utunk elválik hamar, érzelmet pazarlunk, vagy barátot szerzünk?

Újra és újra felmerül a kérdés, mi a jó környezet titka, mi jellemzi, ha barátságos, milyen következményei vannak a jövőnkre, amikor majd már ellenségesben kell helytállnunk. Elegendő-e a szűk világ, amiben felnő hagyományos neveltetés részese, vagy szomszéd falu megismerése helyett szomszéd ország és földrésze nyújt csak elegendő tapasztalatot?

Nem futnak-e el előle, akik világot járnak inkább, minthogy megismernék mélyen nemzetüket, mit ér idegen nyelvi csevegéssel szerzett hír jó minta, ha nálunk nem alkalmazható. Keresztbe-kasul szeljük-e pályánkat, vagy inkább helyben érjünk el magasságot, nem merülhet fel, ha egyensúly építi fel az egyént, aránya megtalálásához kell a múltba néző tudás.

Ajánlás:

Ha külföldi nyaraláson azt tapasztalod, hogy már unalomig ugyanazt kapod, amit itthon is szeretnél, de oda kell menni érte, nem jobb lenne-e tenni róla, itt is megvalósuljon? Változott-e a gyökértelenség jelensége amióta bárhol szabadon letelepedhetsz, s nem boldogulnál-e jobban itthon, ha azt a nagy erőt ott érvényesüléshez itt eszközölnéd?

Mesterképzésre más városokba, egyetemre mentek a szülőföldről, de visszatértek mindig, hozták a nagyobb szakmai vagy szabadságfok sok előnyét, de erkölcsi baj, hátrány rémét szintűgy. Végül nem borult fel a Föld, hogy a jobb helyekre áramlott volna mindenki, jut és marad mindig elegendő ember mindenhol a feladatra, amit ott kijelöl az élet, és el is végzik.

ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ

Kis emberből nagyember errefelé lehet, a világ e táján, mert máshol vagy mindig is nagy volt, vagy mindig kicsi marad, nincs igazságosságra mód, a mi fogalmunk szerint, de ez bonyolultabb. Itt sem tűnik fel mindenkinek úgy, hogy igazság uralkodik, hanem az erő, az kényszerít a jóra, ami csak megközelítőleg lehet az, mert akinek jó, annak igen jó, s van, kinek nem.

Ennek vitája eldönthetetlen, mert mellette vannak a tehetősök, ellene a gyengék, bár az értelem napvilága mindenkire ragyog, és a jó érvelést nem lehet rosszal tagadni. A jó pedig a jók közé sorol ügyeseket, okosokat, szorgalmasakat, kik sokat tesznek magukért, de másokért is, és nem számít, hogy e helyzetet nem egyedül maguknak köszönhetik.

És vannak sokat köszönők és kevesebbet, de ennek elosztása nem előre szabályozott, menet közben derül ki, mire lesz szükség, s kire esik nagyobb figyelem, s akkor már jutalom is. Hangyák vagyunk a bolygó bolyában, kitüntetett szerepben önmagunk előtt, hosszú időre és széles területre terjed hatékonyságunk, mit öröm s bánat egyaránt szegélyez, tőlünk függve.

Attól, miként tekintünk magunkra, egymásra és eredményeinkre, belélegzett levegőre, vagy aranyékszerekre inkább kincsként, ki drága nekünk, hol a határa megelégedésünknek. Inkább azért kell valamilyen múltban élőkre megbecsüléssel tekintenünk, mert ők még őrzik a közös tudat előnyét, közös birtoklását, az egyénéért nem mentek ölre, sőt ölésre.

Mert ez nagy ára mai békés vetélkedésnek, hogy megelőzte magas színvonal felhalmozás, szépen mondva javak átcsoportosítása, hogy legyen egyéni szabadság a természet fölött. Ám az emberhullám megállíthatatlan árad, sodrába mindenki bekerül, aki jelenben születik, – nézi a múlt nagyjait, s magát kicsinek érzi, összesség jó élményéből merhet erőt.

ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱՏ

Megromlik a mirhánk, ha nem vittük Betlehembe a szívünkben, s bár királyok nem vagyunk, egyszerű pásztorok legalább lehetnénk, nyitva az égre, ha onnan jelet látunk jönni, létünk borzoló. Ha üstökös súrolja a földet, elég minden, ha isten érinti meg a lelket, felolvadunk benne, bizalommal jövőnkre, hogy újra nőnek nappalok, életbe szökken világosság hite.

És ebben egységesek lehetnénk teljes körben – álhivatkozás, áltisztelet a naptár-beli különbségek kiemelése, felnagyítása elvi nem egyezéssé, nagyon felelőtlenül. Sőt, ellenségesen az összes irányban, mégis jól járva vele, mert nem körkörös támadás az, ami történik, nem védelem külső támadók ellen, hanem belső hatalom megszilárdítás.

Szinte megrendelés-szerűen belülről jön az ellenség, és nem véd meg minket saját államunk, pedig arra hatalmazzuk fel, mondvacsínált ok akad elég, onnan nézve téged hibáztatnak. Valamiféle egyezségre lépnek széthúzó és idegenek, hallgatólagos támogatás, ki nem mondott kölcsönösségben, húsvéti bárány szenvedést megelőlegezve már karácsonykor.

De még mindig a józan ész és a természetes erkölcs van többségben, ama része, mi belőlünk fakad és nincs meghamisítva, közvetítetten viszont már szembefordul és többet kíván tőlünk. Szélsőségig vitt áldozatot, önfeladással egyenértékű hozzáállást, amit nem azok méltatlansága miatt kell elvetni, akiket célozna e tettünk, hanem összességünk miatt.

Költött világ ez, amiben élünk, s valamiként voltunk előtte, leszünk utána, ugyan miért szakítana meg gondolati folytonosságot a jelen, inkább kiterjed a múltra, jövőre. Pillanatok vannak, elmúlnak, újak érkeznek, de a lényeg nem változik, csak a tanításban semmisül meg és születik újjá a lét maga, s mintha mi hidalnánk át közte a távolságot.

Ami tehát nincs a folytatólágosság miatt, de ennek gondolata tényleg csontig hatol, hogy a gondolat tárgya csak a gondolat lehet, a létezésünket mi emeljük ki a létből. Megnevezett a mindennek alapja mindenség, mintha ettől válna azonosság birtokossá, de fordítva van, azaz független az embertől, így fordulunk tovább mindenható istenünkhöz.

Inkább vele törődünk, őrá bízva a világ sorsát, neki akarunk valahogy megfelelni, az általa teremtetek törvényét megértve, szent szó segítségnyújtását ebben elfogadva. Itt és így válik szét tudomás megítélése világmegragadás, -leírásról önálló és kívülről jöttre, magából eredőre és istenszándék szerintire a fennmaradása.

S ne feledjük, minde négy sarokpont alkotója számunkra az elvont területen mozgás ténye, hogy közölni tudjuk egymással a tapasztaltakat, előre-hátra menve az időben társalgunk. Költjük a világot, ha tetszik, – ébresztjük a mély álmából, amiben az ember előtt volt, de ez kevésnek bizonyult annakidején, s lehet, még ma is, nincs megengedve mindenkinek költeni.

Vagy csak keveset, mert vannak a nagyköltők, egyre inkább sekélyes gondolatokkal, bakon ülve, de az irányítást mások végzik, szakértők, és a költemény sem kicsattanó, szűkösen elég. Mindenféle mondvacsinált okból magyarázza a gyászos bizonyítványt, holott a csikók a földet kaparják féktelen patájukkal, csak a szájukat köti be a kantár, méltatlan kéz húzza vissza.

Üvölt kínjában az okosság, ördögi vigyor a válasz, mert jólétet még mindig lehet kapni cserébe a némaságért–bénaságért, „ne szólj szám, nem fáj fejem” régi értelmiség árulásért. Mert hisz egyszerű a képlet, tengernyi vagyunk a cseppekben mért elixír elittel szemben, de a félelem eredménytelenné tesz szándékot, hogy majd jó elpusztul, s nem jobb, rosszabb jön helyébe.

És itt abbahagyhatjuk a valóságelemzést, – s bár a költészettel nem lehet jóllakni, hitet meríthetünk belőle, mint tették maguk a nagy költőörjasok, minálunk pedig igen sokan. Föltűnő ez a nagy számosság, s már nem könyvespolc, – képernyő kínálja remekműveiket, olvasd hát, mai magyar ember, s rakd a mondanivalót egymásra, hogy kimásszunk rajta a szakadékból.

Mit nem felemelő, de végsősoron lehúzó gondolkodás ásott idők során szeretettel telítetlensége következtében, elménket használjuk tehát általános jóra hajlóként. Most, amikor a teljességet nem a természet kihívása jelenti körben, hanem a többi ember szellemi fellépését megszervezni önmagunk egységes megmentése érdekében.

ᲛᲗᲗᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲗᲗᲗᲗᲗ

Nem véletlenül szeretjük a kezdeteinket kihangsúlyozni, megemlékezünk róluk, első nap az iskolában, saját lakásban, évkezdet, házasság, előre léptetés a munkahelyen. Életünk folytonosságának e fordulói, sarokpontjai, szintjei a mi találmányunk, a napok egymásutániságát szakaszoljuk velük, így tájékozódunk saját életünkben.

Mi volt előtte és lett utána, és következő állomásig lássunk el legalább, mintha tőlünk függne a világ, szerepüinktől benne, és ez így van jól, tényleg mi legyünk a középpontunkban.

Megadjuk egymásnak a tiszteletet, hasonló pályán futva mindenki, mégis egyediséget mutatva, azt másoktól elfogadva külsőség terén, mert hisz itt nem a személyiségről van szó.

Hanem a keretről, a körülményekről, hová megszülettünk, amit kialakítottunk magunk számára, és vagy büszkén feszítünk benne, vagy csak szerényen meghúzzuk magunkat, jó ez így nekünk. Mert csak a látvány a megragadható, lelkiek rejtettek, személyiségünk sem hivalkodik a jó esetben, tevékenységünk alapján fognak megítélni bennünket, eredményt kell mutatnunk.

Mindezekben mi benne állunk, többnyire pedig nem szeretjük megszakítottságunkat, ünnepet is kötelességszerűen tartunk, s mintha törvény lenne kicsapongás olykor, kirúgni a hámból. Nehezen tartjuk az egyensúlyt a szokásokkal telítettség és tőlük üres szabadságérzés között, sokaknak kötélhánc ez, úgy lavíroznak, hogy mindenkinek megfeleljenek, mi alig megy.

Miközben belátjuk, hogy a nagy többség azért jól csinálja, és a tehetség, adottság különbség éppen az ilyen egyformára szabás révén lesz kiküszöbölve, elvont egyenlőség lesz valós. Ezen belül aztán lehet sziporkázni, saját nézet szerint látva és láttatva magad, elő bukkanhatnak előnyök és hátrányok, lényegi attól vagy, hogy lényegtelenben tudsz boldogulni.

ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ - ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ - ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ

Dobogón ült a tanító, szószéken állt a pap, hogy jobban lássák őt, akikhez beszélt, akaratátvitelt is emlegethetünk, jó előadás elfogadottabbá teszi, ha nehéz a tanács. Közben onnan azt is látta az iskolamester, melyik gyerek rosszalkodik, rászólni sem restellt, vagy a hittételre bólintanak-e a hívek, modern korban már személytelen áradnak hírek.

A pap azt is látta, ha elbóbiskolt valaki, fáradt volt, vagy unta, nem volt mire tanítani, a templom az iskola folytatásaként szolgált, elvben egyformán nevelt tovább urat és szolgát. A középkorban külön voltak úri templomok, nyomuk sem maradt, ma szántóföld alatti romok, a királyhoz annyi királykápolna tartozott, legyen lelki ellátása, ahol tartózkodott.

A népnek a későbbi korban beraktak padokat, népességszámtól függően keveset vagy sokat, e nagy termekben ma már kényelmes hangosítás segít, előtte falak által volt hangnagyítás. Még annak előtte azonban ott testápolást szintén folytattak, medencében az iszapolást merítkezéssel mosták le, ezt keresztesnek keresztelték el utólag, nevet köbe vésnek. Ennyit változott a világ és benne az ember, érthetlenségek nyoma annyi, mint a tenger, s jól tesszük, ha magunkra is ilyenként tekintünk, a jövő embere felé rejtelmekkel intünk. Onnan néz bennünket szinte már most is az okos, ártalmakat fogyasztunk büszkén, a szesz hány fokos, lelkünket engedjük, hogy napi szinten hergeljék fájdalmas hírekkel, életünket megterheljék

a kilátástalanság rémével, veszélyekkel, éjfélkor még szólnak hozzánk, és már kora reggel – iskola, templom költözött az otthonunkba, megszállók szellem fegyverekkel jönnek honunkba. Van hát feladat elég, önmagunkat tanítva, függetlenedéssel boldogságot kanyarítva, egymás között kiegyenlítve a tudásszintet, eszközünk jó használata szabaddá tesz minket.

ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ - ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ - ԴՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԾՅԱԼԷ

Pontosan tudható, hogy a beszélgetés mikor nem fecsegés, ha magunkhoz szólunk és másokhoz, a képzeletbeli olvasóhoz, nem keresve a szavakat, mert azok találnak meg bennünket.

Érezzük, a mondatok úgy jönnek egymás után, ahogy kell, meglepődünk, hová-merre fordulnak s visznek messze a kiindulástól, nyelvélet ez, önálló pálya? – én inkább pályán mozgást látok.

A valóság talaján, még ha elvont témát is feszegetünk, mert hiszen mi is jelen vagyunk most, s akármire gondolunk, az is, létezésének vagy a való világ az alapja, vagy az elménk. Az már csak hab a tortán, hogy megfelelésüket nyelvileg ellenőrizhetjük, ha akarjuk, de erre ritkán van szükség, mert begyakoroltsággal rendelkezünk, már nem igazán túlélés a tét.

Sokszor elgondolkodunk persze hitünk igazán, igen sok mindenre vonatkozóan igényünk és helyzetünk szerint, nyugtató hatást keresve, izgalmas fejleménytől inkább visszariadva. Kis rés villan ugyanis, majd szakadék tátong, ha nem szorosan azonosítjuk a tárgyat és az elvit, minden elméletiként kezelve, kirúg magából a lét, hogyha róla csak nyelvünk szólhat.

Szorosabb, anyagi kapcsolatra vágyunk, hullám jöjjön belénk belőle, rezegtesen minket, mi agyunkban lesz a legfinomabb, szellemlétezés, fejtetőig eláraszt, s a nyelv csak ezután jön. Meg sem tudtam szólalni, mondjuk több alkalommal a megilletődöttségtől, mikor egész lényünk kitarulkozik, mindenség befogadók vagyunk, költőien szárnyalunk, de közegét érezzük.

Ami tehát nem azonos a homályossággal, mellébeszéléssel erről a szent ügyről, mikor mintha hasbeszélőt hallanánk, hiteltelenné válik a beszámoló, tárgyasul az alany. Akik mi vagyunk, és nem szeretnénk megvezetve lenni, mindegyikünk külön-külön is teljesség, elegendően tájékozódni képesekként ahhoz, hogy nyelvünket a maga helyére tegyék.

NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET - NYELV ÉS ÉLET

Vádként a csordaszellem igen rosszul hangzik, az akol melege viszont csábító kényelem, bár abban meg a szaglásunkat terheli érzéki járulék felidézése, juhszagnak mondhatnánk. De hagyjuk el, én is csak gyerekkoromban jártam olyanban, kicsit nyomasztó volt, milyen alacsony a tehén- és lóistállókhöz képest, de a birkák nem nőnek nagyra, kisebb a hőkibocsátásuk.

Mi már csak testünkben vagyunk állatvilág része, s hogy mikortól lettünk ilyenek, pontosan tudjuk, no, nem az évszámát, hanem hogy akkortól, mikor már e megkülönböztetésre képessé váltunk. Mert hát ez fordítva semmiképpen nem működik, az állatok nem büszkék rá, hogy nem emberek, bár történnek kísérletek azonosítási szintet találni velük, minden marad régiben. Viszont hasonlatként nagyonis megállja a helyét és használjuk is az állathasonlatokat, így lesz a nyájas közösségbe való, elkóborolt majdhogynem kirekesztett, vészmadár kinevetett. Menekülő felveszi a nyúlcipőt, veszekvők kutya-macska barátságot tartanak, károgot leintünk, kotkodácsolónál befogjuk fülünk, halként süketelünk, néha téli álmat alszunk.

Van benne bírálat, ha csak a nektárt szeretjük, mint a virágról-virágra szálló méhek, bele szabadulunk legelni a tilosba, mint a marhák, baromként hagyjuk magunk vágóhídra hajtani. Pedig védeni kellene fészünk, mint vércse, odaadni egymásért húsunkat mint albatrosz, sasszemmel látni rosszat, árulónak kivájni szemét, oroszlánüvöltéssel várni támadót.

De emberként is ki kell állni küzdelmi síkra, megvédeni magunkat elállatiasítástól, nem vagyunk viszont isteni állatkert őrök sem, egymás közt kell elrendeznünk túlélés kérdését. Mindenkinek jusson elegendő élet és tér, kijöjjön az egyénből az ő jó képessége, ne legalacsonyabbhoz igazodjunk, mert nem lesz többé nagyra törő elvünk, tervünk naggyá válni.

Ajánlás:

E kell felejtenuink kardot és ágyút bármilyen ügy rendezési eszközéül használni, ha nem akarjuk, hogy bármilyen ügy esetében fejünk felett Damoklész-kardként lógjon tovább erőszak. Karmolást és harapást sem használunk állatként harcolva, egymás torkának esve mindennapos kapcsolatainkban, a tömeghisztériát se engedjük be elefántként porcelánboltunkba.

NYITOTTAN ELKÖTELEZŐDNI EGY ÜGY MELLETT, NEM FÁBÓL VASKARIKA, HA MEGOLDÁST SZERETNÉL RÁ, AMI MÉG SENKINEK SEM SIKERÜLT, ÚGY KELL DOLGOZNI ÖNÁLLÓAN, FIGYELEMBE VESZED KUDARCUKAT. TÜZETESEN MEGVIZSGÁLOD ÁLLÍTÁSAIKAT, HA EGYSZER ELÉGTELENNEK TEKINTED, INDOKOLD MEG RÉSZLETESEN, S AKKOR BIZONYÁRA TOVÁBBI FELHASZNÁLÁSRA ALKALMASAT IS TALÁLSZ NÁLUK.

Ne címszó elutasítással, tartalom, módszer eleve elvetésével fordulj hozzájuk, ők ugyanis elődeid a kutatásban, még ha egyáltalán nem értesz is egyet velük joggal. Hamis az állításuk, mondd, de a témát te is tőlük veszed, s habár más korábbi törekvő cáfolókhoz csatlakozol, de hozzájuk nem tudsz kapcsolódni helytelen eredményeik miatt.

Azért is bele kell állni ilyen bírálatba, mert a tárgykör maga is lehet hamis felvetés, mindenki a semmit pofozza aztán régóta, ily természetű a történelemhamisítás. Ma a történelem a legkeményebb téma, nem a földtörténet vagy az embertermészeté, hanem a hatalom által megszerkesztettként élénk tárt régi világ hite ránk erőltetve.

Olyan korokból, korszakokból, amikor még nem voltak feljegyzések, avagy később nem hasonló céllal születtek, csak a napi teendőkre és rövid távú kötelezvényre vonatkoztak. Visszont királyi krónikákba királyrokonok szükségeltettek, s ha oda ő épp hódítóként jött, saját felmenőit íratta helyiek helyére, addigi követ lecsiszolva véstek.

Vagy a nagybetűs írást kisbetűsre cserélve gyomláltattak ki nekik nem tetsző eseteket, az időszámítást is átalakították, új nagyság uralkodása kezdetétől számítva. Bármely hamis résznél leragadva, megrekedve, nem tovább menve a feltárásban hazuggá válsz te is, ezért kell mindent ügyesen megvizsgálni, végtelen kásahegyen is át kell rágnod magad.

Utószó:

Utókorunk számára őstörténetünk le lett járva elhomályosított eredettel épp úgy, mint ókortörténetünk eltagadott része hamis beállításával, tudományt mímelve. S bárha e két területnek már van sok pontosan meghatározó eszköze, a régi rendszerhez alkalmaztatásuk ugyanazt betonozza be, ami eddig félrevitte ország irányunkat.

Ez pedig a hatalomhoz való hamis viszony, melyet mi mindig csak elviseltünk, mert idegen vállalkozások szerveződtek ellenünk, a jó földművelésünk hasznai felélésére. És folytathatnánk, hogy ügyes, okos népünk sok-sok eredményének felhasználására, egy idő óta már saját javunkra is, ezt mindig érték külső támadások, mitől megvédtük magunkat.

Alárendelő rendszer ellen mellérendelő gondolkodással, cselekvéssel, amit hamissá változtató kísérleteket kapunk fejünkre folyton, ma is, ellenállásunk viszont már gyengül. Tények igazsága helyett csábító dicsőségvágy került előtérbe, ennek ellen kell állnunk, a régi emberi egyetemességünket méltó módon folytatva, kovászként tehát a maglétet.

ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ • ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ • ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ

Ha nem voltak képesek gyorsan nagy távolságra jutni, kérdés, mi marad a régi világból, mert a szomszédolást nem szoktuk meg történelemnek tekinteni, hódítás nagy területre terjed. Birodalom a neve és tele van vele a múlt padlása, pókhálós és időhomály fedi, településleírások sincsenek, de színes beszámolók igen, jellemtelen császárokról.

Ezt könnyű volt mintákból kifaragni szobornak, mikor a jellemesség ritkává vált, egymásnak estek a hatalmasok, de ne nagy hadsereget képzeljünk hozzájuk, csak rablóbanda méretet. Így megtekintve lelombozódunk nagyemberek láttán a korai időkből véve, vagy oda rakva, nincs is határ félisteni harcosok és emberek között, utóbbiak őket szolgálják.

Isteni rendet építettek a középkornak aztán, amely felért a mennyekig, onnan jött le az utasítás, mit hogyan kell legjobban tenni, nagy találmány volt, valljuk be, jobbat mi sem tudunk. S ha még használjuk alkalmassága miatt, mert a királyok tekintélye odalett, nem is nekik tulajdonítjuk tehát a róluk elnevezett törvényt, értelmi foka vívja ki elismerésünket.

Különösen ha minden helyzetre kiderül az előnyössége, a többi népet csak az újkor vonta be a hatókörbe, meghamisítva sajnos, ott viszont felmutatták az eredetit. Természetességnek keresztelte el tátott száj, amivel fogadták gyarmatosítók bennszülött világ sajátos okosságát, de ágyú volt a diplomácia nyelve, amint északon a nyíl.

Vagyis csak a modernkori hatékonyság tudta bekapcsolni az egész világot a szellemi vérkeringésbe, de nagy volt az érdekeltenállás, egykaptafára ráhúzni mindenki cipőjét. Ami a nagykiterjedésű államokban már megvalósult régen, azaz oda lett álmódva, így hát csodaszámba ment, ami annál erősebb példaként szolgált, hogy ma is időszerű lehet.

Ezért kell elhítenni magunkkal, hogy a gőzgép előtt már a vitorláshajó ugyanazt tudta, nagy tömegek utaztak régen nagy távolságra, tengernek hívott nagy vizen tengerhajózás folyt. A birodalmak földrészekeken átíveltek, és a régi nagy méretek ma utánózhatatlanok, például a piramisépítésben, ne keresd célját, módját, maradjon meg felfoghatatlannak.

Így aztán a mondai homály elfogadott, ég és föld összeér a múltban, mint a népmesékben, ha nem repülőgépen, griffen ülve juthattak bárhová, hová kellett s akartak akkoriban. Ennek további kritikátlan elfogadása helyett már ideje lenne beépíteni a történelembe a helyben történeteket, fontos, mi mindig itt éltünk, sehonnan nem jöttünk ide.

ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ • ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ • ԿՆՆՅԱԿՆԻ ԱՆ ԾՅԻԼԻ

Legerősebb védekezést nem támadás ellen alakítottunk ki és folytatunk, de életünk kényes kérdései ellen, melyek felvetődnek, inkább kívülről érkeznek, s elhessegetendők. Szeretünk kibújni felelet elől, alól, ha megtehetjük, halogatjuk, ameddig lehet, de aztán ránk ég, ha kifutunk az időből, ekkor szinte tagadásig menve hártjuk a választ.

A menekülés látszat sikere abban rejlik, úgy tűnik nekünk a dolog, mintha nem kellene rögtön foglalkozni vele, nem lenne sikerünk, tehát „ej, ráérünk arra még” magatartásunk. Amúgy fordulópontokként vannak ezek nekünk előadva, s bár kikerülhetetlenek, de hogy nem kötelező egyből vele kelni és csak neki szolgálni, mintha előtte lenne még fontosabb.

Van is, meggyőződhetünk róla, és a környezet mindenütt másra teszi a hangsúlyt, korszakok sem ugyanolyan elvárásokkal követik egymást, s egy emberöltő alatt is lehet több belőlük. De ha már korszak, éppen életszakaszainkat kell jól betöltenünk, hogy következőt elérjünk, de hamar elhagyunk bizonyítványba beírást, hogy „felsőbb osztályba léphet”, életiskolában.

És még itt is tévútra vezethet, hogy közösség teremtés, fenntartás, egyáltalán bele lépés felszínen az elvégzendő munka, egyéniség nincs kiemelve, társak vagyunk a létezésben. Valamiféle határidők szorításával változik aztán meg a helyzet, kimerítően, izzad a lelkünk, beleremeg, ha rágondolunk, mekkora lemaradásban vagyunk máshoz képest.

E másik mindenki mellé oda terem, aki már rég túl van azon, amin mi fájva rágódunk, bizonytalankodunk, kútba ugrásnak érezzük, félénken halogatjuk, sehogy sem fogunk hozzá. Aztán beletörődünk, velünk is meg fog esni, sőt, néha észre sem vesszük, mikor már megtörtént, akkor lehetünk biztosak, ha dicsérnek érte, nem is volt oly nagy dolog, nézünk rá aztán vissza.

Ám a tájékunkra inkább a mulasztás lett a jellemző, elmúlván a megfelelő idő, nagy nagy nehézséggel teljesíthetsz, felelősséget pedig senki nem vállal helyetted, nincs értelme. Emberiség szinten nem teljesítünk tehát, de elodázódik a döntést, mert ha például máshol még mindig szaporák az emberek, nem fog számítani a mi tétova magtalanságunk.

Ha nagy számban maradtak józan megfontolásuk, s ezért a földön sok éles eszű gyerekek van még, az, aki szellemi hátrányos helyzetben nőtt fel, háttérbe szorul, bár szülei jót akartak. És talán még a társadalom irányítói is, vagy csak tehetetlenül tűrtek lázadás szerű kötelesség alóli kibújást, pillanatnyi előnyért, élvezetért törvényszegést büntetlen.

Vagy inkább hagyták, ösztönözték, ki tudja milyen érdekteljesítési célból, hogy kicsússzon a föld egész nemzedékek lába alól, megtevesztve kerüljék, nevéssék, támadják, ami emberi. Bele kell hát ugrani hagyni forgatagokba szeretteinket, sőt belelökni, ha eltorzult elviség megakadályoz hagyományos utat, magukat óvni megtanítani, s lesz eredmény.

ᠠᠨᠢᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨ ᠴᠢᠶᠠᠲᠤ • ᠠᠨᠢᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨ ᠴᠢᠶᠠᠲᠤ • ᠠᠨᠢᠨᠠᠨᠠᠨ ᠠᠨ ᠴᠢᠶᠠᠲᠤ

Akárha a napfelkeltét vennénk jó példának, vagy más ismétlődő természeti folyamatot, ne ragadjunk le a pusztaságánál sosem, jobb értelme, hogy segít nekibuzdulásunkban. Amire nem kell külön figyelmeztetni senkit, mint ahogy hajnalban felkelve nézni Nap-keltet, valahogy ott motoszkál mindenki a tudat, ha világosságot lát szem kinyitva, nappal van.

Ott van a háttérünkben mint biztonságos erő, állandóság, mégis alapvető ritmusgazda a Nap-mozgás, mire gyerekkortól kapunk magyarázatot, és még valami furcsaságot. De ezt inkább az iskola teszi velünk, hogy a valóságot megtanítsa, nem is a Nap halad körülöttünk, hanem a Föld, melynek talajföldjén állva, élve látunk égitesti látszatmozgást.

Ez a megfordítottság, ha jól belegondolunk, saját létezésünket szintén jellemzi, nem a világ kering fejünk körül, mint lámpánál bogár, hanem mi vagyunk megnyilvánulásunk motorja. Mi jelöljük ki a célt, vágyakozásunk tárgyát, a területet, mi körül akaratunk forog, mire cselekvésünk irányul, törekvésünk tör, így jutunk be mélyre az élet forgatagába.

Olyan lendületet vesz a lelkünk minden reggel, amit örökös éjszaka nem adhatna, de ha éjjel nem pihennénk, a nappal egy idő után elviselhetetlenné válna, e szerkezet jó.

Ne vedd taposómalomnak az életet sosem, még ha gyakran ismétlődik is benne ugyanaz, minden pillanat más és mindenre mindig lehet másként nézni, s a változatosság gyönyörködtet.

De ha már itt tartunk, ne csak az orrodig nézz, és ne csak a nap végéig láss, de legyenek hosszúlejárátú, megvalósulást tekintve soká teljesülő elképzeléseid örömeiről. Arról, amiben kedved telik, ilyen gyermeked vállalása és kezed alatti nevelkedése, de élethosszod egésze is, honnan hová juthatsz, töltsd ki minden mozzanatát, és be hívatásod.

ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ

Nem a Földbe vagyunk szerelmesek, hanem, ha van, a szerelmünkbe, nem egyszerű fogalomzavar, mikor egy tárgy vagy jelenség kerül e szerepbe, pedig nem jó összekeverni a létezőket. Azért lehet egyáltalán, azért tudják, akik megteszik, mert minden elvben, elmében működik, valójában elméletet alkot a legkisebb dolog is bennünk, s előfordul, hogy tévedéses.

Félreértelmezett a helyzet, amiből nekünk levonódik a tanulság, szép szavakat mondott valaki valamiről, de másként cselekedett, utóbbi mintát követjük, s előbbi szó is hat. Például védeni szeretnénk a környezetet, de nincs meg hozzá az eszközünk, képességünk vagy hatalmunk, és akkor saját magatartásunk marad, eltúlozva egészen a szerelemig.

Más esetben szintén szélsőségre juthatunk, ha nem találjuk meg az arany középutat, és a valódi szerelem izgalma is megtévesztő, azt hisszük, hasonló felfokozottság eredmény. Azaz a magunk állapotát kivetíthetjük megoldásként mindenre, ami kívül van rajtunk és javítandó, vagy örömtelit meghosszabbít helyzettől független kedvező hozzáállásunk.

De nem, függetlenség inkább jellemző anyagi világra, mint a szellemire, nincs akarata, de nekünk van, és befolyásolni szeretnénk úgy, mint érdekünk, élvezetünk és örömünk diktálja. Kevéssel megelégszik tehát, aki ilyenekben találja meg a szerelmet, lefokozza magát, mert csúcsteremtényként másik embert, férfi nőt, és fordítva, kaphatna, ha akarná.

És persze a szándék még kevés, sőt hiányzik is, ha hiánycikk nála a lelki szerelem, testi még elmenne, de arra meg hamar ráun, teljes életet a másakra fordítani kihívás. Fel kell rá készülni, nincs mese, neveltetés és vallás kérdése, de mindig lesznek eltérítő események, befolyások, abból ki kell törni, hogy megtaláld igaz szerelmed, s ő megtaláljon.

ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԴ ԼՆ ԾՅԻԼԻ

A természet két meghatározó színeként a hófehéret és a fű és lomb zöldjét láthatjuk, ugyanígy az érzésvilágban a két fő érzés a fájdalom és az öröm, köztük árnyalatokkal. Fehéret szürkít olvadás, zöld ősszel rézbarna lesz, fájdalom mellé bánat érzelme társul, kitörő öröm mellé mosolygós jóérzésünk, így hát elmondhatjuk, hogy a természet mi vagyunk.

Mi képességünk színesben látni külvilágot, mérőeszköz számára ezek csak fényhullámok, idegrendszerünket borzolja testi sérülés, félelem a fájdalomtól visszatartó erő. Könnyebben, jobban tesszük, amiben örömünket leljük, talán még a testünk is másként fárad el megelégedéssel eltöltő eredmény láttán, orvosságként a boldog életet élték régen.

De akkor mi történt, igaza van-e Himnuszunk költőjének, vagy a Bibliának, hogy „bűneink miatt dúlt harag” Isten keblében, s szüntette meg addigi jó paradicsomi állapotunkat.

Bízhatunk és hinnünk kell tudatmezőnk szépséges igazságokat teremtő gyakorlatában, a tudás fényét nem lehet eltakarni, mindenki fejében kigyúl, s világa megmenti világunk

ᲙᲗᲚᲘᲗᲚ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲘᲗᲚ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ

Időszerűt írni, aznapi bölcsességet, jó eligazítást a történetek erdejében, nem-csak nehéz, de veszélyes is, ha rossz irányba megy utólag kiderülve, csalódás mellett hátrányt okozhat túlzó módjával, mulasztást bátorság hiányával, vagy elmehet fontos dolgok mellett szemlesütve, tudomást nem véve az életben fellépő örökös megújulás mozgásáról.

Mi legyen hát a válogatás elve, amivel eltalálható a lényeg, megtalálható a mindenkinek érdekes, senki ellenére fel nem lépő, hüen elkötelezett és nem közömbös? Csakis a természetesség beemelése a látásmódba, gondolhatjuk legelőbb, okosan irányulva a felszínen megragadhatókra, magátólértetődőnek véve hozzáállást.

Mármint az ilyen önmagában vett jóságot és nemesszívűséget tartalmazó magatartást, mintha az kijárna mindenkinek és hajlandó is lenne az ember ésszerű tettel művelni. Ám ha tapasztaljuk, hogy mégsem csupa jóember szaladgál a földön, tovább kell nézelődni az elvek síkján, miféle meghatározók dűlnak bennünk, vagy csak szelíd mosollyal befolyásolnak.

A szükség, talán a többséget, a szükségeseke, mi szükségszerűsége nyilvánvaló mindenki számára, ha nem elméletinek tekinti, de szorító valóságnak, ami szembejön velünk. Pedig ha hosszú ű-vel mondjuk, szükségességnek, nem adottságnak, hanem következménynek tekintve, jobban megmagyarázza az előfordulását korábban sosemvolt hatékonyság ellenére.

Vagyis ellentmondást találunk lehetőségek és megvalósításuk terén, és már oda kell figyelmünket fordítani, annak okozóira tehát, ha egyszer kiderült, hogy emberen múlik. Embertermészetén, hogy visszatérjünk, az első meglátásra, ami tehát nem is volt messze az igazságtól, de valamiért eltérítődött mellőle, ezt kell tehát megkeresni, hogy miért.

Mi miatt torzult el a természetességünk, hogy még mindig a szűkösség hazugságával lehet etetni az abban szenvedőket, miközben a pazarlás tetőfokára hág e fő szempontból. Emberi jellemzőnek beállítva gazdagság áldásait, tudomány, művészet és haladás megalapozójaként, létszükséglet arra is költeni, nemcsak élelem, lakás és ruhára.

Ez így van, de az eredményesség és az ahhoz való hozzáférés különbségét indokolni csak az igazságosság érvényesítésével szabadna, s ha ez csorbul, meg kell keresni okát. Ami aprólékos és nagyvonalú kezelést igényel, kis gyengeségek és nagy bűnök jönnek itt elő, kiszolgáltatott tömeg és erkölcsi magassággal küzdő elit, van mit feldolgozni

ᲙᲗᲚᲘᲗᲚ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲘᲗᲚ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ

Széthúzásunk megrendeltnek és megrendezettnek látni önfelmentést tartalmazó hozzáállás, mert hol vannak már az újabb háborúkat rejtő békekötés-aláírók és kikényszerítők. Rég meghaltak, de átkozott művük alapvetés, nagyobbak kicsinyebbekben dülő hatalmának ma is hivatkozása, akkori győztesektől származtatnak minden későbbi hasonló előnyt.

Viszont az elismerését kénytelen-kelletlen végig elviselték veszteség-leszármazottak, közmegegyezésnek van kimondva a béke, a nagyobb része elnyomatása a kisebb rész által.

Amit csak a hatékony kényszerítő eszközök birtoklása révén lehet elérni, mindkettő oldalon, vagy még többen, ha haszon-csatlakozók csoportjait is nézzük, társutasnak is mondják.

Mert a rossz oldalon is vannak haszonélvezők, az elnyomatás rendszerének berendezői, a viszonylagos rendezettség fenntartásában maguknak érdemeket szerzők, kitüntetettek. Ha csak a mi sorsunkat nézzük, akik ezen a nyelven beszélnek, min e sorok most írva vannak, újkori világ megvalósulása keretét, tanulságos példáit látjuk a széthúzásnak.

És kiderül közben, hogy mennyire mesterséges és tudatosan vállalt volt az elhatározás akkori hőseink részéről, életáldozók felől, de háttérben munkálkodók esetén is. Mely időben nyugatabbra kétszáz részre szakadt népességről és területről tudunk, minálunk a három részre szakadtságnál hamar megálltunk, egyesíthetőség tartva ezen állapotot.

Közerő és közerkölcs, köztudat és közvallás lényege és reménye tartotta a lelket a küzdőkben, magasabb cél tehát, míg az életük folyását alárendelték hazánk jövőjének. Ki-ki maga képes volt helyesen dönteni, a mérleg egyensúlyba kerüljön égi érték és földi pokol között, istenítéletre vártak szembenálló felek, egyaránt hamis tudatban.

Ámde csak a megfellebbezhetetlen eleve elrendeltetés forrása tekintetében, a harci szellemet természetesnek elfogadva, mint a manapság ránk erőltetett világversenyt. E tévedés a feláldozott lelkek és javak oltárán sokáig hamvasztott el felismerést, eltakarva régi igazság életbékéjét, hogy a testvériség közöttünk az elsődleges.

Anélkül nincsen folytatás, sem elsődleges, sem átvitt értelemben, s ezt, lehet, csak mi értjük, hogy egyénileg a szülők szeretetéből vagyunk, közösen pedig az emberiség test-vérei.

Ha emberlétünk felfoghatatlan nagyra nőtt, azt együttműködéssel érte el, nem széthúzással, ha hitünk ereje által egy irányba húzunk, nemzeti lelkivilágunk tovább szaporodhat.

ᐱᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ

Meddig engedhetjük meg magunknak, hogy valamit jobban kedveljünk másnál, valakit valakinél, vagy meg kell elégedni adottal, adódóval, nem vagyunk jó helyzetben, elmúltak a szép idők. És ez szinte mindenre vonatkozik újabban, az emberi kapcsolatoktól az élelemig, lakáskultúrától szellemi töltekezésig, a szomszédoktól barátok, munkatársakig.

Kicsiben főként, de már nagyban is észrevevesszük, mennyire meghatározottak lettünk, lettek a lehetőségeink, mintha betelt volna a föld füzete, teleírva nincs hely új érdekesre. Ugyanazok a hírek jönnek mindenfelől, a megszokottság szégyene ül arcunkra, bármilyen borzalmakról számolnak be, s közömbösek lettünk kiugró teljesítményre, világszépségre is.

A tömegtermelés a tömegtájékoztatást is elérte, nincs már költség-szűrő, nincs drága film, hanem számalapú képmegjelenítés, kimért színek kavalkádja, mozgás gyorsabb pillantásnál. Ma már mindenkinek rendelkezésre áll eszköz megörökíteni a vele történeteket, és ha van, közzé tenni gondolatait, valamely teljesítményét, s profik már messze járnak ettől.

Sosemvoltat jelenítenek meg valóságként, visszajönnek mitológias állatemberek, hangodból, képedből hihetően előállít téged a megtévesztő képesség, károdra is. Miközben nemcsak az emberi kapcsolatok, de a világhoz kötődők is elszegényednek, mert csak távolról, képéből tájékozódhatsz, kevés a közvetlen érintkezés, helyszíni vásárlás.

Nem jársz már boltról-boltra minőséget keresve, vagy oda vissza ahol találtál, kirándulást is szervezetek szerveznek, divatos helyre jársz, s akikkel találkozol, idegen érzelműek. Meg kell hát beszélnünk a kedvelhetőket, de hogy kik ők, mik azok, ne csak a szerencsére bízunk megismerését, tudatosítsuk, magunkat kell előbb választani megismerni jó döntéshez.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ

Már rég megváltozott a stílus, nem emelkedett csupán a téma, amit leírnak, nemhogy égbe emelt, de a porban marad sokszor, elesettség is, valamint lelki vigasz helyett ostromozás. Himnuszot költött régen, aki a nemzet elé tárt igazságokkal ébresztett lelkiismeretet, fűjt harci riadót, hogy ne megalkuvás legyen kiindulás, az csak hősi elbukást kövessen.

Eszközök lehetőségekkel együtt változnak, élnünk vele szent kötelesség lett, talpraesett és éleseszű néprész előremutatóval rukkol elő mindig, felismert ügy elismert lesz. Meg nem értettség elmaradottat sújtja inkább, önsajnálata megbénítja, újat teremtőt átvissz a lendület az akadályokon, aztán ha győzött, fogja megmagyarázni tettét, művét.

Ilyen veszélyesen igazságtalan az élet, hogy kezdetben mindenki elégedetlen vele, de ekkor válik el, ki legény a gáton, lelkesedsz tovább jó ügyért, vagy lemondasz róla túlerőben. Ha az eredménytelenség veszteségnek látszik, sorsunk kiegyenlítődé felé terel minket, kiválasztódnak a vezérek, már messze járnak előttünk, simára tört úton követjük őket.

Ilyen különbségeket érdemes elismerni és szolgálni akár, ahol az egyik hasznosabb, mint a másik, de idő döntötte el ezt, nem a pillanat, tapasztalat, s nem zavarodott elme. Utóbbi az termeli ki, ha tehetségtelent azzal édesgetsz, hogy elképzelése helyes, ha ellentmond is a józan észnek, mert az ellenség mondott róla ítéletet, árulás.

Ekkortól az összecsapás jogosságáról már meggyőződtek a felek, repülnek a szitkok, sárba ragad az esemény, s akinek nem fájdalmas mindez, alul marad majd, mert lemond építésről. Akinek fáj, inkább látszólag visszavonul és más utat keres, mint a nyílt harc, hol csak veszteni lehet, ellenoldallal együttműködésbe kezd, hogy jobb jövőjüket közösen találhassák meg.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ . ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҢҮАТ

Hogyan kezelhető a mai tudományosság helyzete: egy ember belátásánál szélesebb érintett terület, sőt, hatalmas tartományok eredményözöne, csak belenézni is túl sok. A részecskefizika elnevezés elavult lett, mert hullámok azok inkább ahol már járunk, szerkezetek szerkesztik a valóságot, s jelzik számunkra felfoghatatlan kicsinység játékát.

Mozgását, kölcsönös összefüggéséből fakadt termékét, hatását, olyan sok tényezőt élénk tárva, felvonultatva, mik egymásba kapcsoltak, hogy hagyományos módon már felfogni sem tudjuk. Akkor hogyan, minként? Gépies segítségünkkel, minek részletei külön lettek kidolgozva, bizalmunkat élvezik, mert pontosságra törnek, s hogy sosem hibásodhatnak meg, hinnünk kell benne.

Különben az első lépés összeomlana a mai feladatok elvégzése terén, mit a tudományos eszközrendszerektől elvárunk, de igen sok lépésből áll össze működésük. Hasonló egyetemes közmegegyezést kíván, ha tudományos igényű, természeti mellett a társadalmi mező, ami ott a részecske, itt az egyes ember, szinte végtelen belsővel.

De amit a természettől elfogadunk, ember oldaláról kevésbé, legalábbis vannak a nem elfogadók, és valahogyan erősebbek egyelőre, nem mindenkit vesznek figyelembe. Önzőség ez, nagy veszélyekkel, pedig látható a társadalmi szövet megbonthatatlansága, mégis kitépnek emberszív szálakat ezrével belőle, s megállíthatatlanul foszladozik.

Holott végetérhetetlen alkotási folyam áradna, ha hagynánk békésen keresni medrét, önkutatással irányítanánk magunkra a tudományos eredményfelhasználás áldását. Megoldva a kérdést, milyen legyen a gyeplő és merre menjen a szekerünk, midőn a nagy egész jó irányával magabiztosan okossá és üdvössé tehetjük egyedülálló lényünket.

VISZONYLAGOS NYUGALOMBAN ÉLÜNK AZT A KÉRDÉST ILLETŐEN, AMIT NEM NAGYON TESZÜNK FEL, NEM IS CSAK

hogy meddig élünk, de hogy mi lesz halálunk után, a testünk sorsát ismerjük, a lelkünkét viszont nem. Vannak, kiket félelemmel tölt el rágondolni is, mások meggyőzik magukat, hogy a legnagyobb jelentőségű ügy, és sokat tesznek mennyország felé haladni, de a közömbösség is terjed.

Legtöbben a többséget követik, harsány hangot könnyebben, mint a szelídet, közvetlen környezet van ránk a legnagyobb hatással, szokásba bele lehet törődni, különbség sok erőt igényel. Az „onnan még nem jött vissza senki” felhangokat hallva döbbenünk rá igazán a valóságra, nem úgy, hogy beszüntetjük a találgatást, hanem annál erősebben kapaszkodunk valamibe. A hagyományos felfogás közvetítésének kevésbé tapasztaljuk korszerűsítését, így aztán kényszerűségből népszerű csupán, de távolról hozottal sem járunk sokkal jobban. Az a teljes megsemmisülés tana a lélek továbbélése helyi meggyőződése helyett, és annyi minden van, mi ellene szól, hogy nem is tud itt meggyökeresedni, erősen ellenállunk.

Ama tapasztalatnak a nevében például, hogy idősebb korunkban észrevesszük, szüleinket utánozzuk mozdulatainkban, mondataikat ismétljük, olyanokká válunk, mint ők voltak. És látunk egyéb hasonlóságokat korábban éltek és maiak között, rokonok, ismerősök körében, még ha nem is fogalmazzuk meg úgy, a lélekvándorlás valamiféle jele lenne.

Nagy szellemek tanítását, költők és királyok mondatait is szívesen idézzük, itt élnek ők bennünk, szóbeli emlékezetben leginkább, nagy a kísértés hinni, hogy a lelkük is itt van. Mert a saját lelkünkről sem tudunk szinte többet, csak azt látjuk, ahogy működik számunkra, örök létét nem cáfolja meg testünk halála, véljük, és nyugton maradunk végső sorsát illetően.

VISZONT MÉGIS LEHET ÚGY ALAKÍTANI A MÚLT TÖRTÉNETÉT, NEM A VALÓSÁGÁT, HOGY JÓ SZÍNEN

A nemzet eredete, igaz-e, hogy a mesék világáig megy vissza, ha mirőlunk van szó, mert olyan régiek vagyunk, míg a környezet oly fiatal, hogy szükségünk van e magyarázatra. Hogy megértsék, létezhet ilyen régiség, hősi múlt, mialatt mások csak nemrég szerveződtek meg, nem rendelkeznek dicső felmenőkkel, aligha lehetnek büszkéek egymásnak eső uraikra.

Viszont mégis lehet úgy alakítani a múlt történetét, nem a valóságát, hogy jó színben tüntesse fel az utolsó, győztes hatalmat, és elég rosszban a most már leigázottakat. Olyan körülményeket teremtsen azonosság tudatos megéléséhez, amire büszkéek nem lehetünk, mert rólunk van szó, lealacsonyítva érezzük magunkat, alapjainkat veszítettük.

Ezek katonai jellegű vereség mentén rajzolódnak ki, égetődnek lelkünkbe honi segédlettel, meg külhoniakkal, egyetemes ellenségességgel, kis lázadók nagyok ellen. Mert uralkodó csoport létszámában is kicsi, nemcsak múltba mélyedésében hozzánk képest, de hamis terepen versengve ők lesznek nyeregben, jaj legyőzötteknek, s mi mindig békések voltunk.

Alkottak fejünkre további hódítókat és megengedték keveseknek tőlük származtatni magukat, de kihúzták talpuk alól a talajt az újabb korszakra, a máig tartó világban. Ezért nekünk másra, máshová kell figyelmünket összpontosítani, nem a kegyetlennek mondott harcos elődökre, hanem a földműves népre, békés, szorgalmas, eredményes természetünkre.

Azaz igazi gyökereinkre, amit nyelvünk igen jól mutat, ősi világ hírnökeként és legmodernebb bonyolult viszonylatok kifejező képességével, gondolkodásunk erejével. Műveltségemzet vagyunk tehát, őshonosok a saját hazánkban, sokféle ágazva-bogozva, de a lényegünket itt megőrizve, s rokonnak hasonló emberségességüket tekintve.

ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ

Tudatunk hullám mezején közlekedve tudjuk, az nemcsak sík felület, kiterjed magasságba nyilvánvalóan, de mélységbe már rejtettebben, előbbi térben is, utóbbi emlékezésben. Az előrelépés két fő iránya el és fel, a vissza fogalmilag sem az, hátra pedig nem megy másként, csak gondolatban, szerencsés, akinek tele van a múltja gazdagon eseményekkel.

Méginkább ha azok szinte csak jót tartalmaznak, de még a rossz tapasztalat is több, mint az üres élet, arra törekszünk, hogy eredménydús legyen az elkövetkező, ennek terve boldoggá tesz. Még akkor is, ha visszatekintve kevés volt a boldogító, mégis, ha túlélünk, ha felnőtünk és itt vagyunk tette készen, van mire büszkének lennünk, szélteben-hosszában nézzünk körül érte.

Miknek és kiknek vagyunk kortársa a Földön, mire jutott az emberiség, nagyvárosokban a házak égbe törnek, falvakban még zöld minden, olyan sokan lettünk, mint még soha, és megélünk. Nem is a nagyemberek érdekesek igazán, ha őszintén és magas színtről figyeljük őket, hanem a gyártó, alkotó tömeg, kínaiak, afrikaiak is felzárkóztak, sőt vezetők.

Abban, hogy az egyes ember jó fogaskerékként tehet maga és mások javára, kicsiként is nagyra juthat a teljesítménye, közös céllal egyénileg többre lehet menni, mint önzéssel. S megvan hozzá az eszközünk, hogy ne csak szenvtelen agyhullámokkal sugározzunk közel és távol, de mondanivalót közvetítve tágítani a tudás világát, jeladással és befogadással.

Ez a közvetítettség nem lesz közös magány, ha megfelelő a hozzáállásunk, ez erkölcsi erőt jelent, isten-képviseletet a napi élet során, ördögi kezdemény letiltását. A legérzékenyebbek régóta látják egymás finom rezgéseit, színeit, – most már mindenki részesülhet ilyen szellemi javakban, mikkel tele a lég köröttünk, igyekezz megcsapolni.

ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ • ԴՆԻՅՈՒՆԻ ԱՆ ՇՅԱԼԻ

Ahogy a bőrünket felületnek tekintjük, nem határolónknak, mert jelen vagyunk a világban ameddig elér kezünk, ellát szemünk, s még tovább is, és bejárjuk lábbal, gondolattal a földet. Vagy a világűrt a csillagokig, mert ott már nincs tovább, de megalkottuk a végtelen fogalmát mentsvárként, hogy még ott se legyen korlátunk, sötét égbolt végességéből győztesen kerüljünk ki.

Felfoghatatlan istennel azonosítva a mindenség határán túlit és összekacsintva vele jókedvünkben, hogy milyen sokat tudunk, és megrettenve valóságtól: milyen kicsik vagyunk. De mert a porszem sem kisebb rendű létezésben, mint mi, merünk a mindenséghez így viszonyulni, kiterjeszteni szűkös tapasztalatunk tágabb összefüggésre, e képesség maga végtelen.

Testünk és lelkünk összhangjában a hang hulláma csak hasonlat, valójában sokkal finomabb a kapcsolódás, több oldalú azonosság, minek csak ezt a két vonatkozását véljük megélni. Hogy sokkal több van, már sejtegetjük, s lehet, régen méginkább érezték hatását, mindenki, de hogy ki mondhatta ki, egyre halkabban és ritkábban, azt hatalom szabályozta, felismerve súlyát.

És erejét, mit a mondás őrzött meg, hogy „a hit hegyeket mozgat”, de csak közösségé együtt, félreértik az egyéni lázadók, bele is buknak, de áldozatuk nem hiábavalóság. Valakinek ki kell nyitnia a száját, amint a kakasét jelzésre nyitja hajnal hasadása, elfojtott, elűzött eszmék is visszatérjenek és új felismerések szabadon szárnyaljanak.

Versenyt nem az idővel futunk életünk során, hanem ezekkel a lehetőségekkel, olyan gyorsan nyitnak-zárnak, feltáruznak választ várva, jót jutalmazva, rosszat vagy hiányát büntetve. S mindez eltörpül közben ama szépséghez képest, amit a másik ember jelent számunkra, könnyebb választani közülük társat, mint a gyakorlat ma, ezen túllépve még boldogabbak lehetünk.

YIYIBHXY A? DXYAT . YIYIBHXY A? DXYAT . YIYIBHXY A? DXYAT

„Életem árán is!” – ritkán hangzik el e rövid mondat, súlyos a tartalma, ünnepélyességgel szokták eltakarni, emelkedetten állj hozzá, ha félig önként, félig kényszer alatt vállalod. Mert miként másként kellene értékelnünk, mikor besoroznak katonának, ha alkalmas vagy rá, és az akarsz lenni, ne számíts másodrendűnek, a honvédesküd a csapatodat is illeti.

Ahol szolgálod a hazát, harcolsz érte, ha kell, de velük együtt, nem magányosan, célt érni nem lehet másként, és az együttműködés életbevágó, egymásért is feláldozzatok magatok. Ott a harctéren, erődárokban, támadás alatt minden mozdulat számít, figyelmeteket megosztjátok, bízol másokban, mint tenmagadban, túlélésen túl győztessé lenni is feladat.

Ami a mai harceszközök világában nem annyira a katonák hősiességén és a parancsnokok rátermettségén múlik, hanem a fegyverzet milyenségén, és aztán mennyiségén. E viszonyok között egy darabig úgy látszott a mi környezetünkben, hogy elég az elrettentés, a teljes pusztulástól való félelem, amit tömegpusztító képesség kölcsönösen nyújtott.

Isteni végítéletként lógott fejük fölött, de aztán, mint ahogy egyén életet él halál előtt, kisebb rombolást okozó háborúkat indítottak, végeztek atomernyőjük alatt. Ami hallgatólagos szerződés-kupolaként meghatározva határokat, ki meddig mehet el, szabad kezét adott nagyobbaknak kisebbek ellen, összekacsintva talán, sosem tudjuk meg.

Így viszont itt mi hozzászoktunk, hogy mindig máshol, távol dübörög az ágyú, életünket s vérünket békés céljainkra áldozzuk szívesen, jobbik esetben sikeresen, de a kudarc sem örök. Hosszútávon bejönnek a terveink, nincs napi szintű végzet, mint a háborúban, de ezt mintha megelégtették volna másholi szenvedések okozói, kiterjesztenék ránk, s mindenkire.

Hogy milyen céllal, még találgatni sem engedik, az „erősforrásokért” – hangzik, de közben egymást kölcsönösen ritkíttatják velünk, gyérítésünk pedig amúgy is dívik, magtalansággal űzve.

Jobban mondva, nem gyakorolva már az „életem árán” egyéni változtatát sem, családosan fenntartva a nemzet életét, mit most majd közös áldozatvállalás halálos harcra kényszerít.

Ajánlás:

Igy hát, embertársaim, kétségbeesés helyett mibe kapaszkodhatunk, miben bízunk? A múltban a nyers erő tobzódását megállította az emberszerető magatartás s annak eszméje. Ennek eredő mintáját isteni személyhez kötve megőriztük a közelmúltig, egyesült szellemisséggel Föld-szerte kiterjesztetten, de megtagadó támadóit nem állítottuk meg.

Olyannyira, hogy a közmegegyezés ebben a legfontosabb kérdésben meghaladni látszik a hanyatló ember szellemi képességét, élni akarók viszont együtt rendelkeznének vele. Összefogás feltétlen létszeretetükben eredményt hozó lesz, életük árán is védve, akarva megtalálják, megtaláljuk a módját, hogy kizárjuk a világba furakodott rosszat.

ՎՃՌՑԻՆՆԻ ԼՆ ՃՃԻԼԴ . ՎՃՌՑԻՆՆԻ ԼՆ ՃՃԻԼԴ . ՎՃՌՑԻՆՆԻ ԼՆ ՃՃԻԼԴ

Ha nem tudjuk, hol voltak régen a legmagasabb tornyú templomok, nem tudunk semmit az építő művészet eredetéről, és a hozzá kapcsolt többi szertartási kellék milyenségéről. Olyan ez, mint festett görög szobrok másolata a rómaiak részéről, gyenge utánzat, de még így is szépek persze, amint nyugat-európai katedrálisok is lenyűgözők, vitathatatlan.

Stíluskeveredést is látunk az időrendben, a vaskos alacsony falakhoz képest korábbi időből karcsúbbak, vékonyabbak is voltak, igaz, a híradott helyen ma pusztaság látszik. Csak nem lerombolták a mintaadókat? – erős a valószínűsége, hogy igen, de egyúttal elintézték, hogy kitörlődjön az emlékezet bugyrából, így most utánzatokat dicsőítünk.

S érdekes, hogy ilyen pontossággal a józanész megtagadja elképzelni más helyen fejlettebb múltat, de a szellemtörténet viszont képes már megragadni vélt valót, dőcögős eszményekből. Amit elromlott állapotú nyelvek mutatnak körülöttünk közel és távol, miénkhez képest, ezt például nem magyarázhatjuk másból, mint a régiségből nálunk, kevés idős létből máshol.

A gondolkodás mellett életmód–magatartás vonalon szintén látunk különbséget a békés és a harcias-leigázó–hódító között, egyik megteremti magának a boldogságot, a másik elkívánja mástól és el is veszi. Ahonnan elvette, oda cserébe alacsony színvonalat állít és hangoztat, nem véletlen, hogy az ilyen kapcsolat nem bír ki hosszú időt,

előbb-utóbb felbomlik, sárkukra állnak népek. Eddig lenézettekről kiderül az igazság, hogy mély gyökereik sajátos értékkel bírnak, nem teljesen semmisítették meg kirablóik, jutott, maradt is, megújulásra hivatottak. De hogy a jövőjük elég hosszú legyen, ahhoz fel kell tárniuk, tárnunk, minden előzményünket, hiszen őskőkortól jelen vagyunk eme tájon.

Ajánlás:

Ha ezt látva elbizonytalanodsz, mert tanítód mást mondott, hát jusson eszedbe a lépten-nyomon hangoztatott vívmány a tudományos tudás gyors duplázódásáról, s hogy az mire vonatkozik. Valójában csak a természettudományokra értik, mert a társadalom tudományos célú és eszközű irányítása csődöt mondott, az erős érdekrendszerek fogságában sínylődik.

Ami kihat a kapcsolódó területekre, mondjuk a történelemtudományra, s ott a több évszázada meghatározott diktátum rendszer uralkodik, mi ismeretnek nem nevezhető.

Ezért van jogosultságunk utána menni a saját igaz múltunknak, kézenfekvő utakon,
nem dicsőséget keresve, mert a puszta tények is felemelők, ismerjük meg hát önmagunkat!

ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ

A lelki ragyogás gondolatot tartalékol, mint gyöngy a fényt, vagy közöl, sugároz, átenged magán, módosítja, megtöri, vagy felbontja új, színes tartalommal, magából eredő elvvé. És ez így lehet már időtlen idők óta, oly sok eredménnyel, amit végtelen szellemként tud azonosítani jelen pillanatot átélő ész, ő is tesz hozzá, s ennek mikéntjét élvezi.

Tényként tekintünk élmények forrására, de a mi érzéseinkre bizonytalan állaguként, állásuként, néha még értéktelenként is, vagy zavaróként, mintha másik oldal tárgyi lenne. De nem az, értékítéletekből származnak a nevek, a fogalom már jobb szó, mert jelenségre könnyebben értjük, amint azt nehezen, hogy csupán emberben hatásként megragadott minden külső.

Mégis ezt az egyszeregy egyszerűséget sem nem tudja, sem nem akarja alkalmazni az átlag embere, külön kiemelve rá a figyelmet viszont igen, s megfigyeltből megfigyelő lesz. Azt nem szeretjük tehát, hogy kísérletezzenek velünk, vagy rávegyenek, hogy tegyük meg magunkkal mi, számoljuk és fizessünk érte, de mi inkább csak fogyasztani szeretünk, s határtalan működést.

Ha éhes vagyok, eszem, ha szomjas, iszom, fázva fát rakok a tűzre, éjjel sötétben alszom, és napvilágnál munkálkodom, miért kellene ezt a rendet megbontani külön tudatosítással? Ahogy a gyermekek élnek, úgy szeretnénk végig az életünk során, de elfejtjük, hogy arról a felnőttek gondoskodtak szeretettel, most mi lettünk azok, kiktől önszeretet nem elég.

Nem befele, de kifele, nem kapni, de adni kell már, magasabb tudatossági fokra lépni, a felszín alatti szerkezetet megismerni, ki tudjuk elégiteni, ha kell, javítani. Tartásunk tartalmazza az élet szép kincseit, hiányt, fájdalmat is tűrünk, mert ismerjük a jót, mi mindenben megtalálható, mi megnyilvánul, ha úgy értelmezzük a világot, ahogy illik.

ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ

Végtelenítsd az életed, s boldog leszel, minden után, mi véget érhetne éppen, újabb jön szorosan, így mindig csak eszel, alszol, állandóan tevékenykedsz éppen. Már megint a paplant igazítod, fogad mosod, – reggel, vagy este? – mindegy is, léted lényege folytonosság, sosem megszakad, gondolkodás révén változatlant éled.

A munkádat úgy rakod össze egésszé, hogy minden napod értelme reménységes, kis elmegyőzelmek állnak össze ésszé, kívül maradsz világod határán belül, megvilágosodásod örök fényes, elmúlásunkon rejtelmes idő derül.

ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԻԼԻ

Mit tehetünk ellene, hogy a gép ne vegye el a kedvünket, mit tettünk ellene, hogy a pénz ne vegye el az eszünket, összefügg-e a kettő, s ha igen, kettős veszélynek vagyunk-e kitéve? Ami a cél kellene, jó esetben, hogy legyen, hogy arányosság ezekkel kapcsolatban a mi javunkra dőljön el, mennél több pénz és gép, annál több jótéteményben részesülnénk mindannyian.

Elő is adják mint megmásíthatatlan törvényt, a felsőbb rétegeknek kedvező tartalommal, parancsaikat szűkített szájjal sziszegik, elveszik kedvét parasztoknak énekléstől.

Ilyen vegyes a felhozatal közelmúlt felől, meg kell küzdenünk tiszta hangért és gondolatért, de az igazságot a mi oldalunkon tudjuk, ha legrégebbi ember örökösei vagyunk. Mellettünk áll a tudomány minden vívmányával támogatott régészet, de még csak kevéssé van figyelembe véve régi dolgok hatásaként, mi vagyunk példái régiek folytatásának.

Utószó:

Tudtommal remélhetem, jelen olvasótábor minderről már hallott harangozni valamennyit, de két szélsőség között kell arany középutat találnia, mi veremlakás és csillagkapu. Mindkettő túlzás, tízezer éves nagy lakásokat találtak nálunk az Alföldön és Dunántúlon, csillagközi utazásra pedig nem képes az űrhajózás megfelelő hajtóanyag nélkül.

Van még a kérdéskör elmismásolása azzal, hogy nagy távolságról érkezünk ide egykoron, amit ránk erőltettek a helyünkre pályázók, de műveltségük nem felel meg az ősiségnek. Ezért kell tovább gyakorolnunk szép természetes hagyományainkat, minden nap figyelmeztetni magunkat és ellenfeleinket tulajdonság gazdagságunk örömteli létére s hasznára.

NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK - NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK - NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK

Negyven évig nem a pusztában bolyongott a magyar költészet, hanem szerkesztői ízlésben megtestesült korlátozásnak sivatagában, tudatlan cinkosságban. Észrevétlen öncenzúrában szenvedett tehát, mert a siker életkedvbe vágóan fontos minden időben, mindkét oldalra nézvést, éhhaláltól ment és némaságtól.

Mert mi lett volna, ha néma marad minden lant, s játékot felügyelő bírói síp, örökös írói sztrájk tüntetés botrányt nem viselt volna el hatalom s közönség. De elviselte homályos hasonlatok, félig kimondott igazságok világát, kigyomlálva, kiszorítva maguk közül a sokkal jobbat, tehetségesebbeket.

Örökre, mert gyakran halálba kergetve, és íróasztal fióknak sem születtek remekművek, gondolatabortusz tarolt, fejtörést okozva árva utókornak. Amiben már elég régen benne vagyunk ahhoz, hogy kárpótlását megoldjuk, de nem tettük, aminek romlott gyümölcse élünk nem csillapítja a tiszta szavak iránt.

Kelj fel hát gipszágyadból magyar költészet, hiszen csontod nem törték, csak izmod sérült, folytasd nagy elődök hitét az emberben kifejezni tovább, nyelvünk megvan hozzá.

NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK - NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK - NYOLCÉVFÉLÉSI TANULMÁNYOK

Álomlátás ébrenlét s alvás határán mozog, ezért nem tudjuk pontosan meghatározni, hogy miképpen történik, néha élesen emlékszünk rá, máskor homályosan – titokzatos képződmény. Még abban sem lehetünk biztosak, hogy csak velünk kapcsolatos, oly eleven képekben jön elő, arról is, ami sosem történt meg velünk, és el sem tudnánk képzelni érintettség hiányában.

Az sem ad magyarázatot, hogyha látomásként tekintünk rá, mert felfoghatatlan a forrása, alvó agy nem teremthet élethű valóságot, hol pillanatok alatt hosszú idő telik el.

Inkább ezért az a kérdés, miként kerül agyunk kapcsolatba vele, miért befogadó épp arra az agyhullámra, nyit rá kaput, vagy ott nyílik az ki a forrásnál, s mi lépünk be rajta valahogy. Nem tudjuk hogyan, mert még az agyhullámvázsnak nevezett valami sincs mérve, csupán agyterület elektromos felszínére tesszük a drótokat, ismert részecskevilág alatti jelenség ez?

Ami nem megy ki fejünkből, nem megkerülhető nehézség, vagy éppen kielégítetlen kívánság, elvarratlan szál, fájdalmas emlék, örömteli történés, rajtunk kívül eső ok befolyása. Legfőbb kérdés a hozzáállásunk, meg kell vele barátkoznunk, hogy meglepetésekkel van tele, furcsaságai ne elriasszanak, élvezzük rejtelmességét és tanuljuk belőle magunk.

Régebbi időkben az emberek mennyi mindent csináltak, amit mi már nem, vagy sokkal jobban és szebben, legalábbis úgy maradt emlékezetben, megadták a módját, rangja volt cselekedetnek. Valamiként elegendő idejük is volt rá, hogy előkészüljenek egy-egy meghatározott munka elvégzéséhez, cél elérésére, és ezért sosem kapkodtak, nyugalmat árasztottak.

Tudták, mennyit bírnak, mennyit vállaljanak arra a napra, erő kifejtés közben pihenőt is tartottak, ha előbb végeztek, nem fogtak másba, hanem megjutalmazták magukat társalgással. Sosem késtek el sehonnan, idejében elindultak, hogy akkor érjenek oda, mikor kell, mikor például a vásár beindul, azaz korán, templomban megtisztelték vele az istent.

Mellesleg ott mindenkinek saját helye volt, és szégyenlette is a késő, áttörve magát a szűk padban a többiek térdén, nyikorgott a pad, s ha egyszer megtörtént, többet már nem kockáztatta. Átlátták a napi teendőket éppúgy, mint a rákövetkezőket, évszak szerint is és évkört betöltve, s hogy melyik életszakaszban mire lesz képes gyermekük, ellátták jótanáccsal hozzá.

Senkitől nem kértek lehetetlent, ámde kértek segítséget, ha kellett, számítottak egymásra, jól ismerték egymást, mert mindenütt ugyanaz volt, mint náluk, nem titkoltak el semmi közérdekűt. Inkább szakmák szerint voltak különbözők, ki mit tudott jobban, ki mihez értett, az volt megbecsült, tekintélyt is az elvégzettek szerint szereztek, a mestereket hívták aztán, nem kontárokat.

Ez volt a földműves, kézműves, fémműves világ, meg a nagyháztartást vezető gazdasszonyoké, de azért a lélek mellett a szívnek is adtak teret, eledelt, hímzett ruhával, dallal, tánccal. Mindent a maga idején, s ha mulattak, élményt szereztek vele, ünnepi emelkedettséget vittek magukkal a mindennapokba, bírták is aztán a következő naptári sarokpontig.

Ha nem jól látod a helyzeted és a világod, nem jelenti azt, hogy nem jól látod a helyzetet és a világot, így mikor nem vagy a helyeden, azt jelenti, hogy a világot helyre kell tenni.

Egyedül egész világ ellen semmit sem tehetsz, de abban felállásodat megváltoztathatod, ha képes vagy egész világot értelmetleníteni, és viszonylagos helyzeteket meghatározni.

Határaidon túllépni, ama nézőpontból kilépni, ahová sorsod helyezett, vagy vetett, mert nem csupán odadobott, hanem elültetett, növeszd ki esélyed meglátni a jót s a rosszat. Ezt megtenni pedig nem egyedül tudod, figyelj azokra, akik szeretetében bízhatasz, hogy mit mondanak, miközben többet adnak, mint mit nekik te valaha is képes lennél úgy viszonzni.

Világukat adják ugyanis, a te dolgod nem visszafelé irányul, de hogy te is széteszthasd magad, meggyőződésessé kell váljon hited a felépített világodban, anélkül senki vagy. Már egyenrangúvá növe a többiekkel, a javaslatod próbára teheted velük közölt módon, gondolatkísérletben egyesülve a megoldás felé, a siker vonzza a híveket.

Szaporítja, táborra szervezi áthallással, én is ezen morfondíroztam már régen, mondják, csak nem tudtam szavakba önteni, nem láttam a megvalósulás útját, nem volt rá önbizalmam. Mennyivel jobb állapot ez, mintha magányosan szenvednél bajodban, vagy füstölőgnél egyedül, megismerve valódi sorsközösséget, könnyebb elviselni jelent, bátran másítani jövőt.

Egyénileg is, ha hozzáértően szurkolnak nekünk, odadobott megjegyzéseikben fontos tanáccsal, és bevesznek a csapatba, vagy hagyják, hogy bevedd őket, világunk kicsi is, nemcsak nagy. Sőt, egyensúly van a sokra menő kicsik és a leáramlandó nagyok között, te és társaid lehettek a mérleg nyelve, mutatva eredményt, ami rajtatok múljon, és ne csattanjon soha.

ԿՐԻՍՏԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ . ԿՐԻՍՏԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ . ԿՐԻՍՏԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ

Nehéz eldöntendő kérdés, le kell-e leplezni a hazugságokat addig, míg nem ismerjük az igazságokat, a felcserélteket, és mai helyreállításukhoz nem bírunk elég erőt. Míg nem ismerjük az igazságot terjedelme teljességében, és aligha sikerül ez, mert éppen ama hazugságok takarják előlünk, és leleplezőket bélyegezhetnek hazugnak.

Jobb esetben, mert bolondok házába is csukhatják, vagy elég kimondani, hogy odavalók, máris elfordul tőlük a figyelem, támogatásra lenne szükségük nekik is, ami reménytelen. Őrizkedniük kell tehát a faltörökosi szereptől, gyenge a fejük és másra kell, forró helyett megfontolt legyen, és igen szorgalmas, mert kis nyomokból kell aprómunkával többre jutni.

Többre, mint az eddigi szemlélethől fakadó eredménytelenség, megtalálni helyzetünk sok összetevőjét, történelmi mélységből nyerve is, merre, látjuk, folytatódik a hamisítás. Hogy meddig megy az vissza, nehezen követhető, mert az időszámítást hozzáigazították a kezdetekig, de itt van a kutya elásva, kik és mikor határozhatták meg kezdetünket.

Sejtéseink lehetnek csak erről, szent szövegek tartalmazzák a múlt gyökereinek legvégét, de aztán mintha összekuszálódott volna az egész, új időkben új számításokba kezdtek. És nem egyeztették, csak mellé tették az újat a réginek, s sok fölös idő felhalmozódott, mert mindegyik új hatalom elég erős volt a maga idejében kizárólagossá tenni.

Sok időszakasz emiatt üresen tátongott volna, de ügyes írnok kezek a közelmúltból pótolták a hiányt, így aztán a történelem tele lett esemény s király ismétlődésekkel. Ez lehet a mi leleplező eszközünk, hogy mi aközben végig itt voltunk, folytonosan élve, kiszolgálva a változást, egymást leverő és váltó uralkodókat, kikről írások szólnak.

Ajánlás:

Kedves jövődő vagy mai kutató, ne riadj vissza a nagy feladattól, hogy különféle holt nyelveken szólnak hozzád a többnyire hamisan fogalmazott írások, mert találsz kapaszkodót. Bennük is, mert nem lehetett mindent elhazudni, késői másolatok állnak rendelkezésre ahhoz képest, amiről szólnak, azóta a mi tudományunk messze jár előttük, van eszközünk.

Használni kell tehát, sok nagy számítást és mérést végezve, aztán érdek vezérléstől mentesen elemezve, rendet rakva időben s akkori képességekben, kiszűrve a nagyzolásokat. De leginkább azért lehetsz sikeres itt, mert az emberelme kezdetektől azonossága segít következtetéseket az igazságig vinni, hogy ugyanolyanok legyünk a múltban is.

ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ - ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ - ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ

Nyitnia a világra sokféleképp lehet, közel és távol tekintve, itthon maradva és messze utazva, megőrizve magad, és elveszve a zajban-hatásban, mit új életmód mér rád. Sokáig töltekezhetsz a tiedből úgy, hogy nem változtat meg alapvetően, mert rokonnak érzed, ami újat kapsz, egyre csak duzzad tudás, bővül tapasztalat, otthon vagy minden helyzetben.

Ízlésed nemcsak érzékelésben fogan, a nyelveden túl művészi érzékedből fakad, és így széles tárháza van benned befogadás lehetőségének, mégpedig műfajok szerint. Azaz ha elég magasra felvitted a mércét saját néped szintjén, más nemzetek fiaitól jövőt is megszeretsz, témakörök, ábrázolás, teljesítmény szerint megítélve színvonalat.

Szellemi termékek közt a tájékozottságot értelmi úton szerzett összefüggések teszik hasznos irányúvá, ha egyeznek addig vélten igazságot tartalmazókkal, haszontalan, ha nem. De jó, ha lassanként hozzászoksz, hogy nem tudsz mindent egyből a helyére tenni magadban, sokaság és bonyolultság fogas feladat lehet elme számára éppúgy elméletben, mint gyakorlatban.

Ezért volt jó a jó élethez eddig a többség számára a helyben lakás, országon belüli költözés, garantált azonos műveltség, közös anyanyelv, tudás, ismeret ingyen gazdagsága. Jó, jó, hozzátetted a szorgalmadat az iskola különböző szintjein, de ha idegen ország területén kezdesz élni, megtudod, mennyi sok minden hiányzik, és nehezen, sokára tudod

megszerezni, a nyelvet úgy elsajátítani, mint ahogy otthon megszoktad, hogy használhatod, más téren is le kell győznöd a szokatlanságot, nem véletlen ritka föld szerte a kívándorlás. Többnyire kényszer szülte a múltban, s megőrizték eredetijüket az új megszerzése mellett, ma felkészültebben lehet érkezni, feladni viszont nem érdemes eddigit, nyitottan megfér

az új a régi mellett, bár érvényesüléshez mindenképp többet elfogyaszt belőled, erődből, lelkesedésedből a megváltozott környezet, hogy kevesebb marad eredeti állapotra. Csak a nagy tehetség menthet meg e helyzetekben, higgy hát magadban, hozd ki azt a legtöbbet, amit ha itt maradsz, nem tettél volna, így lehetsz boldog országváltás ellenére, ha szívet nem cserélsz.

ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ • ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ • ҮЗІРБІЗҮ АЗ ДӘҢАТ

Te vagy-e az eszed tokja, vagy valami más, a többi ember összesen és ellát szükségleted szerint gondolatlan, avagy isten szeretete, netán a minden atomot hajtó világszellem? Csapra vert hordó-e az, ahonnan tehetséged szerinti sugárban folyik a tudás értelméd irányába, felhívás keringőre, élsz vele, vagy elpazarlod magadat alacsonyabb fokon?

ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ

Beleborzongok, ha belegondolok... milyen sok mondat kezdődhetne így, nem miattam persze, bár elég érzékeny lettem már, hanem a világunk egésze s részletei, azaz emberek miatt. Ők felfedezték nekünk a legfontosabbakat, micsoda élmény volt a nyers étel megsütése, majd megfőzése, a tűzrakás most is szertartás, igaz, manapság inkább csak ritkasága miatt.

És ez is csodálatos, micsoda kényelem lett természetes életmódi állapot közöttünk, de mintha megbecsülni már kevésbé akarnánk, a tisztelet hiánycikk lett vívmányaink iránt. Mennyi aprólékos kutatómunka előzte meg pedig az összes eredményt, és a szinten tartás fáradtsága, mire gépekkel lett felváltva a nehéz munka végzése, pontos adat mérése.

Ám a mérlegbe nem ugyanazt tesszük mind a két oldalra, alma körtével nem keverendő, és az egyenérték eszmei találmány, arany és ezüst önmagában érték, ügyes cserealap. Mert az is ritka volt, mint ma a földfémek, mégis tonnaszám őrzik a mai kincstárak, szorgalom a vésőkig volt összegyűjtője, ma aranyhegyen ülve nézünk szét a gazdagság szülte síkságon.

Sok kiképzett szakember kellett mai orvoslás magas színvonalához, testünk biztonságához, elérhető egészséges éltmód receptje, de aki azon túlhajtja magát, rajtaveszthet. A lélektan is segít helyreállítani a megbillent egyensúlyt, – amit hittelenség okoz – meg az önvizsgálat földrészekén átívelő gyakorlata, besugározhatjuk egymás szívét.

Lelkendezhetne mindenki ennyi ember színes boldogságán, ha könnyebben eljuthatna hozzá természet és embervilág szépsége, kitöltve érzelmeit, hol most háborús hírek tombolnak. Erő és erőszak tolakszik békeszerető tudatunkba, tennünk kell ellene, míg nem késő, ne remegő félelem jöjjön borzongás helyett, mentsük az emberi nagyságot lerombolástól!

ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆՆՔԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ

Minden az élőkért van, főként az emberekre gondolva, és most nem a tápláléklánról van szó, hanem az eszme- és érzelemvilágról, szokások és hagyományok rendjéről, okos előnyéről. Ahogy élünk, s ez olyan természetességgel kell adódjon, mint a Nap-járást takaró felhőzet és hiánya, tavaszi levélszerkenés, nyári virágzás és őszi lombhullatás szokott rendje.

Belenövünk a körülményekbe, mint szigorú vallási előírásokba, betartandó, mert védelmi magatartás-ajánlásokba, igen megfontolt életvezetési javaslatokba. Ez működőképesen folyik évezredek, sőt még régebb óta, bizonyos területeken ma is változatlanul, például születéskori legfigyelmesebb gondoskodás tekintetében.

Mintha az állatvilágban gyökerezne a mi fészekrakásunk, odú építésünk, kunyhó vagy barlangi lakás kialakításunk, készület a családgyarapodásra kívánós anya által. A gond ezután kezdődik, mert a közösséget hatalmuk alatt tartók, annak nevében, mondott érdekében intézkedésükkel belenyúlnak a gyermeknevelésbe és intézményesítik.

Mintegy leveszik a terhek egy részét szülői vállról, képzési szükségességre hivatkozva, ami rendben is lenne, ha tényleg az emberi csúcstudás juthatna el minden kis tanulóhoz. De akár a tananyagba is befurakodnak, akár a szabadidő kitöltésébe olyan nemkívánatos elvek és kísértések, melyek hosszabb távon rombolják oktatás-nevelésünk.

Rádásul korábbi jól bevált módszereket sem akarta-hagyta korszerűsíteni merev szemléletbe fagyott kényelmes helyzetű gárda, s most ott vagyunk, ahol a part szakad, lecsúszóban. Más földrészeken viszont elevenebb erővel megy nemcsak a megújulás, de a versenyszellemet is táplálják miellenünk, már felzárkózást kell végeznünk tehát, hozzájuk és régi magunkhoz.

ጥንታዊነ ለንጋላ፣ ጥንታዊነ ለንጋላ፣ ጥንታዊነ ለንጋላ፣

Sokáig úgy látszott, annyira megváltozott a világ, hogy veszélyt már nem a támadó csapatok jelentenek, hanem vírusok, bacik s más kisebb-nagyobb egészségre káros napi jelenségek. Kikergettük volna azokat az életünkből, de rejtetten ellenállt bizonyos részük, másik pedig a lelki természetünkből fakadóan egyre felütötte fejét és vígan megmaradt.

Szedte is áldozatát bőven, szedi még ma is sos-sok szenvedélybetegség, könnyebbítendő az adódó nehézségeken üzik jól tudottan tilos, mert káros, modern testromboló játékok. És felfutott hozzá lélekemelésnek látszó szerhasználati járvány, boldogságerőltetés, mihez a hatás elmúltával támadt üresség átka jön, de a velejáró hozzászokás is.

S ebben, ekkorra már messzebb tekintő vizsgálat általánosabb társadalmi összefüggést lát, de elhallgattatják, mint gyáriparosok annak idején államot korlátoztak önértékért. Sőt, nemhogy a nép egyszerű fiát megsegítő, kötelező korlátozások történtek volna, a bűnüldözés lanyhasága egyéb veszélyes tettekre ragadta az elhajolni vágyókat.

Mintha megbénult volna igazságszolgáltatás mozgató ereje, tiszta erkölcs elvisége, helyette alkalmi, hasra ütő önfelkentek adtak jóemberkedő leckét szabadságból. S még mindig nem kanyarodott vissza közjó útjára az arra rendelt felhatalmazás, hogy megvédje az emberi vívmányokat, elgépiesedés a megbúvó bűnös hajlamokat táplálhatja.

Odáig fajult a dolog, hogy még mindig csak itt-ott elfogadható jellegű, mértékű csoport-együttélés gyakorlata, szabályozása, és hatalmi tobzódás elfogadott lett e téren szinte. Fellépni ellene háborút jelent, most már nagy nemzetek között, pedig kicsik vagyunk többségben, s ha bármikor várhatunk megsemmisítő csapást, örökre elront szépen felépített életet.

ገንዘብዎን ለን ጋንገላ፣ ገንዘብዎን ለን ጋንገላ፣ ገንዘብዎን ለን ጋንገላ፣

Magunk ellen lázadunk-e, mikor istent szidjuk, istenkáromlás-e, mikor káron káromkodunk, számonkérhetjük-e teremtkön teremtésünk, kilátunk-e magunkból istenig egyáltalán? Vagy jó-e az egyenleg, egyenlet, ha mindkettő oldalán szerepeltetjük a minden-hatót, nem kellene helyette felelősséget vállalnunk a mi részünkre tartozó cselekedetekért?

Más helyen, más színvonalon úgy oldják, oldották ezt meg, hogy tisztelet és hála illeti Istent, aki a világgal azonos a mélyhit szerint, mi benne szép és jó, az istené, mi rossz, másé.
Ha mi ma élünk, mai színvonalon kellene, amiben nem vagyunk biztosak, hogy megtörténik, mert sok mindenről tudunk máshol, ami nálunk nincs, vagy egyeseknél van, másoknál nincs, – mi okozza?

Istencsapás-e ez a földi berendezkedés, amiben a Föld országai élnek, ha együtt alkotjuk mi emberek, és együtt hoztuk létre, midőn vélt felsőbbrendűek diktálták irányát? Hihető-e még ősidőkből származtatott hír isten által kiválasztottságról, vagy az csak örökös birtoklásról szól, történelmi szintű tényverés, uralkodás bírálhatatlanságáról?

Akkor pedig a kiválasztó lenne a hibás, a teremtő alkalmatlansága merülne fel, ő ronthatta el a dolgot, ezért nem minden tökéletes, ő a bűnös, őt kell érte szidni? „Bizony, bizony, mondom néktek...” jött figyelmeztetés, de azt csak azok hallgatták meg, akik addig is maguk erejéből boldogultak s tartották el elnyomóikat, de ők nem váltak „új emberré”.

Túl sok fenyegető eszköz került „isteni rend” fenntartók kezébe, romboltak vele javakat, kioltottak emberéleteket, hatalmi elv működött, működik, és szilárdít tökéletlent. Ennyire nyilvánvaló tehát, mit kellene már elmarasztalni, nem istent szidni, tehetetlen nincs, csak kezeletlen, kármentés után javítás, hálátelt szívvel teremtetek felé fordulás.

ᲕᲗᲚᲘᲗᲚ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ

Hozzászoktunk a levegőben lógó eszmékhez, hogy azokat nem szilárd pillérek, hanem csupán tekintélyek tartják, támasztják alá, – állítják, tehát érvényes, ami nem a tartalmától függ. Hogyan alakult így addig nem volt fontos kérdés, ameddig a paraszt csak legyintett okostojás okoskodásra és megtermelte a betevőt mindenki számára, aki környezetében élt.

Ez a pimasz magatartás felbőszítette a lelki téren egyeduralomra törekvő és a hatalommal társuralkodó réteget, mert nem tudott kizárólagos befolyást szerezni. „Gondviselő tartja fenn életünket!”, – bólint rá földműves és kérdi: „a napsugárra gondolsz?” „Van élet a halál után, tehát készülj fel rá!” – „unokámat ellátom minden tudásommal”.

Mintha a világtörténelem, legalábbis az utolsó évszázadok, másról sem szólna, mint a természetközeli néperő megtöréséről, dinasztiák egyesítették harcuk ellene. Nagy birodalmak alakultak így ki földszerte, egymással megegyeztek elrablandó konc fölött, ámde még mindig voltak feltörendő szűzföldek, hová embert a szabadság igézete vonzott.

Viszont ott is szükséges volt indulási tőke, a korszerűbb eszközökre áttéréshez szintén, állami szintre emelkedett a nyereszkesedés, ami csak később vált főszereplővé a Földön. Előbb megdolgozták a világ „maradék részét”, beverték a „közösbe” a független dolgozó sokaságot, s iparrá alakítva a mező művelését, talajtalanná váltak emberek.

A kis birtokukat már nem koronázta meg az egyetemes értelmi bizonyossággal bíró gyakorlat, az évezredes hagyománykincs hite, helyére felfoghatatlanságokat helyeztek. Kifinomult eszközrendszer teszi bonyolulttá az eredményeket, találmányok önálló életet élnek, ellenőrzésük nem megoldott, csak utólag derült ki, hogy minden fegyverré vált.

Hogy egyre csak a kiosztott magánérdek diktál tempót, és a piramis csúcsa felhők fölé ér még mindig, és lépcsőfokai nagyobbá váltak, mint a Kheopszé ténylegesen, mi mászhatatlan. A hivatkozás pedig csak hebeg-habog egyre, már emelkedett megfogalmazásra sem adnak, ideje végre sarkunkra állni és lehozni szemmagasságba fejből jövő eszméink tárgyát.

Ajánlás:

Te, régi hitet, igaz történelmet kereső testvérem, tudd meg, hogy nem léphetsz könnyen a helyzet magaslatára, mert a megtévesztés mindkettő irányban megy még, kihasználva eszmejelleget. Hogy a szó átszáll nehézségek felett, dicsőség aranyozza keletről származtatott múltunkat, amivel kissé cinkosává válik mindenki elnyomásnak s félreértett világakaratnak.

ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ

Áhítatban elmerülve zeng a hálaének, gyülekezet kebelében otthonos a lélek,
ki-ki azért jön ide, hogy ne legyen egyedül, messze szálló képzeletben külvilág egyesül.
Mert a belső próbára van téve minden napon, úgy kelünk fel s munkálkodunk saját létalapon,
kitartással, telt kebelrel elvárjuk magunktól, teljesítsünk, mi kitelik emberhatalmunkból.

Köbetükkel fel lett vésve isteni táblára, mi a törvény, s megszegésének mi lesz az ára, elméletben aztán megjársz poklot mennyországot, elkerülhesd gyakorlatban a rossz valóságot. És közben észreveszed, te sem vagy tökéletes, valamint minden kis sikeren a szíved repes, de öröm túlzását mérsékli benned alázat, mennyit megoldottál, s még mennyi faladat támad.

Vannak körülöttem mindig hasonló társaid, figyeled élet kérdéseire ők válaszait, egymás teljesítményét szerencsés értékelni, más különben nem lehet épülésére lenni. De egyébként meg igen nagyok a távolságok, mik elválasztanak, ínséges szellemi árkok, gondolat kétes egyénieskedésre ragad, észrevehetetlen, hogy nem belőletek fakad.

Hanem jól megtervezetten s kivitelezetten félelmet keltettekben mint villámlástól retten
önbizalom, létfenntartás bizonytalansága mellé a társtalanság értelmi hiány átka.
Érdemes hát a felsőbbrendűből méríteni, hozzánk képest sokkal többel bír és eredeti,
ezer éves szereplését nagyra kell becsülni, hitünk melengető tűzét ne hagyjuk kihűlni.

Menjünk el a gyülekezetbe minden vasárnap, égbe repít isten szava mint szárnya madárnak, olyan módon megújulunk, amit más nem adhat, emberségünk legmagasabb szinten megmaradhat. Bár nem tudatosítjuk, de érezzük hatását, hogy természetfölöttinek éljük földi mását, szózat, ének, emelkedettség alkalom arra, méltóképp tekintsünk magunkra élve és halva.

ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ՃՅԼԱՏ . ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ՃՅԼԱՏ . ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ՃՅԼԱՏ

Kényelemben élni – nem semmittevés-szerűség csábítását jelenti, s hogy ki vagyunk szolgálva, élni urasan, amint Marci Hevesen, hanem magunk teremtette biztonságos fokot, utat. Aminek egyáltalán nem feltétele, sarokpontja anyagi javak magasszintű megléte, mert azt ki-ki, érdeme és szerencséje szerint megteremti, kapja, nagy számok törvényén belül.

Azaz kivételek mindig vannak, hivatkozó rablók, ameddig le nem buknak, kitüntetettek a közösség érdekét szem előtt tartó állam részéről, mellőzött, üldözött zsenik, lázadók. A kényszer ellentétéről van szó tehát, ámde lelki értelemben leginkább, ami nyugalmat biztosít, mert még a legbékésebb vállalkozás is telve kétségekkel, fájós kockázatokkal.

Hitterület az igazi békés természeté, meggyőződés érdeme, ha van bizalmunk benne, olyan összeszedettség ellenőrzött tudása, ami nemzedékeken átívelő boldogság. De a legnagyobb gond vele az, hogy nem egyéni teljesítménytől, hozzáállástól függ túlnyomó részben, nem is csupán a másik embertől velünk társi összefüggésben, szokott vetélkedésben.

Ezt a látóhatárig terjedő, vízszintesen futó belátás elég jól megmutatja ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjunk hozzá, felvegyük a kesztyűt, és szükséges kihívásként ösztönözzön. Megrázó kérdést, megoldhatatlan feladatot a mélységekbe hatoló, magasságokba emelt főszereplőgárda sejtett léte jelent nekünk, akik mindnyájan kimaradunk az ilyesimből.

Nekünk tőlük nem lesz kényelmes az élet, sőt, mi még tovább megy, rettegés is előfordul benne, mert nem nyúl hónunk alá láthatatlan hatalom, amely nyomtatás lónak nem köti be a száiát.

Ezt azonban nem vagyunk hajlandó tudomásul venni, ne keseredjünk el kilátástalanul, a sorsra fogjuk, kegyeltje, vagy sújtotta vagyunk, istenítéletre bízunk megítélésünket.

ԿՈՄԻՏԵՆԻ ԱՆ ԺՅՂԱՏ • ԿՈՄԻՏԵՆԻ ԱՆ ԺՅՂԱՏ • ԿՈՄԻՏԵՆԻ ԱՆ ԺՅՂԱՏ

Alig tudjuk, kik vagyunk, különösen többségünk, és ez nemcsak miránk, magyarokra vonatkozik, de a többi, éppenséggel fiatalabb népre is, bár nekünk több régi elfelejtettségünk van. Ám minket is besorolt fölénk lépett hatalom a modern korban nem ókorból származó népek közé, pedig nekünk őskorunk is volt itt, hiszen azóta folytonosan lakjuk, éljük e tájat.

Nyelvi műveltségünk ugyanúgy bizonyítja, mint a földművelés, amely az állattenyésztést és a kézművességet, fémművességet messze előbb végezte, mint ahogy az máshová elterjedt. Éppen ezért kellene figyelmeztetnünk sokadmagunkat, nagy felelősségünkre birtokolt tudás története tekintetében, hogy honnét hová jutottunk képességben, tisztán láthassuk.

Ki, ha nem mi, és mindenki más eme alomból kelt ki, ami az egyetemes emberiség környező világát illeti, eltérésükkel nyelvben és életgyakorlatban gazdagítva összességet. Ma még idegenkednek e szemlélettől sokan, de megtévesztetten, mert tökéletesség vonzza őket és ezt előre nézve keresik, nem hátra, pedig a gyökerek tanulságosak.

Eleve sikeresnek kellett lenni ösöknék, ha megmaradtak, sőt máshová vittek eredményt, ide pedig beáramlottak sokan, élvezni viszonylagos jólétet, más vidékhez képest. Ha önmagukhoz mérjük a teljesítményüket, elismerés nem lesz fenntartásos, maradványok abból a világból tökéletes megfelelést mutatnak a kitűzött célhoz, feladathoz.

Voltak eszközeik, melyek eredményessége maiakkal vetekszik, ételük erősebbé növelte izmaikat, egyénileg többet ismertek a világból, mint mi, mert magukra voltak utalva. S hogy az elmúlt sok évezred küzdelmes vívmánya mind itt van velünk és bennünk, kétségoszlato kell legyen, hogy mi is jól teljesíthetünk, boldogok lehetünk, amiért nekik is díjat oszthatunk.

ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ ᐱᓂ ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ ᐃᓂ ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ ᐃᓂ ᐃᓂᐃᐅᐅᐅᐅᐅ

Látszólag két csúcsra fut fel magyar történelmünk, egyik hős hegyek tetejéről néz messzeségbe, épít fegyver általi birodalmat, másik völgyek mélyén talál szépséget, élelmet természetben. E kettősség egyébként sokáig csak lappangott, földművesek nem kaptak történelmi szerepet, Isten is hódításra biztat a Bibliában, miért az megkapta az ó- jelzőt újítótól.

De a szereposztás tehát nem békés folyamat, ahogy lennie kellene, jó kiválasztása, jószándékkal nyúlni minden egyes feladathoz, általánossá tenni az egyéni eredményt. Helyette életelvétellel fenyegetés lett kegyetlen rendbe szervezés elve és eszköze, rákényszerítve igaz gyengébbre, ha ellenállt, győzelem, rombolással járó gyakorlattá vált.

A védelem megerősödése jelentette a kiutat valamennyire, várakban laktak az emberek s az ostrom már kockázatokkal járt, ott csomósodtak, fejlődtek aztán a városok. Amelyek falvak szolgáltatását megfizetve jelentették a jövő felé összpontosuló emberi haladás reménységét megőrizni, együtt egyetemessé tenni földi létünket.

Ami ezt nem engedte végleges emberrenddé válni, magaslatra jutottak hamis kényelme, császárkorinak mondott fényűzés kísértése, sokaknak elérhetetlenség, kevésnek mennyég.

Vigasztaló szózat s ígérvény sem segítette a helyzet megoldását igen sokáig, máig, életszenvedésért túlvilági öröm fizet, eszmei kiszolgálók ültek fel a szekérre.

Az zöldellő mezőn haladt, majd harcokcsivá vált, egyik költő virágzásom ámult, a másik a vérpatakok zsákmányait dicsérve igyekszik még mindig észkábulatba taszítani minket. Szó szerint, mert a hasbeszélés régen cirkuszi mutatvány volt, ma könyvek és más „észtokok” adnak neki közlési helyet, – figyeljünk inkább szépség koldusaira, éljünk erkölcsös gazdagságban.

ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ

A dominó-elv kétszeresen elvont, de igen népszerű, használják sokan, kicsit tudálékos ugyan, de képszerűsége mindenkit megragad, felállított téglalapok egymást döntik sorra. Ma már ismerjük a hasonló sejtgépi elvet, megég a felszín és mélyebbre hatol nagy heget hagyva, egyik betegségből több más is fakadhat, idegrendszeri hiba idővel testivé lesz.

Dominónk fából van, keményre szögletesítve, hogy a súlypont feletti érintés kibillentse és földre vigye, vinné, ha nem lenne ott másik, mely vele dől, továbbit, továbbiakat döntve. Első jelentés tehát ez, e mozgásnak neve, de nem önmagában használatos, mert második értelme miatt született, életfolyam-beli jelenségre, esemény- s állapotegyesítésre.

Azok egymásra hatására, döntőleg tehát, hogy egyik, másik mellette lévő befolyásol, éppoly nagy mértékben, mint vele történt valami, ami fájdalmas, vagy aminek lehet örülni. Igen érdekes vele kapcsolatban, pedig nem nagyon szoktuk észrevételezni, észrevenni is nehéz, hogy ki volt elindítója, ki érte felelős, kit lehet szidni, avagy kitüntetni.

E névtelenség leképezett, visszafordítva, hogy mikor illet valódi dominókból tényleg építenek, akár teremnyi terepen futva, elindítójának kezét sem mutatják soha. Átvive a dominóelvre ez azt jelenti, nem tudható, hogy a kezdeti lökést ki tette meg, saját magunk, vagy a mindenség esetében, „Te voltál elindítóm, Te légy utamnak vége”.

Hogy a valódi mozgatók rejtve maradjanak, csak igen elnagyoltan szemlélhetünk jelentős hatalmi tényezőket, intézkedéseket, a világ nagy, részletet takar, végeredményt látunk. Kérdés, beletörődünk-e, hogy sorsunkká váljon megmásíthatatlanság látszata, vagy kibújunk bűvös körből, „félrelépünk”, félre állunk, bátran vállalva új helyzetet, megszakítva befolyást.

ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ • ԴՆԻՑԻՆԻ ԼՆ ԸՅԻԼԻ

Elég volt a csillagutazást meglebegtetni, máris százszámra születik elképzelés róla, s miként történt ez a múltban velünk kapcsolatban, csodálatos égi jelenségekről álmodunk. Hogyan és hol nyílnak meg a csillagkapuk nekünk, mert bizonyára még ma is történik érkezés, onnan a messzi őshazából, fejlett világból, bár titkolják előlünk, beavatottak tudják.

Ennek ma már divatja van, sok film készül róla, megelevenedik mese, visszatér a mítosz, lehetetlenségekkel kevert valóság hódít, színes kavalkáddal terít be szórakoztatás. Már ennek is vannak veszélyei érzékelés és gondolkodás megcsalattatása révén, de nemcsak efelől a cirkuszi mutatványok felől eredeztethetjük, más szándék is vezet.

Más megtévesztés, történelemhamisítással felérő népszármaztatási befolyásolás, valakik nagyon jól szórakoztak, elindítva a hamis tudat útján kereső vándorainkat.

Mert a naiv lélek mindenbe kapaszkodik, ha nem kap megfelelő választ múltjára, s jövőre, vagy kevesli a nekünk juttatott új szerepet, többre vágyik, többet olvas ki képességünkéből.

Ősi szellemi nagyság kisugárzását véli pislákolni mai magunkban, mit ki kell hozni kényszerűn ráaggatott helyzetéből, börtönéből, szószerint értelmezni lenézett meséinket. A tudomány túl bonyolult, aprólékos módon közelít ilyen életbevágó kérdésekhez, hosszadalmas fejlődési pályát kijelölve, keményen meghúzva múltbeli határainkat.

És még a vallás sem elég kielégítő, üdvösségtörténettel keresi fel híveit, nem oldja meg a földi igazságtalanságot, tagadja, hogy isten közvetlen beavatkozik. Teret kap tehát a gyermeteg lélek, belülről táplálja hitszerűségét s külső támaszt keres, hirtet, híveket toboroz hasonlókból, kiknek az ilyen áltudással nyújt kis bizonyosságot.

Ajánlás:

Sorstárs e kezdetlegesség felé visszahajló létezésben, kérdezed, akkor mi a teendő, honnan tájékozódhatunk hitelesen, ha már lépten-nyomon félrevezetéssel találkozunk. A válasz körülötted fakad, ha hagynád, vannak fel- és lemenőid, tőlük lesd el áhítattal, nekik add át becsülettel, miként érték el, s te hogy szeretnéd értelmessé tenni az életet.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ

Hivatása magaslatán áll, – de mennyi minden kell hozzá, hogy teljesüljön, csak az tudja, aki végzi, nem félgőzzel, benne van nyakig, nem veszi félvállról, és régóta szorgalmasan készült rá. Legalábbis, akikre szokásosan kiosztjuk e szerepet, papok, tanárok és orvosok, és aztán megkülönböztetésként katonák is, s még bekerültek közéjük sofőrök, tűzoltók.

E névhasználatból úgy látszik, mintha másnak nem lenne ilyen kötelességvállalásból fakadt feladatmeghatározása, elkötelezett állapota, élethivatása szépen mondvá. De van, mindenkinek, aki emberré lett, senki nem bújhat ki a bőréből, bár próbálkozások vannak, némelyek mint a kígyó, vedlenek, mások az öröm pillanataiért kábítják maguk.

Az említetteknek, kinek-kinek választása szerint kettős hivatásuk van, szakmai mellé jön az egyetemes emberi, amiről sokat kell beszélni mostanában, merthogy válságban van. A papság egy része eleve nőtlenségben él, tanítók, orvosok kettős terhelést visznek, katonák kilátásai háború esetén gyászosak, s van még egy eddig nem említett réteg.

A művészvilág tagjai szinte csak műfajuk meghatározottságában élnek, vigyáznak a hangjukra, emlékezőképességükre színész énekesek, festő, szobrász műtermében lakik. No, de nem marad ki tehát az átlagember, a dolgozó lakosság sem, mindenki megtalálja értelmét, irányát, célját életének előbb-utóbb, hogyha boldog akar lenni, nincs kivétel.

Legelesettebbek és legsikeresebbek is közöttük igahúzó derékhad, jótétemény-fogyasztók serege, akinek a szellemi elit áldozza magát, szenteli tevékenységét. Végsősoron az egyenleg túlélő nemzetet mutat, egyensúlyt teremtő emberekkel szükség és eredmény között, megtalált helyét, szerepét jó esetben mindenkinek élvezni kellene.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ

Világgyőzőnek lenni keveseknek adatik, úgy kiemelkedni, hová más nem, mai napig, igazi győzelem, ha életében eléri, lelki vigasz csupán, ha a jövőtől reméli.

Kiskirályok is világúrnak tekintik maguk, hatalmaskodók, akik rettegten a falut, kis körben ilyen-olyan előnyöket kivívók, kétes elismerés kísért erőszakot szítót.

Jobban szeretjük a nagy teljesítményt csodálni, sikerekben fürdők mellé szurkolónak állni, és saját világot alkotót azért szeretünk, kiragad magunkból, más világot láttat velünk. Szébbet, mint amilyet mi talán álmodni tudunk, azt másvilágnak mondani nem szeretett utunk, mert itt és most szeretnénk elérni boldogságot, az sem zavar, ha az olyan, mit senki nem látott.

A szellemi nagyságot inkább írókban látjuk, beleélésünk helyszíne regényes világuk, filmvásznon szertartás fut, templom moziterem, így a világ színészpapok lába előtt hever. De nem véletlen, hogy rajongás kiüresülhet, csillagimádás végzetes vetélkedést szülhet, ha magunkat illetéktelenhez hasonlítjuk, vágyunkat hamis valósággal azonosítjuk.

Mert csak egyénileg jut eredményhez mindenki, parancs, hogy véletlen csodára ne várjon senki, a példa, a minta nehogy bénítólag hasson, magában bízónak is vetni kell, hogy arasson. Nem kell ahhoz tekintélynek hatalmat mutatni, hogy ártsen, tehetségre fékezőleg fog hatni, ha nagyon kiemeli a különbséget közte és tanítvány közt, nem engedi, hogy lekörözze.

Együttműködésben lendkerékre kapaszkodva növeszt haját új nemzedék, régi kopaszodva, aztán életbevágó, ne Sámsonként romboljon, ereje teljében javítson addigi sorson. Korábbi sérelmen ne álljon kicsinyes bosszút, talmi öröm helyett válasszon kitartó hosszút, győzelmet önmaga s világa fölött arasson, hogy szenvedélye szenvedéssé sose válhasson.

NYILASZNY LÁ DZVALT • NYILASZNY LÁ DZVALT • NYILASZNY LÁ DZVALT

Csak ha elhiszed, hogy egyenrangú lehetsz, leszel, s mikor egyenrangúnak tekinted magad mással, vállalsz igazán felelősséget és meglátod az övét, tudod, mered megfogalmazni a közös célt. Az pedig nem lehet senkit, téged sem elnyomó, ilyen szándék sem fogalmazódhat meg senkiben, az ég magasa alatt mindenki szépen elfér, onnan nem tekint le senki ránk, csak mi oda fel.

Ha nem megy a Nap sosem a legmagasabb pontig, nem kell kitekert nyakkal fejünk fölé nézni rá, azt jelenti, nem földgömbi Egyenlítőn élünk, Nap-állandóság hiány évszakváltást okozgat. Ezzel függhet össze, meg a mérsékelt éghajlat tevékenységet ösztönző zord adottságával, hogy az itteni ember eredetileg okos, tehetséges, képességét igen kifejleszti.

Többet alkalmazkodik ésszel körülményekhez, – mint állandó forró nyárban élők, – akinek a hideget kell elviselni, túlélve a telet, életfeltételi követelmény közös munka. Közösséginek mondhatjuk pontosabban, azaz mindenkinek jut szerep, aki él és mozog, a gyerekeknek éppúgy, mint a felnőtteknek, erős és elesett egyenrangún tisztelt, de nincs rangja.

Ez igen sokáig így volt mindenütt, késői a kor, mikor egymásra törtek közösségek, de nem ugyanolyanok a szomszédságból, hanem az eltorzultak, elvadállatiasodottak. Utólag mosdatják őket fejlődést álcázva sok fényességgel véve körül őket, arannyal, ezüsttel és drágakövekkel, kincs jelképekkel, mit sokak izzadtsága, vére árán szereztek.

S még lényegesebb az eszmei emelkedettség, mire csak kiváltságosok jogosultak, ezt megtagadták a kitaszítottaktól minden történelmi időben, és máig bezárólag. De az istentelenség vádját nem lehetett fennmaradó emberiségre kiterjeszteni teljes körűen és mértékben, a természeti népek figyelmeztetőkként álltak ellen neki.

Arra, hogy az ember természetes állapota még istennek is tetsző istentelenség lenne, ha bebizonyosodna, hogy ő teremtette, de ha nem, akkor is inkább ez áll közelebb hozzá. Elképzelt igazságosságához, s így üt vissza a szellemi tisztaság az anyagi mocsokra, s elnyomottság bizonytalanságában is remélt mindenki boldogságának szép eljövetele.

[illegible]

Kerek a kör, gömb a golyó, teljesség a világ, ki nem hiszi, veszett lélek, segítségért kiált,
„üres a lét, kong az elme, a sorsunk pusztulás”, vagy a térré tágult idő mennyei elmúlás?
Még remény sem szükséges öröm folytatáshoz, csupán merő testműködés, cselekvés áldást hoz,
többet önértékelésben, mint jó eredményben, úgy lakhatunk magunkban, mint természetes lényben.

Megszólal bennünk még egyre tovább társak hangja, rájövünk, hogy az ember szorgalmas, nem a hangya, ha nem akarsz semmibe süllyedni, ne hagy abba, öregén folytatást gyermeked, unokád adja. Ezerszer is rágd meg újra, amit megtanultál, ugye, mily jó felidézni, miket rég úgy untál, azért mozogsz otthonosan a sok újdonságban, ismétlődéseket találsz, jelölsz ki szilárdan.

És a földi élet nemcsak emberi sajátság, növények, állatok az embert nézik, nem látják, mert a tudatosság fokára még nem jutottak, mi gondoljuk, lehetünk életen túl futottak. Hiszen itt vagyunk, maradtunk halottaink után, s itt vannak, lemondani róluk nem fogunk bután, inkább vállaljuk a megfoghatatlan szellemet, hogy egyesít bennünket, halhatatlan lelkeket.

Félnünk nem kell tőle sosem, hiszen mi alkotjuk, még ha néha kevert-zavart képét is álmodjuk, külön nincsen lélek és test, merthogy szaporodunk, keressük és találjuk meg, ki lelki rokonunk. Igyekezzünk mindenkivel egy húron pendülni, szépségért és gazdagságért sokakkal rezdülni, együttesen fellépve hatásosabb a jószág, az ember a legfőbb cél, alárendelt a jószág.

Amit millió években vívmányt teremtettünk, őrizzük hagyományát, jelent szolgál érettünk, minden elemünk egyek vagyunk örökéig, részletkülönbségeink lemennek a létig. De ne legyen bennünk kétség keserűség ágya, bátor légy, s elkerül világtalanság magánya, betölti magát, aki önmaga alkotója, ilyen ember vagy, nem hiába hozott a gólya.

[illegible]

Veszekedni, vagy verekedni, annyira nem ugyanaz, olyan nagy a különbség, hogy alapos vizsgálatot követel, miért csak egy betű az eltérés a két szóban, mi változott meg nagyon. Talán korábban a vész természetén nem tudtak megegyezni, a rá adott válaszon, alkalmas menekülési megoldáson tört ki elemi veszekvés, ki milyen áldozatot hozzon érte.

A verést pedig az állatokra mindenképp előbb alkalmazták, végezték, mint az emberre, egymásra pedig még később, hiszen korábban nem voltak egyenrangúk a vertek és veretettők. Vissza is fordult a dolog egyébként rájuk, és maguk fejére hozták a vést veszekedéssel, széthúzáshoz vezetett közös cél elvetése, egyik fél másikat árulónak tekintette.

A verekedés párbaj jelleget öltve pedig látszólag megoldhatatlant oldott meg, ezért csak első vérig történt szolid esetben, harctéri párharc azonban a csata sorsát döntötte el. Hol és mikor történt hát a fordulat, hogy már a történelem süllyeszthőjébe dobott cselekvés feléledését látjuk békés környezetünkben is, itt, mert a verekedés életellenes lett?

Míg az iskolaudvaron a fiúk közt dúlt, arra irányult, ki legyen úr a szemétdombon, azért kakaskodtak, nem veszélyeztették egymás életét, jó barátokká válhattak utána. Nemzetközi élet is csak kisebb veszekedéseket látott jó ideig ezen a tájon, nagyobbtól, harctól elrettentett végső megsemmisüléstől jogos félelem, belengetett válaszcsapástól.

De újabban a veszekedés nem áll meg és úgy fokozódik, hogy hamar, vagy előbb utóbb átsap verekedésbe, nem vetélkedés ez már, hanem győzelmi vágy, nem lenyomni, – megsemmisíteni. Ez felszínen fut így, látványként kapjuk, de senki nem vállalja fel nyíltsisakosan, erkölcsileg vállalhatatlanként, a veszély parázsként szunnyad, és soha nem tudhatod, mikor késel meg társad?!

ገንዘብ ለጋራ ሆኖ ይገኛል፡፡ ገንዘብ ለጋራ ሆኖ ይገኛል፡፡ ገንዘብ ለጋራ ሆኖ ይገኛል፡፡

Hogy maradhatsz meg magyarnak, egyre égetőbb kérdés, akkor is, ha nem vagy híve kétes magyarkodásnak, méginkább, ha folyton aggódva gyötör a nemzetfeltés, kívül-belül szenvedője bűnös acsarkodásnak. Valamikor réges-régen már megromlott a világ, nem mindenben szerencsére, maradt emberség csoda, miközben pusztítók vétke istenhez égbe kiált, lélek mélyére menekül élő szeretet hona.

Mindenki minden nap választhatja az igaz utat, vagy elhiszi sekélyes, sikamlós lét ígérését, a jószándékok eredménye egymás felé mutat, rosszakarók ránk hozzák poklok pokla tüzét, hevét, Hogy hol van a te helyed olyan körülmények között, mikor milliárd ember híre, sőt sorsa zúdul rád, miközben a józan ész a mennyországba költözött, hibába keresnéd, ha nemzetedtől meg nem tudnád.

Már eleve meghatároz, hogy kik közé születél, képességük miatt maradsz egyáltalán életben, és amilyen a gyerekkorod, olyan felnőtt lettél, siker csak hosszú távú lehet, semmi sem véletlen. Ahány testvéred van, annyi emberi elágazás, ami egyben tart, az a közös értelem ereje, közös nyelvben találkozok tevékenység számadás, szükséglet és szellem, léted testi-lelki közepe.

De ez meghatározott, földtáj és korszak függvénye, mennél régibb s több tapasztalat gyűlt össze bennetek, annál jobb megoldással szolgál emlékek észfénye, bár sokasodva, csak azt kapom vissza, amit vetek. S hogy a kenyér kitartson aratástól aratásig, sok ismert közös követelménynek kell megfelelni, feladatokhoz időkeretet hagyomány társít, munkás- s ünnepnapokon lehet boldogságra lelni.

Együttességünk elve észrevétlenül van bennünk, kisebb és nagyobb csoportokban egyénként működünk, tudva, mit, mikor és miért tegyünk, legyen mit ennünk, s az legyen kedvünkre ízesített, efelé törünk, de bőjtölni is tudunk, s ha kell, túlélünk ínséget, és el kell kerülnünk, hogy végzetes támadás érjen, gazdagságunkat megosztjuk másokkal béke végett, sokan vagyunk a földön, cél, hogy több ember jól éljen.

ԿՐԻՍՏԻՆՅԱՆ ԱՆ ԾՋԻԼԵՒ . ԿՐԻՍՏԻՆՅԱՆ ԱՆ ԾՋԻԼԵՒ . ԿՐԻՍՏԻՆՅԱՆ ԱՆ ԾՋԻԼԵՒ

Visszatekintve gyorsabban szalad az idő, mint mikor előre nézel, különösen nagyon várt
érkezik látszólag nehezebben, s ami elmúlt, távolodva időtlenné válik, messze közel.
Csak karnyújtásnyira az is, ami fiatalkorban történt, ha eleven az emlék, éles a képe,
de a jövőt homályosabban tudjuk elképzelni, erőltetni kell, hogy részleteiben is lássuk.

Egyáltalában, eljövételéhez szükséges a teljesítményünk, abban nyilvánul meg idő, megtanultuk eddig, mikor mennyi kell belőle, s azzal mérünk különbséget léte s nemléte közt. Ilyen persze a múltban is szerepet játszott, de az akkor élők, akkori magunk által, azt most áthidaljuk egy szempillantás alatt, ha belső szemünk rávetjük, mert érdeklődés támadt bennünk.

Ezért érdekes a világ, az élet számunkra, mert nemcsak a jelen van jelen benne, képzelet előre–hátra irányulva gazdaggá teszi a legegyszerűbb állapotban leledzőket is. Bizonyára életünknek vannak csúcspontjai, ahonnan szét lehet tekinteni saját tájon, ahogy felkapaszkodtunk előtte hosszan oda, és a lecsengés sem érdektelen jövő időben.

A mindennapok viszont inkább olyan hegytetőt jelentenek, ahol köd borul a vidékre és a pillanatban nem mutatkozik érdekesség, hozzánk jövő úton s következményünkben igen. Ne mulasszuk hát el e lehetőségünket úgy értékelni magunk, mint korábban éltek s később élők fel- és előidézőjét, vonatkozzon akár miránk is e kapocs, nem akárkik vagyunk.

A jelen olyan ki- és betöltői, akiknek nincs helyettesítője, minden egyes ember vagy kapott, vagy keres és talál elegendő célt, hogy feladatát hivatástudattal végezhesse. S akkor megtalálja az egyensúlyt is szaladó és lassú, szuszakoló idő között, kényelem és hajsza között, tudatosítva teremtoi jelenlétét, hogy rajta átmenve mért az idő.

Ajánlás:

Ne kiáltss fel, kedves olvasó, hogy heuréka, megtaláltam a megoldást, a kibúvót arra, hogy ne kelljen ennyire belemerítkeznem az idő lelket borzongató viszonylataiba. A párhuzamos életekre gondolva, szomszéd és kortárs szerepére, hogy csupán rájuk, azaz oldalra kell néznem, s máris kilépek az idő fogásából, eleresztve múlt- s jövőbe nézést.

Azért ne örülj nagyon, hogy ne csalódj nagyot, ha észreveszed rajuk, hogy ők is küzdenek idő keretükkel, hogy eleve előállítsák a tudatosság valamilyen és személyes fokát. Ahol esetleg te már jártál, vagy nem érsz oda sosem, mert különböztök, olyannyira, hogy be kell látni, nem bújhatunk egymás időbőrébe, azt nekünk kell növesztenünk, s majd egyszer levedlenünk.

ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ Მ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ Მ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ Მ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ Მ ᲙᲗᲗᲗᲗᲗ

Ha megszabadultál halálos veszedelemből, szinte mindegy, milyen áron, ha nincs benne olyan teljesíthetetlen feltétel, ami visszavisz ugyanoda, ahonnan épp kijönni akartál. Ha úgy szabadultál meg nehézségtől, hogy többé nem kell számolni vele, örülhetsz, de ha további rémség révén jutottál hozzá, légy résen, felkészülten sikeres lehet harcod.

És ha csak azért sikerült időleges szünet elérése, hogy ellenfeled erőre kapjon, használd fel az alkalmat fölénybe kerülni a végső küzdelemben, szellemileg és testileg. Ugyan miért kell még most is ezzel foglalkoznunk, mi az, ami mindenkire lépten-nyomon rátör, aki nem elég könyörtelen, embertelen másokkal ahhoz, hogy ne érje fájdalmas végzet.

Vagy vele, vagy szíve szerelmével, emberrel, eszmével, közösséggel ne történjen nagy kárral, szenvedéssel járó támadás, szükségszerű, elkerülhetetlen ártó veszteség, rombolás. Két irányból jövő hullám csap át fejünk fölött, az állandó kimerülési, kiürülési tudata a testi létnek, hogy megelőzzük az éhhalált, vagy halálos betegség létrejöttét.

Valamint egy tevékenység megválasztásának és végzésének kényszere, előbbiek miatt, úgyhogy ebben valójában senki nem segíthet, mert versengő társi térben telik az életünk. Félelem és rettegés korszaka ez a modern világ a kevésbé szerencséseknek, ők hamar nyomás alá kerülnek, már gyermekkoruk sem ad elegendő útravalót felnőtt utazáshoz.

Aztán párválasztás utáni állapot mintha ideiglenes lenne, hogy megjavul majd minden, emelkedik a hangulat és életszínvonal, de inkább csak a taposómalom köszön vissza.

Ha ebből viszont már nem akarsz mindenáron szabadulni, erkölcsi nyereséged boldoggá tehet mégis, a becsület érzése meggyógyít, befejezetlen harcokban győztesnek bizonyulsz.

ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ, ՄՈՆԴԻԱՏՆԻ ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ, ՄՈՆԴԻԱՏՆԻ ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ

Kalandorok kíméljenek, mondhatná a történész, mert a történelem túlmegy minden határon, amit elvárna az ész, a valóság mindig izgalmasabb, mint a vaskalapos tudományosság képzelete. A mi dolgunk így utólag a megértés lehetne, amihez nemcsak tudás kell, de nagyfokú bátorság, hagyd itt a jelent, hatolj be vissza a régi időkbe, ahol ismeretlenség meglepő látványa fogad.

Például a nyelvüket csak felszínesen érted meg, hozzávetőlegesen, hát még amit szeretnének kifejezni, mondanivalójuk, avagy életük fő tartalma homályba borul, ha akaratukat nem ismered. Ami őket mozgatta, téged bizonyosan nem fog, alig van, amiben azonosulni tudnál velük, mert ők saját korszakuk meghatározott foglyai, te pedig szintén nem tudsz kibújni mai bőrödből.

Mi a teendő, hogyan hidalható át szakadék, a különbség akkori és mostani világunkban mutatkozó embertörekvésben, eszközhasználat során, lehetséges-e közös nevezőt találni? Mi lehetne célravezető örökletességünk más, mint feltárni az igazságot fontos dolgokban, sőt szándékokban, ami viszont azért kockázatos, mert beleütközünk valami láthatatlan falba.

Hazugságfálnak is mondhatjuk, mert bizonyítékunk van rá, hogy sem a krónikák meséje, sem az idő számítása nem összeegyeztethető tényszerű megtörténetekkel, ahogy az események lefolytak. Egyrészt nemcsak fejletlenebb volt az a vizsgált korszak, amiből eddig mintha kifelejténeken igen sok tényszerűséget, mintegy eltakarással hamis képet festve, csak a szépet lássuk fényűzésében.

Mintha a messzi múltban könnyebben lehetett volna aranyhoz, drágakökhöz jutni, embertelenséget nem ismertek, követtek volna el kegyetlen módon az akkori uralkodók magas hatékonysággal. Másrészt ez a lelepleződés tovább megy s rávetül az utókor minden állomására, lépcsőzetes újraéledést mutat egyre fejlettebbnek mondott színvonalon, egészen mostani rejtett hatalomig.

Kikerülhetetlensége, egészen vonatkozás megdöbbentő tapasztalat, az élet másról sem szó, mint mindenre ráülő rendszer kiszolgáltatásáról, két hazug véglettel, jó és szép itt, rossz és gonosz ott. De ha megkeressük a határt köztük, vízválasztót találva egyből megvilágosodik, élesedik a kép, mikor költötte minden erejét magára egyenlőn a közösség minden tagja, s mikortól nem.

Ez előtt nem látunk fényűzésre utaló nyomot azokban az őskori régészeti rétegekben, s ami még szintén fontos, a fegyverek hiánya és ékszereké, ezeket viszonylag későn találjuk. Utána már, amikor igen, tudhatjuk, hogy nagyon megváltozott az élet, felhalmozott gazdagságból lehetett ilyesmire erőforrást juttatni oly körülmények között, még éppen a kőkorszak végén.

Ami előtte volt, fémművesség elterjedése előtt, jobban hasonlít mai mivoltunkra, mint utána mindent ugyanama célra költeni, mert manapság azért szintén sokkal több marad nekünk. Így hát csak csínján bánjunk a visszavetítéssel, mi most még mindig emberek vagyunk, eltorzító féltucatezer évet éltünk át, s megsemmisülést kockáztatunk azon az emberségpazarló úton.

Hogy sikerüljön túlélünk saját veszélyeztető rendszerünk örültjeinek féktelen tombolását, fel kell elevenítenünk magunkban lényegünket, minek megtalálásában őskori ember segít.

ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ, ՄՈՆԴԻԱՏՆԻ ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ, ՄՈՆԴԻԱՏՆԻ ԿԱԼԱՆԴՈՐՈՐ ԿԻՄԵՂԵՆԵԿ

Elindul a gondolkodás, futkos vezérhangya a fejben, hogy mai tudományos vívmányokat alkalmazzon valamely régmúlti eseményre, személyekre, kifinomult részletességével. Ám a híradások arról az ügyről elnagyolt jellegűek, még szándéktalanul hamisak is lehetnek, ha mítoszi előzményből lettek kivonva, vagy győzelmes vallásalapításból.

De ezt az elsődleges akadályt le lehetne győzni megfelelő forráskritikával, hogyha nem tornyosulna egy még nagyobb nehézség aztán, modernkori hatalmi rendezés érdekköre. Mely képes volt más földrészre áthelyezni egykor népeket, új városokat alapítani ott, elszállítani az ókor csodáit újkori helyszínre, múltat változtatni százíze szerint.

Így aztán birodalmi előképpé váltak a felfedezett romok, ahová uralkodó házat képzeltek, tettek, majd belakatták velük azt a tájat, sok háborút vívva, hogy fennmaradjanak. A királyok, vezérek meg félistenek voltak inkább, mint okosan vagy rosszul gondolkodó s így sikeres vagy kudarcos személyek, környezetük pedig híven szolgálta őket, vagy elárulta.

Éppen úgy, mint a belátható múlt esetében történt, amivel nem az a baj, hogy ugyanolyan embereket képzel visszatekintve, testileg-lelkileg, de mai viszonyokat képez el oda. Késői erkölcsi hozzáállást, szellemi szintet nekik modernségi vívmányok szerint, és mintha akkor is rendelkezésre álltak volna azóta szerzett tapasztalatok, tanulságok.

Így aztán már nincs mit kutatni fő mozgatók terén, mert azt hatalmi törekvés megmutatja, hanem apró részletekbe menjünk bele, milyen volt uralkodók szeme színe, haja, termete. Sőt, már a sejten belüli öröklődést is fel tudják tární csontokból, vájkálva e belső tulajdonságokban, és következtetnek aztán olyasmikre, amit pletykalapok szoktak írni.

Akkor, amikor tehát még az sem biztos, hogy a földrész azonos, ahol az esemény történt, azaz adatátörökítést kellene inkább vizsgálni, biztos léptekkel menjünk múltba vissza. Legyen minden békekötés minden pontja feltárt előttünk, ameddig ez írásban történt, és az időszámítás, történetírás végzésének is az egész feltételrendszerét ismerhessük meg.

ORSZÁGUNK NEM ÁTMENETI SZÁLLÁS VAGY TÁBORHELY CSUPÁN, Ahol célfeladatra felkészülést folytatunk, s minden ideiglenes, igen változékony, ahogy külső feltételrendszer enged és diktál.

Nem vagyunk mi legelőterület-esőztetés függvényei, hogy kiszáradó zöldmezőn térdre roskadva imádkozzunk esőért, jól tudva, hogy a felhőjárást senki nem befolyásolhatja.

Idegen csapatoknak kiszolgáltatottak sem vagyunk, abban az értelemben, hogy védekezünk, várakat építünk, nyalka katonákkal hősi küzdelemben őrizzük a magunk életmódját. Betelepülökre sem szorulunk, mikor magunk képére szaporodhatunk, nincs elnyomva tudás, tapasztalat, képesség és előrelátás, érvényesülhet bennünk virágzó józan eszünk.

Szellemi toprongyok sem vagyunk, hitünk töretlen emberben, világban, Istenben, ami ugyanaz, ha az egyes ember oldaláról tekintünk rá, amonnan pedig, tudjuk, nem lehetséges nézni. Nem átmenet, nem tábor vagyunk tehát, hanem emberiség letéteményesei ősidők óta, emberreválás folyamatában élve, és minden kis eredményt végig átörökítve.

Hogy nem bomlottunk elkülönült részekre, nyelvünk mutatja, nálunk egység közösség alkotója, színvonal kiegyenlítőds csodás ereje velünk van, bennünk él, segít a mindennapokban.

Vonzóvá tettük hazánkat máshonik számára, onnan a java nép bekéredzkodett ide, hogy otthonra találjon, nem csalódtak, illeszkedtek, nemzet-színességünk példa mindegyik számára.

Kellene legyen azoknak is, akik nem békés szándékkal jöttek és közelítenek még mindig, szabadságharcaink országhatáron, és az ország szívében, önbizalmunk bizonyítéka. Hogy a mi jellemünk, jellegünk nem értelmezés nyújtotta tulajdonság mese, hanem valóság, létezésünk velejárója, természetesség észvilág teremtdööttje, és sosem adjuk fel.

Ajánlás:

S ha azt gondolod ezután, meg kellene írnod minthogy én nem tettem meg, az ellenkező oldal bemutatását, kik messze földről, vagy szomszédból jöttek, jönnek minket hódítani, kérlek, ne tedd. Hogy nekik ég a föld a talpuk alatt akkor is, ha elhagyják, akkor is ha vérrel öntözték a telepedés előtt, hazátlanná teszi őket, viszont róluk szól a történelem ismert része.

Várkastélyuk már nem védelemre való palánk, hanem fényűző nagyságárasztó felhő-piszka, pazarló rendszerük kiszolgálásába pedig belerokkan földkerekség anyaga, szelleme. Miközben mégiscsak ama vívmányok éltetik, a mi békén fejlesztett képességünkéből valók, melyek végsősoron világunk lényegét adják, ragaszkodjunk hát hozzájuk, azaz önmagunkhoz!

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ

Van-e a mélységnél is mélyebb mélység? Nehezen érthető, miért kérdem. Miért alig érthető, miért nem érthető? S ha ez még nem lenne elég, vannak-e, akik mégis értik, s az meg hogy lehet? Csakis hasonlattal magyarázhatom meg, amit én sem láthatok világosan, sötétben marad mindig, illetve nem világítja meg leírás, sem magyarázat működését és befolyását.

Olyannyira nem, hogy emberjellegzetességnek tartják, legalábbis elhitetik a nagy többséggel, akik aztán elintézik a hitetleneket, viszont a helyzet mégis: vak vezet világtalant. Nem mondható, hogy senki nem tud róla, merthogy a hatását látjuk valamennyire, kik élvezik, olyanok lennének ők csupán, mint a lakmuspapír, hasznos idióták, halálmenet hajcsárai?

Közelítünk, közelítünk, de még egyikünknek sem volt alkalma ilyennel igaz találkozást megélni, inkább képzelni szoktuk olyanokról, akikről hallottuk, hogy igen befolyásosak. Van rá elég próbálkozás is, hogy történetét felelevenítsék, annak, amiről ma sem tud az emberfia kutató semmit, visszavigyék a vélt kezdetéig, hiszen nem volt mindig létező.

Valamikor csak meg kellett születnie, ha lett, visszamenőleg is érzékeljük a hatását, akkor is beleszólt országok sorsába, üres ígéretekkel és megszegett szerződésekkel. És nem lett belőle baja, tovább virult, virul bizonyára máig, hiszen már a tegnap történt is el van hazudva, a jövőnk, úgy eladva, mintha a vételárról nem eladó-jog lenne dönteni.

Sőt, olyan nagy számok röpködnek a levegőben, amit értékként még annyira sem tud felfogni halandó lélek, mint csillagászat fényéveit, így szoktattak hozzá a felfoghatatlansághoz. Idomítottak, mint az állatokat szokás, hogy megtegyük kötelességként, ami ránk van bízva, és talán reménytelenül nézhetünk csak előre, ne lássuk jövőnk mélységeinek mélységeit.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДЭҮЛТ

A csecsemőmirigyünket kifejlesztő kevés idő kell hogy megfelelően teljen, pólyás babát mindenki óv mindentől, akkor alakul ki egyéni védelmünk későbbi jó alapja. A káros sejtek és külső kórokozók ellen aztán eredményesen működünk életünkben, nem mindegy tehát a kezdet, önfelismerő és idegen kiszűrő képesség óv betegségtől.

Ugyanilyen, szinte gépies képességválaszt lelki téren is sejthetünk, ezért kedves arcok borulnak fölénk a kiságyban, becézve hívnak bele a világba addigi másféle létből. Aminek csak nehezen tudjuk magunkat beleképzelni a milyenségébe, ott folyadékban úszva, lebegve léteztünk jó soká, nagy türelmet, kitartást kapva édesanyánktól.

Akinek a méhében váltunk emberi lénnyé, és aki úgy táplált minket, hogy az étel mint vér később, természetesként áradt szét a testünkben, s hordozott minket egyre nagyobb édes teherként. Talán valami mégis felderenghet bennünk, ha melegvizes medencét járunk, körülölel a selymes lét, emeli lábunk ültünkben a víz, izgat, simogat és ellazít, szinte súlytalanná tesz.

Mintha megismétlődne valamennyire sosem felejthető élmény, amit csak testünk raktároz, mert a lelkünk nem testi felét lekötik az új hatások, a kinyílt világ virágillata. Nemhiába keressük fel szívesen a gyógyvizes strandokat, kedvenc helyünkkel válik, többfélét is kipróbálunk, nézzük az ásványlistát, mi mire való, milyen testi elváltozást állít meg.

De igazán, a mélyérzésben az eredeti élményt kívánjuk kicsit visszahozni, amidőn még vízilények voltunk mi magunk is boldogan, mire ma már csak elbeszélésből gondolhatunk. S ha e testi tökéletességérzést nem lehet teljesen megismételni, nem bánjuk, nem tudjuk róla valójában, milyen volt, de élményvilágunk háttérsugárzásaként jelen van fürdőzésben.

NYILASZTAS AZ EGYETLEN ÁLLAT - NYILASZTAS AZ EGYETLEN ÁLLAT - NYILASZTAS AZ EGYETLEN ÁLLAT

A legkisebb ember is nagyobb a legnagyobb állatnál, a legkevesebb is több minálunk az ottani legtöbbször, ne akard elhitetni, hogy ez másként van, ne légy ésszerűség tagadó. Az érzelmekkel jött szokásba takarózni az állatjogokat illetően, de megfordítva, nem az ember oldaláról nézve, ha bűnös a bánásmód, hanem az állat érzéseiről.

Pedig aki az iménti ragozott szó elvont értelmét megérti, tudja, jogi vonatkozás olyan valakit illet meg, aki tisztában van vele: a jog kölcsönösen rá is vonatkozik. Ez pedig nem mondható el egyetlen állatról sem, cirkuszi mutatványként betaníthatók sok mindenre, érzelmeik viszont, őket érintők is embereknek vannak, ahhoz mért cselekszünk.

Nemcsak a megbotránkoztatást kell kerülni, de fájdalommal felérő megdöbbenést kelteni tilos bárkiben, s e ki emberre vonatkozik, amikor ő állatot véd, valójában magát. És azért merül fel határozottabban mai időben ez a kérdés, mert a gépeket kezdik úgy eladni nekünk, szószerint, vagy akár csupán átvitt értelmű, embertársi viszonyan lévő.

Aki megveszi, nincs tiltakozni se ideje, vagy ereje, lélekjelenléte, már a luxus-kocsi is messzemenően kiszolgálja, térkép képernyőn mutatja az utat, s lekanyarodást. Egyéb szerepekről mindenki tud, tolatáskor segítő, úton tartást biztosító, igen jók, de azért nem akarunk úgy tenni, tisztelni „őt”, mintha több lenne nálunk, értelmessé tett lényként.

Ugyanígy szinte társalogni lehet számítógépünkkel, ha olyan alkalmazásra kattintunk, ámde észrevesszük, csak annyit tud, amit – elég sok munkával – mi is lehívunk világhálóról.

Méltatlan tehát hozzánk lealacsonyodni a gépi szintre, betegségként ítélünk meg túlzó függőséget, a játzó szenvedélye ez, hamis kártyákkal folyik ráadásul, így te nem nyerhetsz.

ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ

Részünkről leküzdhetetlen akadály tornyosul divatízlésünk és annak kiszolgálása közt, mire megkedvelünk valamit, már mást árulnak, akik diktálják, ránk erőltetik üzletüket. Ez ellen különösen azoknak van kitartó ellenérzésük, akiknek a vidékén saját szép népviselet uralkodott sokáig, avagy hasonlót a gazdasszonyok maguk hoztak létre.

Mint anyám is, akire hatott a gömöri, a matyó és a tiszai egyaránt, rásegítést is beszerzett, így „üttetett”⁵⁵¹ készített, hímzett, horgolt a maga szépérzékének megfelelő. Ilyen mellényt nekem is varrott, szép tulipánok és egyéb virítottak fekete bársonyon, mint akkor népszerű zenekar zenészein, meg is lepódtam, hogy ilyet kis falumból kapok.

Mikor tehát követni kellene a divatot, mert mindenki azt teszi, aki számít szemünkben, kettős érzésünk támad, mert a régi is jó még, és esetleg az új is tetszetős, de nem mindig. Különösen másokon nem, hiszen azt látjuk mi inkább, magunkat nem, feketébe öltöztetik magukat a fiatalok, máshonnan jöttet így utánozva, majd az érzésvilág is jön mellé.

Mert az a gyász színe errefelé, öregasszony viselet volt korábban falun, ne hivalkodjon, aki megöregedett, fiataloknak való a jókedv, a tánc és a hajnalig mulatozás. Már csak a testi állapot miatt is, mondhatnánk, de ebben inkább a családi állapot döntő, párkereső eset általános fennforgása, amit lelohaszt a feketébe öltözöttség.

Netán elszalasztott ifjúkori lehetőség gyásza ez részünkről, ami előre történik, hiszen ha meg sem próbálnak oly társat találni, aki életreszóló kapcsolat lesz, végzetes. És ebben a magatartásban, életvitelben szerepet játszik másokra hasonlítás, majmolt ismétlése a terjedő ízlésterrornak, nem hivalkodhat, ha ki sem fejlődött, egyéniség.

Éppen népi viselet háttérbe szorítása volt a kezdete a modern világnak falun, a városban pedig a nemzeti díszmagyar lett kigúnyolva, megalázva, ma sem kiheverten. Ugyanígy, eszmevilágban hasonló folyamat játszódott le, az új eszmék viszont a fejekből nem tudták teljesen kitörölni a régit, az iskola mellé nem társult szülői segítség.

Így aztán felemás, sőt sok részre szétvált, szakadt világ keletkezett, szinte háborúskodással, de ahogy viseletét bárkitől elfogadjuk, jobb, ha nézetében sem akarjuk korlátozni. Önmeghatározással lehet önigazgatást végezni, előbb megcélozni függetlenséget a mi a jó, mi a szép nekem, nekünk? kérdésében, aztán választásunkhoz szegődik kiszolgálás.

ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ ᐱᐱ ᐱᐱᐱᐱᐱᐱ

Most, hogy a távolság szerepét egyidejűség váltotta fel a híradás tekintetében, nincs akadály a rögtön tudni róla, ha valahol olyan történik, amiről tudósítást kapunk. Ugyanakkor az ma is éppen olyan messze van tőlünk, mint lett volna az őskorban, ha akkorra elgondolhatnánk a létezését, de nem tesszük, mert jogosulatlan visszavetítésnek számít.

⁵⁵¹ A virágmintákat, az egész hímzendő felületet kis lyukakkal követték selyempapíron, amin át képfestékport kellett átdörzsölni, és az így „nyomtatott” („üttetett”) rajzot hímezték aztán ki, és még a fonalszíneket is megadták a részletekhez.

Viszont azt a jópárezer kilométert, ami köztünk és a hírbe emelt helyszín közt létezik, nem szüntette meg sem az időmúlás azóta, sem az akkor még felfoghatatlan fejlődésünk. A Föld felszíne ma sem kisebb, mint régen, gyalog, vagy járművel bejárni a szárazföldi utat, legyőzni a tengeri mérföldek végtelennek tűnő egymásutóját, még mindig nehéz maradt.

És sokba kerül a kereskedelmi láncszemek összekapcsolása, fenntartása éppúgy, mint a katonai jelenléte, sőt utóbbi sokkal drágább technikai–személyi állomány miatt. Így aztán csak igen nagy embercsoportosulás teheti meg, hogy a nagy földrajzi felfedezés s a gyarmatosítás korszakának lejártával ilyen Földet átfogó jelenléttel szolgáljon.

Kérdés, kit? Kinek hasznos és jó mindez, amivel naponta, sőt óránként találkozunk híradók képernyőin, hangjuk valamilyen okból előtör és befurakodik a hallójáratainkba. Sőt, már azonnali kapcsolással szemünk elé tárják a harcokat, hol nem katonákat látunk, hanem robbanó rakétákat, lerombolt házat ezrével, felperzselt földön szörnyülködhetünk.

Azon túl pedig retteghetünk, a mi nyakunkba mikor hull bomba, vagy hálálkodhatunk szerencsénk intézőinek, hogy mi kimaradunk, megússzuk, bár a közvetett hatást pénztárcánk megérzeni. Eközben erkölcsi érzékünk elfojtandó, ne szólj szám, nem fáj fejem, hogy ne keveredjünk bele feleslegesen távoli harci kezdeménybe, kimaradni belőle az üdvösséggel ér fel.

Nem gondolunk rá, hogy az a kegyetlenség, amit ma ott fegyverek okoznak, sok helyütt megvolt már évtizedekkel ezelőtt is, viszont akkor a hír róluk csak napok, hetek múlva jutott el hozzánk, Így aztán megállapítható, hogy arcátlanság, embertelenség vonatkozásában még nagyobb tehertétel, hogy nyíltan vállalják elkezdői mindkét oldalról a féktelenség áldozatát.

Mi pedig lehetünk tehetetlenül dühösek, vagy elkezdhetünk szurkolni az egyik oldalnak megtévesztetten, de közvetlen hatás letaglóz, lebényt inkább, látvány nézés cinkosává tesz.

Ajánlás:

Gondoljátok meg, ti józanggondolkodásúak, velem együtt, ha eddigiekkel egyetértők vagytok, mi az a végzetes kényszerítő erő, mi ilyen hatalmi helyzetet hoz ránk a földön. Nem bújhatsz el előle, mindenütt utolér a közlendője, hogy meggyőzzön róla, csak az a jó, amit látsz, ami történik, minden más veszélyes lenne rád, olyan, amit színesben mutat neked.

Mintha az ember az erőszakosság függvénye lenne, egymással vetélkedő lény ama koncert, amit a Föld még nyújthat, erőforrás összesség irányában hozzuk meg mind az áldozatunkat. De mi földből valók ugyanabban a közegben tudunk és akarunk bízni, boldogulni, elég saját szellemi erővel, hogy tudással győzzünk jövőnkért és békés életet éljünk ezután.

ᲙᲗᲚᲛᲗᲚ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲗᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗ ᲛᲗᲗᲗᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗ

Szavakon lovagol a világ tények híján, mert azokhoz nem juthat hozzá, vakon kell sakkoznunk mások által berendezett táblán, gondolatban tehát, mégha öntik is ránk onnan a képeket. De a játékszabályokat ők találják ki, és változtatják folyton, kapkodjuk a fejünk, hogy ezt hova tegyük, az hogy történhet meg, szereplőket sem ismerünk valójában, háttérben maradnak.

Nehogy célponttá váljanak, gondoskodnak róla, még csak ködszurkálás se legyen részünkről, nem is jut eszünkbe, fegyvertelenek lévén, megbújunk inkább háborús ködben, túlélni a támadást.

Rémképnek látszik mindez, de mivel már megtörtént sokszor és sok helyen a világtörténelemben, nem lehet, nem szabad nem észrevenni a jelek sokaságát, melyek jelentkeznek manapság is.

Előbb csak nevetségessé válik az önzetlen jó emberi megnyilvánulás, az ingyenesség gyakorlása, az egymáshoz odafordulás szép gesztusai, örvendezés egymás sikerének. Aztán megadóztatják az ajándékozást, sőt megnézik, neked honnan van az a többlet, amit odaadhatsz másoknak, otthonosan mozognak a kamrádban, padlásodon, ki- és lesöprik végül.

Megtörtént, tehát nem lehetetlen, jobb félni, mint megbénulni és nem tenni semmit ellene, még ma kell, amikor lehet, megbecsülni emberség példáit, és kizárni gondolatból csábítást. Mert felajánlják, hogy állj a szolgálatukba, légy előbb szellemi verőlegény, majd ha már nyakig merültél a rosszba, tevőlegesen is oda kell tenned magad, korpa közt megesznek a disznók.

Őrizzük meg tehát jószándékunk önkéntelen megvalósulásait, egymásnak élés régi és eredményes lépéseit, emberszeretet még bennünk pislákoló parázsát élesszük fel.

ᲗᲚᲗᲗᲗᲗ Თ ᲙᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ Თ ᲙᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ Თ ᲙᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ

Képzeld el egy olyan világot, ahol, amikor még minden együtt van abból, mi későbbi időkben nagy műveltségnek, civilizációnak, sőt birodalomnak van nevezve és bemutatva. Mint az ősrobbanásként feltálat, mindenségünk keletkezésére vonatkozó elmélet, sőt leírás, hiszen részleteiben elemzik a legelső, kimondhatatlanul rövid idejét.

De nem az anyagi természet születéséről van szó, nem is a Föld létrejöttéről a Napunk valamilyen tevékenysége által, hanem az emberalkotta világról, a fejlődéscúcsról. Hogy az már annakidején olyan magasra és hatékonyságra emelkedett, hogy szétáradva, behálózva az egész földet (így kisbetűvel), mindenütt megtermékenyítette művelését.

Mert emberek, ugyan ritkán, de mindenütt éltek, viszont a későbbi magas műveltségüket nem minden egyes részen külön-külön alkották meg, találták fel és terjesztették el sikeresen. Nem egymással párhuzamosan kezdtek például írni, hanem ugyanazt az írástálmányt és annak nyelvét alkalmazták, de a maguk módján átalakítva, színesítve, ahogy ma látjuk.

Nincs ezen mit csodálkozni, ma is így van, azt a fáradságos, kitartó munkát, mit felfedező végez, felesleges lenne még egyszer megtenni, helyette átveszik a jót, jobbat nyakló nélkül. De hogy mikor és hogyan történt mindez, és főként honnan hová, eltitkolt maradt máig, ha tetszik, meghamisítottak mondhatjuk a történetét, szigorúbban magát a történelem egészét.

Olyan nagy ugyanis a jelentősége, mi hol született, mi honnan ered, magáénak vallva előjogokat követelhet s adhat magának, aki elhiteti, tőle származik minden jó. Illetve hogy minden más rossz azon kívül, így hát neki minden módon ki kell terjeszkednie, és emiatt ehhez minden eszköz meg van engedve, kegyetlenség is, amit magasabb elv indokol.

A magasságot a magasságos ég jelenti leginkább, a csillagvilág, az istenek hona, a főhatalomnak főistene lett, mindent neki rendelték alá a földön és az égen. Ebbe nem fért bele a hatalomtalan, békés tudás művelőjének a vezető szerepe, még ha sérült, kopott, csökkent is az eszmealap, megváltozott az eszmény, veszteség nem számított.

Azaz már az eredetiség embermivolta volt a tét, gondolkodás és kézművesség közös tevékenységének eredményességét újra átélni, megtermékenyítését felhasználni.

Természetvilágon túli isteni eredet lett a kiindulás, és áltevékeny gyakorlat ennek újbóli lehívása, kiérdeklése, magukat kiválasztottaknak mondók részéről.

Ilyen zsákutcákkal tarkított, vargabetűkkel haladó emberiséget látunk közelmúltig, tudományunk azonban természetfelhasználás magas fokára jutva reménnyel tölt bennünket. De hogy ne háborúra költsük, megsemmisítő fegyverekre legjelentősebb képességünket, hanem fordítsuk jókra, meg kell ismerkednünk végre, honnan származik és hogyan jött létre tudásunk.

Az alacsonytól a magas fokig megbecsülni az emberi észet, vívmányait magunkhoz kötve, a földi léthez, annak kitüntetett helyéhez, minek már felkutatását leszármazók végzik.

ҮЗІРБІЗҒЫ АҒ ДӘҒАТ • ҮЗІРБІЗҒЫ АҒ ДӘҒАТ • ҮЗІРБІЗҒЫ АҒ ДӘҒАТ

Rajtad kívül, vagy magadon belül keresed az életcélod, meghatározva jellemed, avagy fordítva van, és a lényképességed jelöl ki irányt, milyenféle feladat lesz neked fontos? Ez talán még nemednek is köszönhető, választ kapó kérdés, de elbizonytalanít sokaság, adottság, mi belőlünk jön, vagy kívülről fakad, nehéz eldönteni, nem látjuk fától az erdőt.

Csak visszatekintve lesz egyértelmű, kire és mire voltál inkább tekintettel, magadra-e vagy másokra, csupán a kiválasztottakra, vagy szándékod szerint mindenkire, aki belefért. És olyan kérdésözönnek látszik ez, amit nem szokás feltenni, foglalkozni sem kell vele, mert ösztönös, magátólértetődő mozgást takar, mikor természetes mindkét irány, befelé s kifelé.

Van azonban benne nehézség, sőt csapda, túlzásba esve túlnyomóvá válik az önzés, vagy mikor szétszörod magad és neked alig marad, pedig ha kiüresedsz, már nem tudsz adni. Itt lép be a másik ember, a társ, aki nélkül senki vagy, azaz tehetetlen legfontosabb cél vonatkozásában, hogy csak közösen lehetnek gyermekeitek, éltvitelt meghatározón.

Két önzést kell összehangolni egyik esetben, vagy kétfajtat, mikor csak az egyikőtök önző, míg a másik odaadja mindenét, ha kell, és harmadik eset, mikor a társad is önzetlen. Eleinte kiegyenlítődésként hathat a különbség, majd próbára tevő helyzetek jönnek, kinek sikerül a másikat jobban használni, mindkettő a maga igazát keresi bőszen.

Talán nem kellene elbillenni egyik felé sem a mérlegnek, egyensúly mindig teremthető, de a gyakorlat azt mutatja, hogy inkább eldől valamely irányban, válás lesz sokszor a vége. Hogy baráti és munkakapcsolatokra is ki kellene tekinteni és valamilyen törvényt találni, túlzottan szerteágazó kérdésnek látszik ahhoz, hogy lényegi eredményre jussunk.

Kívülről beleszólni igen veszélyes lenne aztán, mert saját indítékát mindenki jónak tartja, sőt szentségként kezeli, beágyazott a neveltetésében, így személyiségében. Marad tehát az utólagos végigtekintés életünkön, esemény utáni bölcselkedés, mi miért történt, mit hogy kellett volna, előre viszont lehetetlen, nem is szabad szabályozni.

Utószó:

Mondhatnánk, az eredmény felől nézve az önző jellem sokkal sikeresebb, mint az önzetlen, és ezért nem is kérdés milyen jellemet kívánunk túlsúlyba kerülni köztünk, józan eszünk szerint. Azonban sokan vagyunk a földön, országokra, nemzetekre osztva az emberiség egészét, e nagy egységek életünk létfeltételeit biztosítva szintén nagy szolgálatot kívánnak.

NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT • NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT • NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT

A hazában otthon lenni nem kiváltság, hanem a természetesség emberközösségi arca, a házadban otthon lenni évezredes szokás, mindkét helyért a küzdelem élet s halál harca. Békén hagytak évszázadok hosszú alakjában, mert az erkölcs vallási volt, istenihez mérten, és ha más történelmet tanít az iskola, ne hidd el, hogy minden idő volt háború kora.

Könnyen végezhet színművet, mi mire volt elég, mennyi minden kellett a fegyverkovácsoláshoz, fémbányászat és -olvasztás, erdőnyi fa tüze, kovácsnak bér, tömérdek pénz, nem bírta a város. Az sem igaz, hogy a királyi kincstárban termelt az arany, ezüst, bár nem mondják, de ez a látszat, mintha nem éhes szájaktól lett volna elvéve, mi adóba ment, és hiányzott magyarázat.

Mai hamis szerint „biztonságunk valós érdekében”, de fenyegető miért teszi, ha olyan, mint mi, – ezt, ahogy régen sem, ma sem lehetett megkérdezni, – őt az isten főhatalma békére nem inti? Csak minékünk, egyszerű embereknek kell mindig gyakorolni a felebaráti szeretetet, akik kérés nélkül a sorsunk intézik, rájuk nem vonatkozik a szabály, mit Isten belénk vetett?

Hogy higgyünk az emberben, magunkban végsőkéig, mert képességünk van, istentől kapott ajándék, hogy minden nehézséget legyőzzünk, közös célok kitűzésével egyirányban vezet a szándék. Legyen otthonunk, családjunk, s a nemzet élete másokéhoz hasonlóan gazdag, legyen példa mások számára, ha valamiben jobbak vagyunk, eredmény eszközét megosszuk, ne legyen préda.

De mit látunk ma már, bár sokáig becsuktuk a szemünk s helyi harcok lángja, távol csatazaj csak mérsékelten tált hírként jutott el hozzánk, most akár mi is felrobbanhatunk, nagy a baj. Megállíthatatlanná vált háború hatalma, a rombolás az építés előfeltétele, ezért sorra kerül mindenki, kétségbeesett, nincs már erkölcsi nyara az embernek, csak tele.

NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT • NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT • NYILVÁNOSAN ÉS SZÁJALAT

Ki számít átlagembernek, nehezen mondjuk meg, de azért jól tudjuk, hisz a világirodalom többnyire őket ábrázolja, férfi drabális, a nő kiszolgáltatott, a gyermek pedig szegény. Feltörekvő mind valamennyire, ámde mégis beletörődő a sorsába, bár lázadókkal is találkozunk, de nem ez a jellemző, írók legritkábban sírásói társadalmi rendnek.

Azok a forradalmárok szeretnének lenni, és a közelmúltig a világ nagy részén voltak túlzó módon bemutatva, népszerűsítve az eszmét, amely hangoztatta az egyenlőséget. Melyet a mindennapi emberre hivatkozva adtak elő, kiemelve, hogy ő meg sem érti, magasfokú összefüggést vezettek le élet gyakorlat megrontói és emberi önzés közt.

Mintha erőforrásokra, azok nagyarányú meglétére nem is lenne szükség termeléshez, elegendő a javakat igazságosabban elosztani, és mindenki boldogulni tudhat. E reménység tehát emelkedettséget kívánt a képviselőitől, ami viszont nem volt meg a nagyatlagban, aki inkább elkeseredett volt, ismervén a világot, nem álmodozhatott.

Viszont hogy haladás mégis történt, jóléleknek köszönhetjük, ami az egyszerű emberekben mindig megvolt, s a lényege, hogy a következő nemzedéknek jobb legyen, előbbre jusson, mint ők. Így aztán a tehetségek évszázadok során egyre felhalmoztak újabb tudást, képességet, a gondolkodás vált egyre hatékonyabbá, és a természet barátunkként tárta fel csodáit.

Persze ez a közboldogulás nem volt népszerű tulajdonlásban előrébb sorolódottaknak, akik maguknak szerettek főszerepet adni, ezért modernség a tömeg meggyőzéséről szól. Őt ábrázolják a fejlettebb világban is, hogy ott az átlag milyen szinten él, követni kell a módszerét és akkor máshol is, mindenütt a hasonló színvonal elérhetővé válik.

ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ

Nohát, tudunk-e úgy beszélni, hogy nem mondjuk ki a fogalom nevét, mert félni lehet tőle, hogy visszavág, megbünteti bíróját, elrettentve olyan leleplezéstől, ami feltárja valós természetét, egyben megakadályozza gonosz gyakorlatát, mert rámutat a feladatára, miben találná érdemesnek támogatására, jól elvégezze a rábízottak intézését.

A megbízás pedig valamely árnyalatának szól, mely kielégíti megbízó törekvését, s a megvalósítás módszere az ízlését, és ennek megfelelő szervezet is alakuljon. Melyben vannak tevékenykedők, életre szólón elkötelezettek egyik-másik oldalának, és azon belül is keresnek az újabbak még betölthető rést, kielégítetlen vágy-teret.

Mert sokszor még kívánságnak sem lehet nevezni, ami mellé állnak, amit ígérnek, mert valójában a lehetőségek szűkösek, gőzleeresztőnek használják, „Ugassatok csak!” A számítástechnika korszakában vagyunk, mit megelőzött az igen hosszú, számolást magát végző idő, nemcsak területet, térfogatot is, és súlyt számoltak, mértek pontosság kedvéért.

Hogy csak addig nyújtózzunk, ameddig a takarónk ér, ne legyen több éhes száj, mint mibe ételt tud adni a család, az ország, úgy vessünk, arassunk, rendezzünk el egyéni s közösségi életet. Volt is létbiztonság, magátólértetődőség, isteni gondviselésnek hívták és törvényét mindenek fölé helyeztük, minek régiségét tiszteltük, módosítására alig gondoltunk.

Legfeljebb ha ellenség tört ránk, azt nem betartva, velük szemben nem gyakorolhattuk az általános felebaráti szeretetet, megvédve magunk, a Ne ölj! parancsot egy időre félretettük. Jó hosszú időre sajnos, és a háborúkat kezdték általánosan űzni az emberek, de egyénként mindenki elítélte, nem akarta, mégis történt, felettes akarat kellett hozzá.

S hogy az honnan van és hová vezethet, még csak vitatni sem nagyon lehet, kimondani a nevét sem ajánlatos, ha nem akarsz lenni áldozata annak, mi épp érted rendeltetett. Nem igaz! Nem tartunk még itt – mondják hivatalok, melyeket tehát mi tartunk fenn, még sem tehetik, amit szeretnénk, kényszerítik külső, idegen hatalmak, s nem vigasztal, hogy mindegyik is egymást.

Ráadásul az eszközök az égisz nőttek, pusztulásba vihetik az egész világot a megoldás helyett, amire létrehozattak, „Az Ég irgalmazzon nekünk!” – fohászkodunk újra.

ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ԿՆԻՅԻՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ

Nyugalommegőrzéslabda két térfélen pattog, de időben nem kétfélidős játékról van szó, bár egyik inkább fiatalon nem érint, míg a másikhoz szintén idősebben fordulunk bölcsen. Valamikor életünk középső szakaszában kezd tudatosulni testiségünk fontossága, gyerek és ifjú nem sokat kell törődjön ezzel, évek számával szaporodik mérgező anyag.

Aki elég okos, hallgat a jó szóra, s elég hamar észreveszi, milyen fontos étkezés szerepe, meg hogy a kicsapongás jelei mutatkoznak, rendezni kell magatartást ezen a téren.

És akkor beüt a felismerés, tán szakember is segít a rávezetésben, hogy lelkieknek van hatása a belső működésre, akarát tehetetlen gyorsan javítani, kitartás kell.

És mert már nehéz megkülönböztetni, mi képzelt, és mi valóságos eltérés bennünk, betegség vagy szokás hatalma gyötör bizonyos állapot képében, elváltozásban, ekkor kell nyugalom. Kellene, ha külső világ olyan lenne, ahol teljesítmény testi helyzetünknek megfelelően ingadozhat, de nem, nem ad, enged ilyen nagy könnyítést, elvárja a legjobbat, nincs kivétel.

Mert a helyünkre sokan pályáznak, lehet, kicsit rosszabbak, mint mi, de fiatalabbak, tele vannak reménységgel, lendülettel, életkedvvel, míg mi talán nem is létező sebeink nyalogatjuk. Ha az életünk már a tetőpontjához közelít, egyéb személyes ügyek is beférköznek hozzánk, sokkal inkább, mint féktelenségünk korszakában, világesemények alakítják környezetünk.

Még ha közvetlenül megnyugtató is lakóhelyünk védelmezettségi kilátása, ma divatos pillangóhatást nem ildomos figyelmen kívül hagyni, ami ma működik, holnap összeomlik. Mindez tehát visszaköszön rejtett egészségi összetevők összehangoltságában, elég kis változás bennünk test és lélek vonatkozásában, s már billen egyensúly, s nyugalanság vesz rajtunk erőt.

YHWH-NAH NASH YHWH-NAH NASH YHWH-NAH NASH YHWH-NAH NASH

Van egy csúnya, megalázó párhuzam a mai világ és az ősemberi között, mert ahogyan az akkori ember nem bírt a természet iránt túl nagy bizalommal, elég ismerettel vele szemben, úgy manapság a társadalom egésze, az emberiség összműködése látszik túl nagy falatnak, megakad a torkunkon ma élőknek, nagy szörnyűség, hogy esetleg veszünkbe rohanunk.

Akkoriban, a kezdeteknél, Ádám és Éva képzetes életében, sorsában a teremtés utáni kegyelmi állapot elvesztésének lehetett hasonló, veszéllyel teli élete. A visszavetített kép azonban kapaszkodót mutat az ő számukra, mert megugrottak ember fokot, vagy önállóan isteni képességet birtokolva, vagy közvetlen útmutatás által.

Kinek-kinek mai hite szerint, fokozatos előrelépéseket téve elsajátítás terén, fölébe kerekedve nehézségeknek, sőt, fényes jövőt mutattak a lehetőségek. Hogy ez ma nem látszik, hanem kilátástalanság veszi el lelkesedésünk, bénítja tudásunk, valamikori valamilyen töréspontra kell gondoljunk, amit ha nem látunk, még nagyobb a baj.

Nem a közelgő szakadékról van szó tehát, hogy afelé haladunk, hanem az irányvételről, mi okozta, mi hozta létre a mai zsákutcás fejlődést, hogy nem tudjuk elkerülni végzetünk. Erőszak törvényerőre emelése tűnik fel a hosszú ősiséghez képest nem túl régen, átállás gyilkolásra és védelemre, de nem vadállatok ellen, a másik ember lett a cél.

Amíg ezt dicsőítik, s ez történik még ma is, nem lesz megfontolva a békés út előnye, – sőt, istenítéletként szolgálhatnak az eszmék, – s az ember legfőbb vívmánya, ész értelmessége. Még fájdalmasabb, hogy magunkról kellene csupán eldönteni, hogy mi jobb nekünk, könnyű számítást végezve, ha kevésből ilyen sokan lettünk, reményt ad, hogy ennyien még többre juthatunk majd.

Hogy mi kell hozzá, emberiség szintre tekintve, végezni az egyes emberig lebontva a jó dolgunk, s ha ebben őket, minket nemzeti nyelvünk és természetünk vezérel, megbecsülni eme szintjét a szerveződésnek, helyben művelni azt, amihez a legjobban értünk, és a természet is besegít legjavát adva, amihez nem kell több, tudatosítani az említett párhuzamot.

NYITÁNY A SZÁVAT • NYITÁNY A SZÁVAT • NYITÁNY A SZÁVAT

A szívünkben dédelgetett álom valóság lesz minden egyes napon, amely békében telik el, azaz ha nem kell jobbra-balra nézegetni, ki veszi le a tányérunkról az ételt hirtelen. Előre-háttra tekinteni, jön-e ellenség onnan, hátba támadva, szembefordulva, éjjel és nappal bombázva szavakkal, szüntelen készülni harcra, mit nem tudunk, ki ellen vívunk.

Össze lettünk ugrasztva, mert féltjük az életünk, mert jobbat akarunk, s érezzük a veszélyét, hogy mi jó volt eddig sem maradhat, vagy reménykedünk, sikerül megjavítanunk, ami eddig rossz volt. De hogy elképzelésünket megvalósíthassuk, le kell szerelni az akadályokat, meggyőzni azokat, akik mást akarnak, mint mi, a vita viszont zsákutcának látszik, már cselekedni kell.

Itt aztán megfeneklik a helyzet, zátonyra fut a hajó, megmerevedik álláspont, helybenjárás, üres beszéd fenyeget őrzés, váltás szempontból, így elkecseregettség indít támadásokat. Egymás ellen fordulunk, mikor tüzet kellene oltani, jövőt kellene beirányozni, de indulat elhomályosítja a tisztánlátást, különösen összefogásra nem gondol senki.

Pedig az egyedüli megoldás lenne, ilyen időben, mikor vihar dül a világban, pőrén kiállni az égszakadás-földindulás elé egyenesen felelőtlenség, elment az eszünk. Félre kell tenni egyéni sérelmeket, valós vagy képzelt igazságtalanság miatti bosszút, ami rossz tanácsadó amúgyis, nemhogy vészben, hiszen végsősoron egyfélék vagyunk sorsunkban.

S mégiscsak ugyanazt értjük az egyes szavakon, legalább a fogalmakat ne erőszakoljuk meg, zárj össze, fogj össze a közvetlen támadás ellen, csak így lehetsz hős, mert másként árulóvá tesznek. Bocsanatot nyer jótett által minden előző, bár lett légyen bármilyen megítélés alanya, felszabadít cselekvést a haragtalanság, és közös győzelmi álom valósággá tehető.

NYITÁNY A SZÁVAT • NYITÁNY A SZÁVAT • NYITÁNY A SZÁVAT

Mi az áthidalható különbség köztünk, és mi áthidalhatatlan, lehet természetfüggő, de inkább elveket látunk döntő tényezőnek, saját szándék és akarat húzódik háttérben. Mert még sántát, bénát, vakot, s vaksüketnémát is emberként kezelünk, megvan hozzá az erkölcsi indíttatásunk és a kifinomult eszközünk, szeretettel viszonyulunk fogyatékosokhoz.

Viszont emberi valóság mégis rettenetes képet mutat már egyéni szinten is, de nagyobb léptékben egyenesen rémisztőt, s magyarázat alig van e jelenségre, minden oldal mást mond. Egyrészt, a bűncselekmény elkövetőjéről kötelező védelem nyilatkozik, sorolja a felmentés szempontjait, amit átlagember felháborítónak érez, büntakargatásnak.

Másrészt az áldozat és a vádló nyilvánul meg, de néha még őt hibáztatják, s hogy rosszkor volt rossz helyen, mintha a létezés is bűn lenne, a büntetés kicsi, nincs visszatartó ereje. Lenne még a harmadik oldal, mély magyarázat, honnan a rossz az emberben, hogy egymásra támad, az állatságnál saját fajnál ez kizárt, és mi állítólag túlszárnyaltuk azt eszes lényként.

Lehet-e köztünk a különbség oly nagy, mitől nem értjük egymást, ahogy a cinke a fecskét, rigó a pacsirta énekét, medve őz fájdalmát, e hangzavar valamilyen zűrzavar fejünkben. De ez már megint nem testi eredetű tétel, szellemi terméknek mutatkozik földi pokol – érdeket képviselve minden ember elbutul talán és enged hidalatlan árok mélyítésnek?

Mintha tehát elvesztettük volna a módját, hogy az egyes embert az összesség felől nézzük, s így hamis nézőpont kerekedett felül, egyéni az egyetemes ellen, s fegyvert kovácsolt hozzá. Nem alapvető azonban az eltérés köztünk, mint ragadozó és szelíd állatok esetén, még csak külön fajt sem alkotunk mint madár s emlős, fel hát egyesítésre szellemi s erkölcs terén!

ԿՈՆՖԻԴԵՆՑԻ ԼՆ ՃՋԻԼԴ • ԿՈՆՖԻԴԵՆՑԻ ԼՆ ՃՋԻԼԴ • ԿՈՆՖԻԴԵՆՑԻ ԼՆ ՃՋԻԼԴ

Közel hozzám, a lelkemben éltek, bárhol vagytok, úgy álmodom veletek, mintha együtt lennének, különleges helyeken, ahol ti most tán vagytok, minden felismerhetetlen, de te ismerős vagy. Külön-külön mindenki barát valamennyire, az emlékezés tényleg megszépíti a múltat, és mintha nekem ellenséggel nem álmodnék, legalább így megőrzöm magam támadásától.

S ami igen csodálatos, maradéktalanul mindenkre kiterjed felidéző képesség, olyanok jelennek meg élénk részletességgel, akikre már régen nem gondoltam ébrenlétben. Mi ez, ha nem életajándék, isteni manna, amely minden éjjel táplálja ön-érzetemet, még ha nem is tudok róla, mert nem ébredek fel, így él saját történetünk elevenen bennünk.

Amit azért, ha nagyon akarjuk, felidézünk, mikor szükséges megjelenítése, erősen összpontosítva egy-egy korszakunkra, terület, esemény, személy milyen szerepet játszott egykor. Olyan ez, mint egy eleven raktár, folyton játszó mozi sok teremmel, és éppen oda lépünk be, ahol számunkra legfontosabb képek peregnek, sorsdöntő, vagy nagyon élvezetes jelenségről.

Micsoda határtalan lehetőség ez nekünk, hogy számba vegyük az összes összefüggést, és a jó körülmények messziről integetnek felénk, ne add fel, ne add alább, keresd meg a legjobbat. Mert az megtörtént, megesett veled valamikor, elfelejtődött, de attól még megvan, mert volt, és megismételhető, megisméltendő, feltárul álomban a titok, ami ébren is érvényes.

Köszönet illeti őket, igazi jó társak sokaságát, többen vannak, mint akiket most épp elérhetek, s a világ teljessé lesz számomra velük, tényként rajtuk keresztül jutott el hozzám. Általuk, akiket most így értesítek erről, mert nem tudnak álom-beli fő vagy mellékes, de fontos szerepükről, bár ők is hasonló módon élnek bizonyára, velem is álmodhat bárki.

ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ . ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ . ԿՐԻՑԻՆԻ ԼՆ ԾՅԻԼԴ

A melegvizet nem kell feltalálni, milyen jó, de ha gyógyvíz, még érdekesebb felkeresni, és van is hol megtalálni az országban sokhelyütt, előbb-utóbb kedvenceddé lesz ott lubickolni. Nem tudjuk, milyen régóta kedveli a köznép, nagy emberekről, királyokról, hadvezérekről maradt híradás, ott tartózkodtak. Kleopátra Antoniussal Pamukkále feredőjében,

Aszklépionban is használták a gyógyvizet, és Krónikáink igen hangsúlyosan emlegetik a felhévizeket, királyi központunk azok mellé épült, nekünk nem kell mondani, hogy miért. Tudjuk a hasznát és élvezzük a folyamatot, ként kap az ízület, jó a lebegés az egész testnek, ellazulunk, kipirosodunk, izzadunk, sőt még fárasztó is ha egész nap benne ülünk.

Van ám langyosabb medence, ott lehet ejtőzni, kipiheni a forró víz fáradalmait, hogy mihamarabb visszamehessünk, amoda, üdvös állapotba, irigyeljen mindenki, ki nincs itt. És közben süt a nap, s kiderült, vízben lehet a legjobban lebarnulni, le sem nagyon égysz, ha a fejed nem feltételen fordítod a Nap felé, az ibolyántúli sugár áthatol a vizen is.

A felhő sem zavarja, így borultabb időben még mindig napozol, „javul a színed”, hideg sem zavar, hiszen melegben van a tested, időnként meglocsolod a fejed, hogy „meg ne fázz ott nekem!” Aztán nincs annál kellemesebb, mikor esik az eső és te bebújhatsz a vízbe, vagy kitartod a hátad, mintha nyírfa seprűvel csapkodnának, elemek kavalkádja működik körülötted.

De nincs ám mindenfelé ilyen nagy ajándék, a természet ott szűkmarkúbb, hazánk és népünk igen szerencsés mindezt birtokolni, de nem véletlen, meg kellett védeni, mint a dúsan termő földet. Már ezért is meg kell ismerni történelmünket, mennyi mindent köszönhetünk elődeinknek, hogy megőrizték nekünk sok háborúban áldozva, a mi világunk, melegvízzel folyó Kánaánt.

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

A szíved a béke szigete, de mindig dobog, mert nem semmiből jön a melengető nyugalom, ami már a lélek területe, de alá kell dolgozni a szünetnélküli erőforrással. És ez megmutatja, mennyire természeteség, szellemi következetesség és alapvetés a békés állapot, természetellenes vele ellentétes, ellentmondó, a háborúskodás.

Csak a szívvihar is, amit egyénileg érzünk, felborítja a szív–nyom ütemet, félre dobban, kalimpálva zakatol, régi érzések nyomán, vagy a jelen elviselhetetlenségét jelzi. Elmarad a jóérzés folytonossága, rések keletkeznek egyéniséged sík felületén, beszakadások, hova beesik, behull világ szemete és mérgez, kikezdi ellenállásod.

Nem költői téma, nem szoktak róla beszélni, elhesegetik maguktól az egészségesek, akik egyébként csak pillanatnyi nyertesek, ha az összhatást és kifutás nézzük, nincs kivétel. Mindenkit utolér előbb–utóbb, ami most még csak az elesettekre csap le, ha nem emeljük fel őket magunknál is magasabbra, gyógyítva testi-lelki sebeiket egységbe forradunk.

Nemcsak megnyugtatjuk lelkiismeretünket, de egyenesen felszabadítjuk értelmünket a közösség felől érkező nyomás alól, „megcselekedtük, amit megkövetelt a haza”. Azaz honunk, nem annyira a szülőföld maga, hanem a többi ember lelki világa, érték mező, közös belátás, eszme megerősítés, mert elvi síkon működik a tudatosságunk.

Mekkora nagy gond van ott felhalmozva régóta, ahonnan világrontó események érkeznek, bűnben született országoknak elévülhet-e a felelősségük, s ha nem, miként vezekelnék? Mintha sehogy sem akarnának, csalódást okoz mindenkor magatartásuk, s rossz válasz ugyanazt csinálni, mint ők, végzetes harcban mind elveszünk, a szívbéket kell érvényesítenünk mindenütt.

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

Lehet-e bárkinek szerencséje, vagy az olyanképpen forgandó, hogy egyesek kimaradhatnak belőle, – de akkor milyen világ ez, hová lett az isteni igazságosság vélt egyeteme? Nem jó válasz, mely a számítás módjában látja kiegyensúlyozottság hiányát e téren, mert kétféle megítélési út létezik, egyik a bőrén érzi, másik lenyúzza azt a bőrt.

Felnevelni másokat szoktunk, önmagunkat nem igen számítjuk ide, pedig mindenki ura kell legyen magának, mire felnő, lét tetején, hiszen hozzá képest minde külső őt szolgálja. Szeretett esetekben, mit szerencsésnek mondunk, mert nem nagyozolunk, mintha kiérdemelnénk minden támogatást, azaz a világ fölött állnánk és nem azért történne velünk jó, mert azt jók teszik.

Lettek azonban olyanok is, akik elhiszik magukról a felsőbbrendűséget, kényelmesen, merthogy a felemelő megkülönböztetést ki kellene érdemelniük, – elődjük megtette. De őt már belenevelték a jóba, szülői aggodalom idáig kiterjed, nem előlről akarja kezdeni az érdemszerzést, mint mások, a nagyatlag, elintézi a kivételezést.

A szeretteire irányított szerencsének úgy parancsol, mintha mindnyájunk élete csakis attól függne, s van benne ésszerűség, szakmai oldalról, de az igazság minden oldal ügye. Hiszen ha így osztják ki a szerencsét, még szentek sem lesznek pártatlanok, s az egésznek szempontja háttérbe szorul, beteggé tesz közösséget, ha nem tehetségesekre bízunk kihívásokat.

Kényelem és bátorság ugyanis alig van köszönőviszonyban, nagy szükségünk van azokra, akik megragadván azt, saját szerencsájuknak kovácsai lesznek, eredményből részesülünk. Ott viszont nem lesz szülemény, ahol sült galambra várnak, ne tévedjünk hát szerencsét illetően, ellenőrizzük forgatóit, ne markoljanak sokat, nagy többségét bízuk az életkerékre.

ҮЗІРҒИՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ҮЗІРҒИՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ • ҮЗІРҒИՆԻ ԱՆ ԸՋԿԱԴ

Minden vallás egytőről fakad, ezt mindkét fajta forrás feltételezi, egyik a természetből vezeti le, másik isteni nyilatkozásból, azaz tehát emberben meg-, vagy befogadásból. Még a színvonalat is szokás így meghúzni, bölcséleti szempontból elvonatkoztatottság magasabb szintű, mint csupán belemagyarázás foka, hiedelemvilág ellen észérvelés.

Sőt, azt látjuk, hogy az istenészet vitte többre elméleti vonalon, világ és ember látszó viszonyaiból következtetve az istenük tulajdonságára, hogy mindentudó és -ható. Ha szigorúan vesszük, ugyanez a természet képességéről is elmondható, ráadásul „Istent nem látta senki” a Biblia szerint, míg az anyagi világot folyton érzékelhetjük.

Megtörtént aztán valamennyire a két út, a kétféle kiindulás egyesítése, úgy, hogy az isteni szellemet keresték meg benne s erőltették rá az addig istennélkültre. Avagy ott is isteneket láttak, ahol pusztá fontosság kiemelés történt jelenségek szintjén, miközben az elvonatkoztatás élő testet öltött és az Isten Fia emberré lett.

Azaz tehát közelít már régóta a két felfogás, erkölcsi tanítás lehetne az egyesítő terület, mert az emberségességben mindenki megegyezhetne, ha egyenrangúak lehetnének. Hogy nem vagyunk, más emberek fölött dúló hatalom intézi, s intézte eredetileg, a helyet tekintve is közeli vallásokat távoli vidékekre szétszórva, rájuk téve.

Az „akit, amit megnevezel, a tiéd” elvet követve evilági sorsot befolyásoltak, de még a túlvilágit is meghatározták, így lettek igazán élet-halál urai, csalón. Azóta világvallásokká fejlődés zajlott, külön kellene szólni, milyen nyelveket érint mindez, ám a szertartásnyelvek kiavultak, és ma már csak holt vagy ó-nyelvként tiszteljük őket.

Utószó:

De hogy ne áruljak zsákmacskát, a vallási nyelvekről és szerepükről röviden még írok, szinte közismert a szanszkrit, a sumér, s Egyiptom nyelve ilyenként, mitológiát kötnek hozzá. De akkor már a görög, héber, latin és arab sem hagyható figyelmen kívül, szent szövegeket készítettek rajtuk, az ószlávot is szertartásnyelvként dolgozták ki és működtették kezdetben.

Hogy kik s mikor, nincs teljes mértékben elénk tárva, mert hely tekintetében nem lehet megegyezés, ha zarándoklatot olyan szent helyek vonzanak, ahol vallásalapítás tényei rögzültek.

Valamint a helyi kisebb vallásváltozatokat a nagyobbak üldözték, megsemmisítették, pár vitát ismerünk, most viszont világegyesítést hirdetve, kétséges választott út-mód helyessége.

ገንዘብዎን ለን ጋንላ፣ ገንዘብዎን ለን ጋንላ፣ ገንዘብዎን ለን ጋንላ፣

Nem a nyelvek különbözőségén áll vagy bukik a világ sorsa, hanem az akarátén, amit a beszéd csak közvetít célzottja felé, s még önmaga felé is következményetikaként. Hogy végiggondolva mi lesz a hatása tettünk, vagy szándékunk megvalósulásának, nem mindegy az egészséges elme számára, lejátszódik lelki szemünk előtt a közel- és távoljövő.

Még fontosabb lenne annak, akit érint, mit kap a nyakába, mi készül ellene, persze jobb, ha érte, javára, s megértve az álláspontot, mi közvetlen érinti, válaszlépésre készülhet. Védekezésre, ha támadás fenyegeti, vagy üdvözlésre, köszönetre, ha támogatást kap, esetleg csatlakozhat jó kezdeményezéshez, vagy ellenállhat, ha rosszba akarják behúzni.

Mégis, a mai világban olyan sok az egymás számára idegen nyelvűek érintkezése, hogy nemcsak tolmácsolással értik a másikat, hanem közlekedőnyelvet alakítottak ki. Azt viszont különböző mértékben, fokon űzik, beszélik, leginkább saját nyelvi szintjük szerint, gazdag, árnyalt kifejezés leegyszerűsödik, parancsnoklássá fajul a nyelvi érintkezés.

Az építő akarat bonyolultság mentén tud ugyanis eredményes lenni, figyelve kicsi részletekre is, amit meg kell fogalmaznia ahhoz, hogy teljességében megvalósulhasson. A hódító akarat viszont leegyszerűsít, fegyverrel igazgatja a világot, öléssel fenyegetve, vagy népiertást is vállalva akár, csakhogy elérje célját, nem finomkodik soha.

De aminek mindkét féle régi előzménye tévesen van ma mintának tekintve, – véletlen kizárva ebben, – vagyis a múlt valósága, hogy a történelemhamisítás fennmaradjon. Eredendő előnye így tovább érvényesül, bár a helyzet megváltozott egyrészt a népesség, másrészt a távolságok tekintetében, sokkal több és nagyobb áldozat árán működik tovább.

Hogy micsoda, még azt is titkolják, hogy kicsi a nagy alapja, nem önmaga, kevés örömét szolgálják sokan, nem sok kicsi megy sokra, hanem a sokból osztanak létrehozójának vissza. Szükségszerű a szűkösség, megnövelt távolság áthidalására költve a jövedelem nagy részét, gépek segítenek, de többet fogyasztva erőforrásból, mint a gazdag haszonélvezők.

A nyelv tárgyi területe is megnövekedett, mert sokkal többen vagyunk, mint régen, csonkítással ér fel a hanyatlás, rombolás e téren, rosszul beszél már mindenki, így alig étik egymást. Ezért már nincsen hadüzenet, csak hadmozdulat, bombázással beszélgetnek, meg robbantásokkal, eredmények, jó eszközök megsemmisítése szolgál érvelés gyanánt, győzni kell mindenáron.

Így lett elhamvasztva a színes világ, helyette a képernyőn villog a színkavalkád, beszéd se kell, a képek magukért beszélnek, új lényeket közvetítve, hogy mindenki érezze, nincs menekvés. Egyéniségű személyiségnek befellegzett, meg a nyelvi, gondolkodási sokféleségnek, egyetlen, egyforma udvarház lett a Föld maga, s a gazda a tyúkudvarban terelgeti nyáját.

ጥንታዊነ ለን ገንጠ፡ ጥንታዊነ ለን ገንጠ፡ ጥንታዊነ ለን ገንጠ፡

Ál-élet, vagy igazi, ez itt a kérdés, de mi feltétele, létrehozója, biztosítója, külső adottságok-e, vagy egészen más, bennünk megjelenő tartalmas elfoglaltságunk?

Szétoszlik a tudás és eredménye mindenki között, de persze ki kell érdemelni, hogy tényleg kapjunk belőle, alkalmassá válva a saját magunk előtti megmérettetésünkre. Hogy mi is legalább annyival hozzájárulunk az egészhez, mint az átlag, és afölött jön a boldog megelégedettség, irigységtől mentes, hiszen törvényszerűen mások másban lesznek jók.

Közben az idő eltelik, eljár felettünk is, mint oly sokak fölött elöttünk, de akiknek volt teljesítménye átadni felénk lehetőség folytatást, mit mi megragadtunk és felhasználtunk. Szélesedett látókörünk közben, de ki tudja, mily széles volt az őskori emberé, ő maga végezte a túlnyomó többségét annak, mivel most mások látnak el bennünket, legyünk szerények.

És bizakodók reménnyel telve, hittel élők, hogy mindez kitart itt körülöttünk, és nem lesz az időnek végezte hamar, és ismerjük is okkal a milliárd évekről szóló beszámolót. Ám beleborzongunk, ha látjuk az élet igen nagyfokú törekenységét, a kényes egyensúlyt, amit fenntartani saját érdekünkben is nagy feladat, s áldozni időnek szintén illendő.

ᲕᲗᲚᲘᲗᲚ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲘᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲘᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ

Mintha áthatolhatatlan vaskerítésekkel lenne tele a világ, lemezből, vízszintesen, rétegeket képezve, rejtelmek szigeteit, honnan csak a szférák zenéje hallatszik hozzánk. Nem is halljuk egyébként, mert mindig halljuk, örök kételyt közvetít ez a feltételezés, van-e a bolygóknak és egyéb égitesteknek hangja: mérhetetlen gyors keringésük súrlódásának.

Hova gondolsz? Hol jár az eszed! Elégedj meg közvetlen tapasztalattal, mit érzékek adnak, mi lenne, ha a költözőmadarak számolni kezdenék a kilométereket, meg a hozzá szükséges erőt, annak forrását, szervezetük teljesítményét, légköri viharok hatását, az út kiszámíthatatlan egyéb veszélyeit, talán soha el sem indulnának, felejtsd hát el.

De még a csillagos ég mozgását figyelve sem szabadna arról álmodoznunk, hogy hatással van ránk az az ottani messzi fénypontok tüze, vagy mije, sőt, hogy onnan érkezett valami ősünk. Vagy ha az anyag belső szerkezetét tekintjük, élőlények sejtjeit, olyan csodás gazdagság tárul fel, hogy felfoghatatlan önmagában, így aztán a kézzelfoghatóhoz hasonlítgatjuk.

De ennyi nem elég, többet akarunk tudni, a titkokat keressük mindenáron, magerőt és életelixírt, nyiladozzon számunkra a világ, megismervén válhassunk birtokosává. Például az örök életnek, amikor még a mai állapotunkat sem vagyunk képesek jól betölteni, ezt a tökéletlenséget tenni örökletessé, mennyire szerencsétlen nézet.

Nincs is alapja persze, csak a nagyravágyók rossz álma, amit telhetetlenségük kívánsága hangoztat lelkük felszínén, mert a mélyben ők is tudják, hogy a lehetetlenséget feszegetik. Ahogy végsősoron a Mindenség megértése is teljesíthetetlen faladat, mennél többet megmutat magából, azzal annál többet eltakar, nem véletlenül tettük Isten kezébe sorsunk.

ᲕᲗᲗᲘᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲘᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ ᲕᲗᲗᲘᲗᲗᲗ ᲗᲗ ᲕᲗᲗᲗᲗᲗ

Mikor többféle hozzáállással – boldogítjuk, biztatjuk s áltatjuk magunkat – élet-világhoz, sőt, mindenhez, ami szembejön velünk, kevésbé vagyunk megfontoltak, emberség csúcsára lépni. Mindig ott tanyázni túl kényelmesnek, kevésbé izgalmasnak látszik, de amire nem gondolunk, tudatlanságunk is nagy szerepet játszik benne, hogy bizonytalanságunkat takargatjuk bután.

Mert sokkal több mindenről hisszük, hogy jól ismerjük, mint minek valóság-próbája ezt igazolja, ha van egy terület, ahol otthonosan mozgunk, tájékozottságnak véljük általánosan is. Önmagunk előtt, de ha csupán a környezetből kapottakkal rendelkezünk, megtéveszt minket, hogy akikkel kapcsolatban vagyunk, sokféle okos tudást közvetítenek, de azok nem mi vagyunk.

Gyerekeség mások érdemével azonosat játszani, de nehezen szokunk le róla, talán nem is kellene, ha már nem több jönne máshonnan felénk, hír- s tényközlőktől ellenőrizetlenül. De jön, árad, és folyton halljuk, nézzük, keressük, mintha vérünket táplálná, lelkünk eledele lenne, ami régen pletykálgatás volt, ma napi rutin, több órát töltünk vele, mint a munkával.

Már aki, persze, de azt megszállottnak tekintik, akinek a munka a mindene, eredményét ugyan elismerik, de mintája nem ragadós, a kényelem igézete lustasággá fajul. Ezért tud hatékony lenni, mi nekünk nem hasznos, hogy saját véleményként szajkózzuk, mit szánkba ad a közvetítés, rejtett szándékok bújnak így meg, és bújnak elő, nem gazdáikból, már belőlünk.

Baj az, hogy nem tudjuk vagy nem akarjuk már kicsit sem megkülönböztetni a hitelesítetlen forrásból származót a biztos tudástól, és ha kedvünkre lévőnek találjuk, kiállunk érte. Úgy támogatjuk tehát, hogy nem meggyőződésünk, csupán csapódunk hozzá, jobb híján, mert jobbat nem ismervén döntésünk ténye boldogít, miközben vigasztalan vigaszunk, hogy minden rossz köröttünk.

Okosabbá válhatunk, ha igényesebben és határozottabban merjük megvizsgálni saját tájékozottságunk fokát, annak természetét, valamint hatásunkat, midőn alkalmunk nyílik véleményt közölni valamilyen döntéshez ott, ahol erre szükség van vagy lehetőség, és a javaslatunk találkozhat másokéval, mikor vitában még alakíthatunk is rajta bőven.

Felmérve a lehetőségeinket közösen elérhető terén, tudatosítva, ami a mi kötelességünk cselekvést illetően, s mit hiába várunk másoktól, nem fog teljesülni. Inkább kevesebbet tervezzünk és többet tegyünk, ha ez az elvünk, kevesebbet fogunk csalódni, olyat kérjünk mástól, minek megoldása nem megy egyedül, s a segítséget mi is viszonzozzuk.

Ha ez ma elképzelhetetlennek látszik, vessük el bajos hozzáállásunkat, belátva lassan, vagy villanás szerűen, hogy megtévesztés levében fürödve önállótlanág piszkában maradunk. Menjünk át egymáshoz, ki a szabadba, levegőn ténykedve, élő kapcsolatban érezzük, kapjuk meg a szabadság ízét, erejét, elszámolva összes magunkkal előbb juthatunk többre, jobbra.

ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ ᐃᐃ ᐃᐃᐃᐃᐃᐃ

Meddig tart ki a pillanatnyi siker? Nevénél mindenképp tovább, ám aki nem tudatosítja, miről van szó, azt hiszi örökké, de a világ forgandó és nekünk is meg kell újulni benne. Különösen nézeteink, felfedezéseink vannak veszélyben, ha leülepedett víztükör mintájára szemléljük magunkat benne, egyre halványabb lesz a kép, mattá teszi múltó idő.

Majd jön valaki s felkavarja az állóvizet, mennyire nem esik jól látni, hogy frissebb aggyal többre ment, pedig nekünk is adva lehetőség átvizsgálva magunk tovább lépni eszméinkben. Mert ugyan léteznek örök igazságok, melyek számunkra nemcsak betartandók, de alkalmazni már nekünk kell azokat, ebben adhatunk újat, ami nem örökké tart természeténél fogva.

A természet is sokféle, van benne állandó és még több változó, előbbi mélyen, utóbbi felszínen, s a mélyenszántó gondolat vetekszik a felszínessel, nem vitás, melyik győzedelmes.

De hát mi most a felszínen élünk, a jelenben, itt lehetünk sikeresek és boldogok, hogyha belakjuk a tájat minden mozzanatával és tanulságával együtt, ami épp most történik.

Miért kellene a múltba merengeni, vagy a jövőt tekinteni igazi valós terepnek, mában kell élni, alkotni, vagy tenni a dolgunk, ha nem nézel a körmére, megcsal a tényállás. Mentegetőzésnek jó ez, de csak a távlatos szemlélet fog jól eligazítani, tudnod kell, mások mit hoznak magukkal családirag közel- és távol múltból, milyen tervből veszik ki részük.

Ilyesmit te is kereshetsz magadnál, hiszen nem légüres térből jöttél, felmenőd sorsa benned teljesedik ki, viszed tovább, miről nem is tudsz, és az sem mindegy, hogy utódaiddnak mit adsz át. Mert szempillantásnyinak látszik a saját élet, tegnap még iskolába jártál, ma ott tanítasz, életiskolában mindenki gyerek és tanár, de a siker közös, élet és iskola örök.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ

Kapaszkodj a fellegekbe! – mily szellemes mondás, mert mi másba lehetne, ha életünkről van szó, általában véve, elvontan nézve, mint mikor kevésbé látszik kiút bonyolult útvesztőből. Ha komoly kérdések merülnek fel, honnan jöhet a válasz máshonnan, mint eszmei körből, még a földhözragadt ügyek megoldása is elmeél felszeletelő képessége által sikerül.

Ha sikerülhet egyáltalán, mert csak a próba alakulhat szerencsésen, kell a valósággal találkozni a kigondoltnak, hogy kiderüljön érvénye vagy érvénytelensége a helyzetre. Ám ezt gondolatban is végig lehet futtatni, reménybe kapaszkodva, hogy megfelelő, de ha kevésnek bizonyul és leszerepel, mert sokkal súlyosabb az eset, mint az ötlet, az is biztat.

Az is segít, mert már elindultál, fellegekbe kapaszkodtál ugyan, de megmozdultál lefagyás helyett, ami gyakran kíséri a nagy nehézség felbukkanását, rádöbbenést, hogy mi is történt. Hogy nekünk kell megoldani, ránk van szükség hozzá, bármennyire is kibújnánk alóla, színélve a tehetetlenségünket, de magunk elől sem nem lehet elbújni, sem kis becsapással kitérni.

A felelősséget vállalni kell minden minket érintő dologban, mert ettől vagyunk személyek, önálló akarattal és hatékonysággal, ezt megtapasztalni felelemelő, egész magasra. S ha nem is a fellegekben járunk, de kétlábbal a földön ezentúl, ez után az eset után, amibe beleálltunk, mint ló a szügyhamba, és kihúztuk szekerünket a sárból, bármi volt az.

Élvezetesebb történés, ami szintén megesik az emberek túlnyomó többségével, hogy életük nagy fordulathoz érkezik, avagy felnagyítjuk szokásból, szertartásosan, vagy tényleg nagyszerű kezdődik, megtudjuk, mi vár ránk, s édes az érzés, érzelmes, de légies, repdesünk örömünkben, ilyenkor ne fogd vissza magad, élvezd e ritka pillanatokat, sőt hosszabbítsd meg, meddig lehet.

Csak ily emelkedettséget lehet jól és soká elraktározni, visszaidézni is remek, de újraélve szintén jobb az egyszerűségnél, ám tudunk kell mikor s meddig kapaszkodhatunk ebbe.

ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ • ҮҮҮҮҮҮҮҮ АҢ ДҰҢАТ